

ചീതാസന്താനം

(അരംഭാഗം)

മന്ത്രി. ഇംഗ്ലെഷ് പിള്ള

ചീറ്റാസരതാനം

(ആരാംഭാഗം)

ഗമകത്താ,

ആർ. ഇംഗ്രേസ്‌പിള്ള സി. എ.

പ്രസാധകൻ,

സി. ആ. നീലകണ്ഠപ്പിള്ള,

ഉടമസ്ഥൻ,

ഇംഗ്രേസ്‌വിലംഗം യൂക്കണ്ട്, പറവുക്.

രണ്ടാംപിച്ച് കോട്ടി 4000.

111

Price (Rs. 14]

[വല 14 ചക്രം

കനാംപതിപ്പിന്റെ.

പ്രസാധകപ്രഭുവാന

വദ്യത്വത്തേനായ ശ്രീമാൻ അർ. ഇഷപരഹി ഒരു അവർക്കളുടെ ചിന്താസന്താനപരമ്പരയുടെ മൂല അനുബന്ധത്തെ ഓഗവും സഹ്യദയസമക്ഷം സമൃദ്ധിക്കു വാൻ സംഗതിയായതു് ഒരു ഭാഗമെന്നതെന്നായാണ് പ്രസാധകൻ അഭിമാനിക്കുന്നതു്. ചിന്താസന്താന ത്രിശ്ലോക മറുഭാഗങ്ങളിലുപ്പാലെ ഇതും മാസിക്കൈ ലേവന്നുകളുടെ ഒരു സമാഹാരമാണു്. ചിന്താശി ലന്നു, മിതഞ്ചാഷിയും, പ്രത്തിനിറിക്കുകനും അരയ ഗ നമകാരൻകു് “രോമന്മപരമായ” വാച്ചുകൂടാണ്ടാൽ ലെ ചിന്താഗതിയാണു് ഇതിലെ ഓരോ ലേവന്നതി മു കാണുന്നതു്. ഇദ്ദേഹവുമായി അടുത്തു ചാലിച്ചയി ശ്രീകൃഷ്ണ അസ്സാപ്രശ്നമാക്കു്, “ഗാമചിന്തയിൽ പ്ര വേശിക്കുന്നോരു മനസ്സിനു് എത്രകാര്യപും സിലിക്കനു തിനു് ഇത്രിക്കണം മുഴുവനും സദാ ഒഴുകിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ബഹിർലോകപ്രവാഹത്തെ തടയുണ്ടതായിരിക്കുന്നു. ഇതിലേക്കു് ഇത്രിക്കണം തലുക്കാലം അന്തർ മുഖങ്ങളായിതെന്ന വയ്ക്കുന്നിവയും” എന്ന ഗുന്മ കത്താവു് “ചിന്താശക്തി” എന്ന ലേവന്നതിൽ പ്ര സംഗവശാൽ പാണതിട്ടിക്കും അജ്ഞേഹത്തെ സംബേ സിച്ചിടതേതാളിം ഏററവും പരമാത്മമാണെന്നു ഭോ ല്ലപ്പട്ടിക്കുണ്ടു്. ഇതു വിധത്തിലുള്ള ഉയ്ക്കുള്ളവിനു കൂടം—അവകുമായ ഭാഷയിൽ—എന്നാൽ സംസ്കര ബഹുലമെം പച്ചമലയാളം അല്ലാതെ സാമാന്യം

பிறமூல வாசகியில்—புதிப்பாடு சீட்டுக்கு தாஸ் இதிலெ மிழை லேவன்னைத். ஹு தரத்திலும் குறைபாற்றுக்கூ—அதை உற்கூ ஜீவிதகரி—கைநூகை ஸமஸ்திகவான் அதேவத்தின் அதை ஸுப் அதோறாறுவும் பூதான்செய்துவான் ஜானியன்னாவு களியகூ ஏன் பூத்திக்கண.

இல்லாத நிலையில் குறைந்த விரைவு மிகவும் குறைக்கப்படுகிறது. எனவே சிறு குறையின் போது விரைவு குறைக்கப்படுகிறது. எனவே சிறு குறையின் போது விரைவு குறைக்கப்படுகிறது.

പറവുക്, }
23—9—111. } സി. ജി. നീലകണ്ഠപ്പിള്ളി.

രണ്ടാംപതിമുപ്പിന്റെ പ്രസ്താവന

പാര്വ്വതി, } സി. ജി. നീലകമ്പള്ളിച്ചു
1—10—111.

വിഷയവിവരം

കേപ്പി.

1.	ആര	1
2.	ചന്ദ്രകം	7
3.	പരിജ്ഞാരവും യുദ്ധവും	16
4.	സൂതി അമവാ പ്രശ്നസ	28
5.	ചിന്താശക്തി	37
6.	പ്രതിഭ	46
7.	മനഃപ്രശ്നം സുവാനോപാഷണവും	57
8.	മനഃപ്രശ്നം ആരോഗ്യവും	68
9.	പ്രതിസന്ധ്യം	80
10.	വുംമാക്ഷം ചെറുപ്പ്‌മാകാനിള്ള മാർഗ്ഗം	95
11.	മനഃപ്രശ്നപ്രാവത്തിന്റെ മാറ്റം	102.

മന്ത്രി. ഇംഗ്രേസ്‌പിള്ള ബി. എ.

വിന്യാസതാന്ത

ആരംഭാഗം

ആരംഭം

“ലോകം ശ്രോകഹതം ച സമസ്യം” എന്നാണ് ഷ്ടൂ പറയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു്. മനഷ്യജീവിതം പ്രായണ്ണ ഭിവവും വിപത്തുംകൊണ്ട് മലീശസമായിട്ടുള്ള ഒന്നാണു്. “സ്വം” എന്നംശതു് ഒരു സപ്തസ്ഥാപാലെ ഇടയ്ക്കു വല്ലോപ്പായും ഉണ്ടായി എന്ന വരാം. യ മാത്രമല്ലാം അനാഭിക്കുന്നവർ ആരൈക്കില്ലെങ്കാം എന്ന സംശയമാണു്. എന്നാൽ ഇത്തരിയ ജീവിതത്തെ സഹ്യമാക്കുന്നതു് ‘ആരംഭ’ എന്നതനെന്ന യാണു്. ആരംഭ എന്നൊന്നില്ലെങ്കിൽ ജീവിതം ഒരു വല്ലാത്ത ഭാരംതന്നെ ആയിരിക്കുമായിരുന്നു. ഇന്ന ലോകത്തിൽ നിരന്തരമായി നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന മനഷ്യവ്യാഹാരങ്ങൾ കൈക്കുറം ആരൈയും ഒരു അഭാവത്തിൽ ഉണ്ടായിരിക്കുമോ എന്ന സംശയം തന്നെയാണു്. സകല മനഷ്യപ്രയത്നത്തിനും ശ്രദ്ധക്കുക്കിയെ പ്രാബന്ധം ചെയ്യുന്നതു് ‘ആരംഭ’ എന്നതനെന്ന യാണു്. മനഷ്യനെ ജീവിതസമുദ്രത്തിൽ മുങ്ഗിപ്പോക്കാതെ സുരക്ഷിതനാക്കുന്ന ഉധൂപം ആരൈയാണു്. ജീവിതാകാശത്തിൽ നിരവലംബന്നാൽ ചരിക്കുന്ന മനഷ്യനെ ആരൈയാണു് വീണ്ടുംപാകാതെ താങ്കുന്ന

து'. கவி பாடினானாலோலை “லோக்யாதுயிற் மனஷுரம் மாட்டு ஸுநமவும் ளாஸுரவும் அதுகளைதாய் மின்னா பூதீபமாளை” அதும். இதை வல்லிக்க என்றால் அதிலை பூக்காலை குடிக்குடிபதை.” அது ஸங்மரணங்கையிரிக்குமா மனஷுரம் அதுஶயை அதுஞ்சு யிட்டு வத்திக்கை. ஜிவந் உத்திடோரை அதுஶயை உள்ளது. சுதக்கிழ்புநாதாதாயாத் மனஷுரம் நல்க் கூடுதிட்டு அலாருஹாஸங்கிற் வத்து ஏற்காவும் புரையா நமாயிட்டு என்னை ‘அதும்’.

என்னால் ஹு ‘அதும்’யென்பதுத் து என்னை? அதிலென்ற ஸப்ளாவும் எதுறு? அதிலென்ற அதுவறையும் எதுறு? ஹதைகைஶயும் அதுலோவிழக்களெல்லாளை. அதும் என்னாலுத் து ‘அதுருமா’ என்ன வித்தவுத்து யோந்துத்து கொள்ளைக்கில்லூ அவு தமிழ்வகுரை வர்த்துாஸம் உள்ளது. அது அதுருமத்திலென்ற உபமாதாவாளையை பாய்ப்படுதிரிக்குமா; அது மனஷுர்க்கிற் கிக்கிழ்வுமாய் தை திட்டாவிடிபோஸமாளை; அது ஸபா அவியிலேக்காளை மந்திரம் அதுகஷ்டிக்கைநாது எக்கிலும் அதிலை தங்களைப் பாய்த்துக்கொள்ளுகிறையும். எதுறு அவு வெற்றிலேக்கு நமை க்கூடிக்கைநாது. எதுறு அரையமாய் சுத்தத்திலை கின்னால் நமை கர கயிருவாக் கூடியிருக்கிறையும். அது அவி வெற்றிலேக்கு நமை க்கூடிக்கை. எதுறு அரையமாய் சுத்தத்திலை கின்னால் நமை கர கயிருவாக் கூடியுள்ளது.

നോഹരമായ ചിത്രമാണ് നമ്മുടെ മുദ്ദിൽ എഴുപ്പാ ശും വരക്കൊന്തു്. എക്കലേറം ഇവിധമുള്ള ഒരു ചിത്രവുത്തിക്കാണ് നാം ‘ആരു’ എന്ന പേരു കല്പിക്കുന്നതു്. ഇങ്ങനെന്നുണ്ടുമാണും ‘ആരു’ അല്ലെങ്കിലും കുഞ്ഞി ഉണ്ടുമായി കൂടി ഒരു സ്ഥാനത്തിൽനാൽ നില്ക്കുന്നതോ ചില ഫ്രൈഡം അടിസ്ഥാനം നേരംതന്നെ ഇല്ലാതെ നില്ക്കുന്നതോ ആയ “പ്രതീക്ഷ”യാണെന്ന പറയാം. ഈ തിരഞ്ഞെടു പ്രശ്നങ്ങൾ, മനഷ്യനും ജീവിതത്തിന്റെ ഏറ്റവും ഭൂമിക്കുന്ന ഭാരം വഹിക്കുന്നതിനു സഹായിക്കു എന്നുള്ളതുണ്ടാണ്. ഇന്നു ലോകത്തിൽ നടക്കുന്ന സകലവിധ വ്യാപാരങ്ങളും വ്യവസായങ്ങളും ആരംഭിച്ചു ചെയ്ത വിധിയാം അല്ലെങ്കിൽ മനറായ വിധിയുള്ള പ്രേരകരക്കിട്ടുടെ ഫലമാണ്. ആപത്രു്, ഭിവാ, കഞ്ഞിത, ഭാരിപ്പും, അസാല്ലുരോഗം ഇവയിൽ പ്പെട്ടു വല്ലുന്നവർ സമാധാനപ്പെട്ടു ജീവിക്കുന്നതു ആരംഭാവലം നേരകൊണ്ടുതന്നും നേരും വേണം പാവാൻ. ഇന്നാത്തെ കാലഗമ്പിതി ഭേദപ്പെട്ടു് മേൽ സൗഖ്യങ്ങൾ വരുമെന്നുള്ള ആരശയാണ് ഇവരു എല്ലാം ജീവിതത്തെ വെടുക്കാതെ അതിനോടു രണ്ടി പ്രിഞ്ചു വര്ത്തിപ്പിക്കുന്നതു്. ആരു നില്ക്കേണ്ട മനഷ്യനെ വിട്ടുമാറ്റു സാധാരണയല്ല. എന്നാൽ അപ്പു മം ചില സദാംശം നേരിട്ടുക്കാം. അങ്ങനെയുള്ള അവസരത്തിലുണ്ട് മനഷ്യൻ ജീവിതത്തെ സപയമേവ അവസാനിപ്പിക്കുന്നതു്. ഇതിനിന്നും ആശയം ജീവിതവുമായികൂടി ബന്ധിക്കുന്നതു്. ഇപ്പുകാരമുള്ള രഹംമഹിതുമാണ് ആരു. ആലുഹം പലപ്പോഴം നമെ വഴി

തെറിക്കുന്നു. എന്നാൽ ആരു നമ്മുടെ ശ്രദ്ധയെ
സദാ നന്ദിപ്പേക്കുതുന്നു നയിക്കുന്നു—തീരുമായ
ഭിംഗതിലും അതു ശ്രദ്ധാരംസിധായിത്തുന്നു വത്തിക്ക
നു—അതു സദാ ഫ്രേയസ്റ്റിപ്പേക്ക് ഉള്ളവായി വത്തി
ക്കുന്നു. ബാല്യം, യൈവനം, വാല്സ്ക്രൂം, ഇംഗ്ലാൻഡിലും
ഇല്ലെല്ലാം ആരു അപദേശങ്ങളാട്ടുട്ടിയാണുകുലും ഏ
നഷ്ടം സഹായിയായും സവാവായും വത്തിക്കുന്നു.
വിശ്വാത്യിനെ ഫ്രാസാമിപ്പിക്കുന്നതും, യൈവനയു
ക്കുന്നു ചുങ്കകുന്ന പ്രയതിപ്പിക്കുന്നതും, മുഖംകുന്ന
അതുപെസിപ്പിക്കുന്നതും ഇതു ഉറരു ബന്ധുതുന്നു
ണ്. അവുകതമായ വിധത്തിൽ മനഷ്യനിൽ സ്ഥി
തിചെരുതുന്ന ഇതു ആരു ചെയ്യുന്ന അനുസ്മാക്കിയും അതി
നും അല്ലെങ്കിലും വൃക്കത്തെ നൽകിയും പല തൊഴിൽക്കാരം
പ്രവത്തിച്ചുവരുന്നുണ്ട്.

വെള്ളൻ- ജോസ്റ്റുൻ- മാനുകൻ- കൈകുന്നു
ട്ടക്കാരൻ- പുരോഹിതൻ മതലായവർ, ആരോഗ്യം-
ഡിമ്പായസ്റ്റ്- ഹാഫാരാനി- സംഭാഗ്യലാഭം- സപ്ര
സുവം- എന്നി ചൊയ്യിൽ ആരുയ്യും വൃക്കത്തുപാശം
നല്ലുകയും ആ ചാടിക്ക് ജീവിതലാരത്തെ ലാഡപ്പെ
ട്ടത്തകയും ചെയ്യുന്നു. പ്രക്തിയിൽ-പ്ലാവം- മുക
ഈം- കസുമം- പലം ഇവയേപ്പാലെ മനഷ്യരുടെ
യത്തിലും ആരു വിവിധത്തിൽ വത്തിക്കുന്നു.
ആരുയും പുഞ്ചാജൈപ്പാലെ സുരഖിലജ്ജാളം, പലഞ്ച
ജൈപ്പാലെ മാധ്യരൂമിജ്ജിവയ്യമാണ്. ‘ആരുമാം’
കൈ പ്രത്യേക വസ്തുവിനെ ഉണ്ണനി നില്ലുകയും ആ
തിനെ സന്ധാരിക്കാൻ നമ്മു പ്രയതിപ്പിക്കയും
ചെയ്യുന്നു. എന്നാൽ ആരുയാക്കുട്ട്, കൈ തേങ്ങാ

മയമായ ചങ്കവാഴിത്തെ നമ്മുടെ മുമ്പിൽ സദാ
കാഴ്ചവരയ്ക്കുന്നു. അതുകൂടം നമ്മു പലപ്പോഴും
ഭൂമിപ്പിക്കുന്നു. വഴി തൊറിക്കുന്നു. അച്ചത്തിൽ
ചുടിക്കുന്നു. അതു അതിശാസ്ത്ര രൂതകൊണ്ട്
നമ്മു മുന്നോട്ടു അസ്പദാസ്ഥം നൽകുന്നു. അതു
നമ്മുടെ മനസ്സിന് അസ്പദാസ്ഥം നൽകുന്നു. അതു
ഒരു അസ്പദാസ്ഥം നൽകുന്നു. വർത്തമാനകാലമാണ് മനസ്സു
നു സ്വാധീനമാക്കിട്ടുള്ളത്. ഭ്രം രഹികലും വർത്ത
മാനമാകുന്നില്ല. പ്രത്യുത, ഭാവി പ്രതിക്ഷേഖനം വർത്ത
മാനമായി പരിണമിക്കുന്നു. ആ ഭാവിയെ ഭാസുര
മാക്കുന്നതും ആശയാശം. അതുകൂടും മാത്രമേ അര
തിനു ശേഷിയുള്ളത്. സുവജ്ഞാജം അനാഭവിച്ചുകൊ
ണ്ടിരിക്കുന്നോരും അപ്പു, അവയെ പ്രത്യാശയോട്ടുടർ
പ്രതിക്ഷീക്ഷനാതില്ലാശം. അനുസം അനന്തരലീനമാ
യിരിക്കുന്നതും. അലക്കൂണഡർ പോലും പാര്യനാതു
പോലേ:—

മനസ്സും രഹികലും സുവം അനാഭവിക്കുന്നില്ല.
രഹികൾ സുവം അനാഭവിക്കുമെന്നുള്ള അത്യായിൽ
ജീവിക്കുന്നാശം. അനാഭവത്തിലല്ല അത്യായിലാശം
മനസ്സിന് അധികരം സുവം ഉണ്ടാകുന്നതും. ഭാവി
സംഭവജ്ഞാന ദോഷഭാഗങ്ങളെ ശൈത്യാശം നാം അ
വയെ പ്രതിക്ഷീക്ഷിക്കുന്നതും. എന്നാൽ അവ അതു
ത്താക്കുന്നോരും നമ്മുടെ അനാഭവസുവത്തെ നിശ്ചി
ഷം ഇല്ലാതാക്കുന്ന വല്ല വിപത്രകളും ഉണ്ടായി എ
നു വരും. അതുകൊണ്ട് അതുകുലാശം നിഃജ്ഞി

ക്കും സുവാ ലഭിക്കുന്നത്. സുവാൻഡവങ്ങൾ കൂടു സിക്കാലീണർ. അവ എഴുപ്പും വിരക്കി വരുത്തുന്നു. ആര്യയാണവയും ഒരുമിച്ചും നൽകുന്നത്. പുജ്ഞങ്ങൾ ചെടിയിൽ നിൽക്കുന്നവാം ശ്രോംഖിക്കുന്നു. പറിച്ചുകഴിഞ്ഞുബുദ്ധനു വാട്ടുന്നു. പ്രാപ്തജാലായ വസ്തുകൾ അപ്രാപ്തങ്ങളോ, മുറസ്തിങ്ങളോ ആയി രിക്കുന്നവാണോ അധികം രഹംങ്ങളായി ഭവിക്കുന്നത്. ഇതുതന്നും അരുംഭുട്ടുട സപ്തഭാവം. അതു ശ്രൂം സഹജമായ “അനിയ്യിതത്പര”മാണോ അതിനെ ദ്രുകാശമൊന്നാക്കുന്നത്. അതുശ്രൂം വിഹരിതമായ ചിത്തവുത്തിയാണോ ‘ഭയം’. അതു എല്ലാ ഫ്രോധം ദോഷങ്ങൾക്കിയാണോ. ഭയം മനസ്സിനെ സപാസ്ത്രവില്ലാതെ ചലിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും. നേരെ റിച്ച് അരും ചലിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന മനസ്സിനെ ശാന്തമാക്കുന്നു. ഭയം ഒരു ചീതു ഉപാദിഷ്ടാവാണോ. അതു നശം പല്ലപ്പും അപകടത്തിൽ ചാടിക്കുന്നു. മനസ്സുനെ അതുശ്രദ്ധയ്ക്കുലെ സമാധാനപ്പെട്ടു തുട്ടുന്നതും, ഭയത്തെപ്പുലെ പീഡിപ്പിക്കുന്നതുമായ വികാരം മഹറാനമില്ല. ഭോക്കം മുഴവനാം അതു യാക്കുന്ന സ്വത്തിൽ ലഭ്യമായി വര്ത്തിക്കുന്നു.

ശ്രീ റാജാലൈക്കുണ്ടാണ് ശ്രോംഖിക്കുന്നു. സമാദം കുറ്റിപ്പാലങ്ങളൈക്കുണ്ടാണ് വിളിച്ചെടുന്നു. രൂക്ഷങ്ങൾ പല്ലവസുമാരികളൈക്കുണ്ടാണ് പ്രകാശിക്കുന്നു. സറപ്പതിരം വസന്താഭിപ്രാതുകളൈക്കുണ്ടാണ്, വനങ്ങൾ രൂക്ഷലതാഭികളൈക്കുണ്ടാം, അകുശം നക്ഷത്രങ്ങളൈക്കുണ്ടാം, കേരിരങ്ങൾ കൂളികളൈക്കുണ്ടാം, സദ്രാ

வற்றுப்பால் காமிரகதூசைளை, அங்குவிகரம் ஸபாக
ஜவகோளை, ஜிவிதம் அதுஶையகோளை உழைப்பித
பைதை உத்திலைப்பைதை மாயி வேசனை. அதுஶ ஜிவி
தைத்தின் ஸதவண்டியும் ஸதவண்டியும் அதுநாயும் ந
ய்க்கன.

ஷாஸ்திரம்

மங்கூசுர் லோகாரங்குமிதலைத்தனை தண்பாக்கு
அறங்குவங்கோளை நிரிக்கைளைகோளை ஸில்லிசு
அறிவுகளை மாந்துமாந்துபோகாதெ ஸங்ரக்கி
க்கன விஷங்குதித் ஜாகாடுக்குநாராயிங்கன ஏஞ்ச
ஒத்தின பல லக்ஷ்யபைதை உள்ளு. குறியித் தன
ஷேஷாத் பத்திக்குதைப்போகாதெ வழிகரகோலும் காஷித்திடு
யிரிக்கொடு அங்குக்குமிம்மாளும்பாயது. ஹஸ் ஸுபி
ஏங்காலத்திரிக்கூடு மங்கூசுர் பலதும் ஹாடுகும்வே
ந அதிசூரிக்கொடிக்கும்பை. அவன் மூர்ஜா
இந்த நினை பரிணாமங்கும்மாஸரிசும்பாய செ
ஜிவிதாளை பாய்பூட்டுநைவெக்கிலும் அதுநும் முத
க்குத்தனை மூர்ஜாயாரைமலையை கை ஜிஜ்ஞான
யும் நிரிக்கையாத்துக்குநும் உள்ளாயிங்கனதுகோளை
அது வசிக்கு அங்கும் ஏந்தாக்கரை ஜ்ஞானம் ஸங்வா
பிசுத்திங்கன. ஹபுகாரங்கும்புவுலமாயி வாங்கோளை
நை ஜ்ஞானதை விஸ்திதித் துக்கிசுபாகு
தெ வலை வியந்திலும் ஸங்ரக்கிச்சுங்காதாவலுங்கமை

അയാൾക്കു തോന്തി. ഇതിന്റെ ഫലമായിട്ടായിൽ കണ്ണം ഈ വക ഇതാന്മശകലങ്ങളെ മനഷ്യൻ ചെറിയ പാട്ടകളിലും പഴംവോലുകളിലും സംഗ്രഹിക്കാൻ തുനിഞ്ഞതു്. ഈവ മുസപ്പതകക്കണ്ണു, മാധ്യത്രംകൊണ്ടും ഏരാക്കുന്ന വശ്രാജഭായിത്തന്നിനാൽ വാച്ചു യിൽനിന്നും എഴുപ്പും മാത്രതുപോകത്തക്കവയല്ലായി തന്നു. ഇങ്ങനെ ഇതാന്മശകലിയജ്ഞലിൽ നന്നായ കർണ്ണപ വഴിക്കാണ് “മനഷ്യൻ വിജയാനവിതരണം അല്ലെങ്കിലും യി ചെയ്തുവന്നതു്. വേദത്തിനു ‘ആതി’യെന്നും “ആ മന്ത്രായ” എന്നും പേരു സിലവിക്കാണുള്ള കാരണം ഈ താണ്ണിനു വിചാരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഇതുകൊണ്ടും അം മനഷ്യൻ തുപ്പിപ്പുട്ടിയന്നില്ല. ഇതു ഇതാന്മശകലം ക്ഷണത്തിനും വിതരണത്തിനും അതു സുന്ദരമായ ഒരു മാർഗ്ഗമല്ലായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു കിട്ടുകൂട്ടി കൂട്ടുക്ക്ഷമവും തുപ്പികരവുമായ മരീറാമമാർഗ്ഗം അനേപ ഷിച്ച കണ്ട പിടിക്കണ്ണിത്തായി വന്നു. ഈ ഗവേഷണം അക്ഷരനിമ്മാനത്തിലാണ് “അവസാനിച്ചതു്. അതാണു് ഇതു നിന്മിച്ചതെന്നും എവിടെയാണു് നി മിച്ചതു് എന്നും മറ്റൊരു ഉള്ളതു് ഇന്നും ഒരു വലിയ വിഷാദമായിട്ടാണിരിക്കുന്നതു്. ഇംജിപ്പിലാണ്ണും, ബാഖിലോണിലാണ്ണും മറ്റൊരു പലതും പറയപ്പെട്ടുണ്ടു്. അതു് എങ്ങനെയുമിരിക്കുന്നു. അതിനു ശേഷം മനഷ്യൻറെ പുംരാഗമനം എത്രയും ദ്രുതഗതിയിലായിരുന്നു എന്നുള്ളതിനും തക്കണ്ണിപ്പു. ഇതു നിന്മിച്ചതാരായിരുന്നാലും അതു മനഷ്യൻ രൈന്റുഹീനപുര ഷൻ തന്നു ആയിരിക്കുന്നും. മനഷ്യൻറെ നിമ്മാണബുദ്ധിയുടെ അല്ലത്തെ വിശേഷജ്ഞഫലവും ഇതുത

നൊ ആയിരിക്കണം. ഇതിൽപ്പുന്നൊ മനസ്സിൽ തന്റെ അനുഭവശിഖാന്തതയും മറ്റൊ ചില ഉച്ചകരണങ്ങളുടെ സഹായംകൊണ്ട് രേവപ്പുട്ടത്തുവാൻ തന്നെ. ആല്ലോ ഇല (പത്രം) കളിലും തുകലുകളിലും എന്ന് രേവപ്പുട്ടത്തി തുടങ്ങിയതു്. പഴന്തുർ മുഖ്യനൊ താഴിയാലകളിലും പാശ്വാന്തുർ തുകലുകളിലും എഴുതി വന്നു. പ്രത്യേക കാണണ്ണല്ലാൽ ചിലത്തെല്ലാം ശിലകളിലും ചെന്തുതകിട്ടകളിലും രേവപ്പുട്ടത്തിയും വന്നു. പുരോഗമനത്തിന്റെ അട്ടത്തെ ലൈട്ടു കടലാസുനിമ്മാണവും അച്ചടിയത്രനിമ്മാണവും മാറ്റിയുണ്ടു്. ഇടതാടക്കുടി ഇന്നത്തെ തുപത്തിൽ “പുസ്തക”ങ്ങളും ഉത്തരവിച്ചു. പകൽത്തിരെഴുതുന്നതിനും ശുചിത്വവും കാലതാമാസവും ധനവും യന്നവും ഇതിനാൽ ഒരിഹരിക്കപ്പെട്ടു. ഇന്ന് ഒരു പുസ്തകത്തിന്റെ ഏതു പ്രതികരം വേണ്ടെങ്കിലും വലിയ ശുചിത്വവും വ്യയവും തുടക്കാതെ സുലഭമായി എടുക്കാൻ സാധിക്കും. ഇന്നത്തെ സ്ഥിതി നോക്കിയാൽ “പുസ്തകം” സവർജ്ജാ പിഡാലിട്ടാണിരിക്കുന്നതു്. ഇങ്ങനെ ഇന്നനാലും ചിന്താചിത്രകാരനായ ഗ്രന്ഥകർത്താവു് ഒരു പ്രതിസ്പദയേവ എഴുതേണ്ടതായിട്ടുന്ന ഇരിക്കുന്നു. പുസ്തകം സൃഷ്ടിചെയ്യുന്ന സ്ഥലരീരമാണെന്നും പറയാം. ഈ രൂരാജിന്റെ ഒരു പ്രധാന ലക്ഷ്യം എന്ന് പുസ്തകങ്ങളുടെയും വായനക്കാരുടെയും സ്ഥിരത്തിനും വലിയ വല്ലംയാണു്. മറ്റൊ വിധത്തിൽ പാശ്വനൊ തായാൽ സവ്വത്രാമവായ ലോകശിഖാനം മനസ്സിലും വലിച്ചുവരികയാണു്. എല്ലാ ഭേദക്കാർക്കും പരസ്പരം ഇതൊന്നവിനിമയം ചെയ്യുന്നതിനുള്ള സൗക്രാന്തിക പഠനം

ആം ഇന്ത് അസാമാന്മായി വല്ലിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ എല്ലാ പുസ്തകങ്ങളും ഒരപോലെ അതാനപ്രദ അഡ്മിശൻ റൂൾസ്പ്രൈഡിംഗ് അതിരിക്കാൻ തരമില്ല. എന്നു റൂക്കാണിംഗ്നാൽ പുസ്തകരചനാവിഷയത്തിൽ അംത്യാവശ്യമായി വേണ്ടിതായ വിജവചനാബുലി എല്ലാ വരം ഉപയോഗിക്കണമെല്ലാം പ്രായഞ്ചിത്തം അപോലോറ്റുന്നതായിരിക്കുന്നതുകൊണ്ട് തദ്ദീപം രാ അതശാസ്ത്രങ്ങളും അനാശാസ്ത്രങ്ങളും മായ പലതും നമ്മുടെ അറിവോ അനിവാദമോ ക്രൂരതെ അക്കണ്ഠ കടന്നിരിക്കും. ഇവയെ നിർമ്മിപ്പിക്കുന്ന വിഷയ തതിൽ അല്ലോ നിയന്ത്രണം അതാവശ്യമാണ്. മനസ്സു നേരി ചിന്തകളും വികാശങ്ങളും റണ്ട് തന്മുഖായി വിജോക്കപ്പെട്ടാം. വിജ്ഞാനപരമായ വിലാസങ്ങളും അപ്രകാരം വിലയില്ലാത്തവയും ഇങ്ങനെ റണ്ട് തരമാണ്. അന്ത്യനാര ധനിപ്പിക്കണംവെങ്കിൽ അപ്രകാരം ചെയ്തിട്ടാവശ്യമില്ലാത്തവയും ഉണ്ട്. വിവേചനാബുലി ക്രൂരതെ ഇവയെ എല്ലാം ഏഴിപ്പെട്ടു തുന്നാതുകാണാണ് പുസ്തകങ്ങൾ അനാശാസ്ത്രമായ വിധത്തിൽ വർഷിഷനാൽ. ബുലിപുസ്തകായി എഴു തുന്നാവ മാത്രമെ ബുലിസംസ്കരണത്തിനും ഉപയോക്ത അഭിരുചിയുള്ളൂ. അല്ലാതെ എഴുതുന്നതും സഹയത്തി നേരായും, അഭ്യന്തരിക്കായും രൂപമാരും മാത്രമാണ്.

ഇനി “പുസ്തകം” എന്ന വച്ചാലെന്താണെന്ന നോക്കാം. അവ “തുകലിൽ പോതിഞ്ഞിരിക്കുന്ന അതിന്മുഖ്യത്തും”നും മനസ്സുചിന്തകളുടെ പ്രതിബാംബു അഭിരുചിയുള്ളൂ. “ലോകസംഭവങ്ങളിൽ ചൊയ്യാവുന്നങ്ങളും” പറയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. പ്രശ്നാജിനത്തെ നോക്കി

കയാണെങ്കിൽ അവ “ചിന്താമൺ”യെന്നും “കാമ സുരി”യെന്നും “കല്ലുചുമ്പ്”മെന്നും “വിജതാന്തകാരം” മെന്നും ചിലപ്പോൾ റൂവഹരിക്കപ്പെട്ടാണ്. ഈ വയ്യാക്കയും അലങ്കാരത്തിലുള്ള വിവരങ്ങളും ണ്ണം. ഈനി പുസ്തകങ്ങളിടെ സ്പാനും, പ്രിയാജനം ഇവയെപ്പറ്റി പലതും പറവാനാണ്. അതിനി പ്പോൾ വിസ്തീരണയംകൊണ്ട് തുനിയുന്നില്ല. എന്നാൽ അവയെപ്പറ്റാൻ ചിലതെല്ലാം ചുവടെ ചേക്കി നാലുജാഡിജേവന ഗ്രഹിക്കപ്പെട്ടാവുന്നതാണെന്നു മാത്രം പാണതുകൊള്ളുന്നു. പുസ്തകങ്ങൾക്ക് എന്നും ഒന്നാം ഒരു വർഷികരണാരക്തിയുണ്ടെന്നുള്ളതിനു തക്ക് മില്ല. ചിലപ്പോൾ കമനിയമായ അതൃതികൊണ്ടും പലപ്പോഴും അതിനേക്കാൾ ഉള്ളിൽ ഉല്പസിക്കുന്ന മഹ നീയമായ വിജതാനമധ്യവിശ്വരൂപ മാധുര്യകൊണ്ടും അതിനും നമ്മുടെ ആകഞ്ചിക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു ദിവ്യശ കതിയുണ്ടെന്ന് വിശ്വപിഥുവയന്തായി കാണുന്നു. ലോകവിജിഗീഷ്യവായ അലഫ്റ്റാണ്ടർ (മഹാൻ) ഫോ മുദ്രയും “ഹലിയഡ്” എന്ന ഗ്രന്ഥം ഒരു സുവർണ്ണസം പുത്രത്തിലാക്കി ഉറങ്ങുന്ന സമയം തിരുവാടി വാളിക്കാ ട്രിക്കി ഉപധാനത്തിനേക്കാൾ കീഴിൽ ആത്മരാക്ഷാപാ യമേനു കയ്യതി വയ്ക്കു പതിവുണ്ടായിരുന്നു എന്നു പറയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഇതിൽ നിന്നും പുസ്തകങ്ങൾ ഒരുത്തമാത്രം വില കല്പിച്ചിരുത്തുവെ ണ്ണും ഉണ്ടാക്കാവുന്നതാണ്. ഒരു പുസ്തകത്തിനേക്കാൾ നമ്മുടെ കുടിക്കുന്നതും അതിനേക്കാൾ കമനിയമായ ആ ത്രിത്യാ അതിനേക്കാൾ വലിപ്പമൊ ഘനമൊ (തുകം) അല്ല. പിന്നു എന്നതാണും? അതിനുള്ളിൽ അക്കജ്ജര

വിന്റുസത്യപത്തിൽ ശോഭിക്കുന്ന അക്ഷയചിന്താസ മിച്ചയഥാണ് അതിനു വില കല്പിക്കുന്നതു്. അതി സ്ത്രീ രഹ്യതയും പരിമാണവും ഘടനവും എല്ലാം അ വയിലെ ചിന്തകളെ അവലുംവിച്ചുണ്ട് ഇരിക്കുന്ന തു്. നാം ഒരു പുസ്തകത്തെ കൈയിൽ എടുക്കുയും അതിനെ പാരായണം ചെയ്യുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ നമ്മുടെ ചിന്താസത്യപത്മായ മനസ്സും, ഗ്രന്ഥകാരൻ്റെ രേഖാസത്യപത്തിൽ ശോഭിക്കുന്ന പരിപക്പത്മായ ചി ന്താഫലവും, തമ്മിൽ ഉണ്ടാവുന്ന സംസ്കർഥാണു് സെ തേതയും അംഗങ്ങളെത്തയും ജനിപ്പിച്ചു നാമു അംഗരു മീതരാക്കുന്നതു്. ഇതിലുണ്ട് പുസ്തകത്തിന്റെ ധ മാത്രം വില ലഭിച്ചിരിക്കുന്നതു്. അതുകൊണ്ടു നാം എത്ര പുസ്തകമാണു് കൈയിലെടുക്കുന്നതെന്നും എത്രി നെയാണു് പാരായണാ, ചെയ്യുന്നതെന്നമുള്ള കാര്യം സുഖിപ്പമായ പത്രാലോചനാനന്തരം നിശ്ചയിക്കുണ്ടു് താണു്. “നീ ഒരു സുരൂത്തിനെ വരിക്കുന്നതുഹോ ബെ ഒരു പുസ്തകത്തെയും വരിക്കുക” എന്നുള്ള ത തേപാക്കി എത്രയും ശ്രദ്ധിച്ചായ ഒരു പരമാത്മാത്തെ നുക്കു് ഉപദേശിക്കുന്നു. ഇപ്രകാരമുള്ള സുഹൃത്തു ക്കളുടെ സാഹചര്യത്തിന്റെ സർപ്പലൂ അറിഞ്ഞി ടായിരിക്കുന്നും അല്ലെന്നുണ്ടുമഹാരാജാവു് ഉറങ്ങുന്ന സഹയംകൂടി മോമ്പുടെ മഹാസുഗമത്തിന്റെ സവും സപീകരിച്ചതു്. ഇതു പുസ്തകാരാധനയുടെ ഒരു ദിശാനം മാത്രമാണെന്നു പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

ചുസ്തുകമാഹാത്മ്യം

1. ധിരന്നാൽക്കെടുവല്ലിവെള്വമെന്തും
പിന്താവിശ്രദ്ധിച്ചേണ്ടതും
മേജന്നാശയഗ്രഹിയും സരളമാം
വാൺിപിലാസാക്കിയും
സ്പാരസപ്പാളുത്തപ്പുരവും പലനി
ഗ്രഹമാത്മിക്കേണ്ടതും നിതിയും
അന്റേ ചുസ്തുകൾപ്പറ്റി പ്രതിഫലിച്ചിട്ടുണ്ട്
സുവർഷ്ണതമായ്.
  2. വാദിപ്പോക്കിങ്ങളുണ്ടനേന്നുകവിധമാം-
വിജ്ഞാനമുന്നേതകിലും
വൊദിപ്പോക്കിപ്പിട്ടൊത്തരങ്ങളുണ്ടായി
തനിക്കുണ്ടനു സാന്നിധ്യവും
വാദിപ്പോക്കിതക്കന്നായുക്കിപ്പലതും
ചുണ്ടിക്കൊടുക്കണമും-
വേദിപ്പോക്കിങ്ങളുണ്ടനു സാന്തപ്പവച്ചെല്ലും
ഉത്ക്ഷേഖ്യമാം ചുസ്തുകം.
  3. മായും ലോകചവരിത്രഭവ വിലാസം
തട്ടാതെ രക്ഷിച്ചിട്ടും
പായും കാലസാരിൽപ്പുവാഹനതിയും
തദ്ദിക്കിയാണെവോ
സ്വാധാസ്വാധയിവേച്ചും വിഗത
സാമ്രാജ്യപ്രതാപാദിയും
ഭ്രജാ മത്സ്യാശ പാംജകവതിനാ-
യോതുണ്ണു സർച്ചപ്പുസ്തുകം.

4. സവത്തിൽക്കുമയും വിപത്തിലതിയാ-
മാച്ചപാസവും ശാന്തിയും
കവംവിട്ട് സരസ്പതീവസ്തിയാം.
നൽപുസ്തകം നൽകിട്ടും
മുദിൽ സ്റ്റീകരണാത്മമിങ്ങ വിതര-
നാദർശവീജങ്ങളെ
കവിട്ടാത്രുഗ്രഹിശിഖലാ ഭവിഗ്രണം
സച്ചാത്മവും സിലമാം.
5. കാണാം രാജഗ്രഹത്തിലും കടിലിലും
വിദ്യാത്മിഹസ്തത്തിലും
ചേണാഞ്ചാരഭിലാഷകൾന്റെ രസികൻ-
മേഘപുറത്തും സദാ
വാൺി പാണിപട്ടത്തിലും വിപുലമാം
മുദ്രാലയം തന്നിലും
കാണാം വായനശാലമുലകളിലും
സച്ചാത്മസൽപുസ്തകം.
6. കണ്ണാൽ ഗ്രൂക്കതിക്കണക്കെ നിസ്സുഭമീദം
മെഴ്സ്തത്രാന്നാലക-
ത്രണം നിസ്സുലശോഡ്പുണ്ടവിലസും
തതപാത്മമുക്കതാഫലം
മിണ്ണാതങ്ങവസിച്ചിട്ടും സവിനായം-
സത്തുകൾ ചോദിക്കിലോ
വേണ്ടും പത്രപ്രഥമച്ചിട്ടും ഗതകളിക്കം
സസ്യിതം പുസ്തകം.
7. പുജിക്കുന്ന കരംകൊട്ടത്തവിലക്കം
രാജാവിബന്ധപ്പാൽ സദാ-

യാഹിക്കുന്ന വരാത്മലംമതിനായ്

യാതാവിനോടെനാഡോപാൽ

സേവിക്കുന്ന മതിദേശ കളിയുച്ചാൻ

ദിരുപ്പ ഷയം പോലവേ

മാനിക്കുന്ന മനിഷിയെന്നനിലകിൽ

സദ്രൂപുറ്റുള്ളുകും.

8. വർത്തിച്ചീടുന്നാരിക്കയ്ക്കുത്തവിനസമമായ്,
മിത്രഭായ് മഹാരാരിക്കയ്ക്കു

വർത്തിച്ചീടുപിതാവായ്, സംപത്തിജനനിഖായ്
കാഞ്ഞയായുംകഥാചിൽ

വർത്തിച്ചീടുന്ന വാഗിസ്പരിജ്ഞെന്നെന്നരാമ-
മായ്, സർക്കാലറ,
വർത്തിച്ചീടുന്ന സാക്ഷാത്ത്സുരത്തൈസ്ത്രം
ചുസ്തുകും ഹസ്തസംസ്ഥം.

9. സൂഖ്യാപസ്ത്രുപയോധിജാതകവിയും
ഗ്രീരാമപുത്രം സദാ-
വർഗ്ഗിക്കുമഥനിയും, പ്രഗല്പംമതിയാ-
‘മാവൻ’നദിമംസറും

നിശ്ചിക്കതാരെഡംഗിചേന്ന് “എന്നസേരി”
പ്രയോക്താ സൃജി
പുസ്ത്രാക്കാഡാര വാഗകവിയും
അല്ലെടു ഭവ്യം ഇണ്ടാം.

10. പ്രചയുമെല്ലാമൊങ്ങപ്പുകൾപോൽ
പ്രചയുമായസ്തി ഇണ്ടാം പുരസ്താവ്കൾ
അന്നക്കണ്ണാലതുനോക്കിയെന്നാൽ
തെളിഞ്ഞുകാണാം പരമാത്മമെല്ലാം.

പരിഷ്കാരവും യോദ്ധവും

വില്പാല്പാസത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യങ്ങൾ വിവിധങ്ങളാണ്. അവയിൽ ഒന്ന് മനഷ്യനെ പ്രാതൃതന്മാതിരിയിൽനിന്നും ഉയർത്തുക എന്നതു താണ്ടനു പറയുമ്പുട്ടുണ്ട്. അതായതു് മനഷ്യനിൽ എരുക്കരെ സ്ഥലിച്ചുകാണുന്ന മുൻഗിരിസപാവത്തെ നിന്മേഖം ഉണ്ടാവുന്നതു് മനഷ്യനും ഏതൊക്കെ വില്പാല്പാസവും അനുഭവിക്കുന്നതു് അതു സാധിച്ചില്ലെങ്കിലും അതിന്റെ പാരശ്വത്തെ കഴിയുന്നതു് ശമിപ്പിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതു്. മനഷ്യൻ ലോകത്തിൽ ആ ത്രിം ജാതനായ കാലം മുതല്ലുതനു വില്പാല്പാസവും ഒരു ആപത്തിലഘോഷിക്കുന്ന മററായ ആപത്തിൽ നടന്നവയും ഉണ്ട്. നാം വില്പാല്പാസംകാണ്ട് പല വിധ കാഞ്ഞങ്ങളും സാധിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നതും തക്കമീഡി. മനഷ്യന്റെ പുരോഗമനചരിത്രം ഏതുയും സുവിസ്തുതവും സുഖിമല്ലുമായിട്ടുള്ള ഒന്നാണ്. അതുകൊണ്ട് മനഷ്യൻ ഏതെല്ലാം സാധിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന് എന്നും കരിക്കുവാൻ കഴിയുകയില്ല. ചുരുക്കത്തിൽ പാരുന്നതായാൽ മനഷ്യൻ മുത്രസ്പഷ്ടികക്കു നിന്മേഖം സപവശഗങ്ങളാക്കിത്തിരിക്കിട്ടുണ്ട്. ഭൂമിയിൽ അന്തിംഗത്തെയും ആകാശത്തിന്റെ വിക്രമി മക്കളും തന്റെ ഗവേഷണങ്ങളിൽ വിഷയമാക്കി പല രഹസ്യങ്ങളും ഗ്രഹിച്ചു കഴിഞ്ഞു. എന്നാൽ ഗവേഷണത്തിൽ ഇതു മുരഞ്ഞൊരു ഷായ മനഷ്യന്റെ തന്റെ അധിനന്ദനയിലുള്ള സപാനവസംസ്കാരനു വിഷയത്തിൽ ഏതു ചുവട്ട് മുന്നാട്ടു പോകിട്ടുണ്ടോ

അനേപചിക്കുന്നതു് അവയ്യും റസാവഹവും ആയി രിക്കമെന്ന ഭത്താന്നന്. മനഷ്യസ്പദവാദത്തിൽ അ നൃഹാക്ഷു് ഉച്ചലുകരഹായി തുത്ര നില്ലുന്ന അംഗ അക്കൈ സചീകരിക്കുകയാണു സപ്ലാവസംബന്ധമെന്നതി എൻ പ്രധാനകുത്തും. അതു് ഇന്ന് എത്രമാറ്റം സാ ഡിച്ചിട്ടിശിഖനും നോക്കണംതത്തുവയ്യുണ്ടാണ്. ഇന്നു ലോകത്തിൽ എത്ര കാഴ്ചയാണ് നാം കാണുന്നതു്? ഒരു കേന്ദ്രത്തിൽ നിരാക്യയികരണത്തെപ്പാറി ഗാ വിശാലാവന നടക്കുന്നു. അടങ്കം വിഭിന്നാശകപ്രക്രിയ ഇൽക്ക് ആരുചയാധനം അടിവാ സമസ്യാങ്ങളുടെ നിർദ്ദ യമായ ഫിംസയും നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അതാ യതു പരിജ്ഞാരവും അതിന്റെ പാർപ്പത്തിൽ തന്നെ മുഹീയമായ യുലുവും ചരിക്കുന്നു.

അതിപുരാതനകാലത്തു ക്രക്കേഷ്ഠത്തിലും ഭാ യിക്കിലും നടന്നതായി കവികൾ വസ്ത്രിച്ചിട്ടിള്ളുതുത നു ഇന്നും നമ്മുടെ ഭാവിൽ പ്രത്യക്ഷമായും എ നാൽ അന്ത്യപികം ഭയക്കരമായും നടക്കുന്നു. അഞ്ചു കം വാംശരേതങ്ങളായി നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന മനഷ്യ എൻ സപ്ലാവസംബന്ധമെന്നതിനു് ഈ വിഷയത്തിൽ യാതൊരു ആരശാസമായ മാറ്റവും വരുത്താൻ സാ ഡിച്ചിട്ടില്ലെന്ന കാണുന്നതു രണ്ടിൽ ഒന്നിനെന്നയാണ് ഓൺകുക്കുന്നതു്. ഒന്നകിൽ നമ്മുടെ വില്ലാല്ലാസം ചു വടെ വഴിത്തററിയാണ് പ്രവർത്തിക്കുന്നതു്. അല്ല കും ഇ നിഷ്ഠം റസപ്ലാവം ഉള്ളുലനും ചെയ്യാൻ പാടില്ലാത്ത വിധത്തിൽ മനഷ്യനിൽ സ്ഥായിത്താ യി ഉംച്ചു നില്ലുന്നതാണ്. ഇതു രണ്ടം നമ്മുടെ വില്ലാല്ലാസമീതിയുടെ പരിതാപകരമായ റൂപവ്യാന

അളളാണ്. സുപ്രിയമായ പരിശീലനഃകൊണ്ട് വന്ന മുഹമ്മദേശ്വരാ ഇണക്കാൻ സാധിക്കുന്നത്. എന്നാൽ വിദേശഭൂപിയുള്ള മനസ്സും അനേകശ്രീ വാച്ചും തുലിച്ചുവരായ വില്ലാല്ലാസാക്കാണ്ട് നിഷ്ടുതിബന്ധായ അന്വോന്നുമുംസയിൽ നിന്നും വിരമിപ്പിക്കുവാൻ സാധിച്ചിട്ടില്ലെന്നതും എത്രയും പരിതാപകരമായിട്ടുള്ള സംഗതിയാണ്. ഈ തിരിനിന്നും അനന്മാനിക്കേണ്ടതു് മനസ്സും മുഹമ്മദേശ്വരാലെ ജാത്യാ ജിവലാസുവാണെന്നും ഇന്നത്തെ വില്ലാല്ലാസന്തിരു് മനസ്സും ഇതാനും വലിപ്പിക്കാനല്ലാതെ സ്ഥായിസപ്താവത്തെ സംസ്കരിക്കാൻ ശക്തിയില്ലെന്നാണ്. മനസ്സും ജീവനാകലയല്ലായാണ്. യുദ്ധഭാണ്ഡ് പ്രകൃതിയുടെ സപാഞ്ചവികസിതി എന്നും മറ്റും അഭിപ്രായം ഇല്ലാതില്ല. പല കവികളും ജീവിതത്തെത്തന്നെന്ന അര്ഥയായനേതാടപമിച്ച കാണുന്നു. ഇതു നോക്കുന്നോടു യുഖം മനസ്സും ഒരു ദാനിയിൽ ഒരു സുസ്ഥാപിതസ്ഥാപനമായി ഗണിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതായി തോന്നുന്നു. സമാധാനം ഒരു റൂത്രസ്സാവസ്ഥയാണെതെ. രാജുചരിതും മുക്കാലും യുദ്ധചരിതും തന്നെ. പുരാണങ്ങൾ പരിശോധിച്ചാലും അവിടെയും ഭ്രിഡാഗവും യുദ്ധവണ്ണനതനെന്നും. യുദ്ധവിരുന്നാരാണു് നമ്മുടെ ദുഷ്ടിയിൽ ശാസ്ത്രജ്ഞനാരായും, വാജുതന്ത്രജ്ഞനാരായും പ്രശ്നസാർഹനാരായിരിക്കുന്നതു്. പരിഷ്കാരം മറ്റു മനസ്സുസ്ഥാപനങ്ങളും എന്നപോലെ യുദ്ധത്തേയും പരിഷ്കാരമാതുമാണു് ചെയ്യുന്നതു്. അല്ലകാലംമിതല്ലെന്നും ഭ്രിഡിയിൽ—അമ്ഭവാ ലോകത്തിൽ—“ശക്തി”

യെത്തനെ യുക്തിയായി ഗണിച്ചുവന്നു. ഇന്നും അതിനു പലിയ വ്യത്യാസമില്ല. തക്കം അവസാനിപ്പിക്കുന്നതിനു യുക്തിയേക്കാറു ശക്തിയാണ് ഇന്നും മലവത്തായി കാണപ്പെട്ടുന്നതു്. “ശ്രീരംകു” ഉണ്ടെങ്കിൽ നല്ല താങ്കികമാരാണോ—പാക്ഷി അവർ തക്കം കേരം ക്ഷൈക്കില്ലെന്നു മാത്രംമെയ്തുള്ളു” എന്ന പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു് ഇന്നാത്തെ ലോകത്തിന്റെ മനസ്മിതിയെ പ്രത്യുക്ഷിക്കിരിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെന്നയല്ലാമാണോ യുധുമക്കളുടെ അടമവാ യുദ്ധപക്ഷപാതകികളുടെ വാദത്തിന്റെ ഗതി. ഇതിൽ വാസ്തവം ഇല്ലാതില്ല. പഴയാചാരവികളും അധികാരലുംതന്നെരും മറ്റൊരു അടക്കിയിൽക്കൂട്ടുന്നതിനു നയമല്ല ബഹുമാണോ അധികം ഉപകരിക്കുന്നതു്. ഇതു് ഇന്നാത്തെ വില്ലാല്ലാസന്തിന്റെ അപൂർണ്ണസപ്താവത്തെ തെളിയിക്കുന്നു. അതു ബുദ്ധിയെ ഏറെക്കുറെ സംസ്കാരിക്കുന്നബേജിലുാ വികാരങ്ങൾക്കു ശുശ്രൂഷിക്കില്ല. ലോകത്തിൽ മഹാകാഞ്ചക്കരിം സാധിച്ചിട്ടുള്ളതു് ബുദ്ധിശക്തിയല്ല. നേരേമറിച്ചു വികാരശക്തിയാണോ. മനഷാസ്ത്രിയുടെ അടിസ്ഥാനവും വികാരമെന്നതെന്നായാണോ. അതിനെ സംസ്കാരപ്പെട്ടുന്നില്ല. “ഹ്രദയസംസ്കരണം സകലശാഖാപാശവകളിലും വ്യാപിക്കുന്ന ഒരു രൂക്ഷത്തിന്റെ നീഡരാട്ടംരേ മലയ മനസ്സുസപ്താവത്തിന്റെ സകല വിഭാഗങ്ങളിലും വ്യാപിച്ചു മനഷാസമാധാരത്തെ ഏകീകരിച്ചു ബന്ധിക്കുന്ന ഒരു സുവർണ്ണത്തുവായി ദിവിക്കുന്നു” എന്നു് ഒരു മഹാൻ പാഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഈ താണോ കലാഹത്തിനും, ചലിപ്പത്തിനും, വർദ്ധിയവെവരത്തിനും, പരഹീഡനത്തിനും ഉള്ള പ്രത്യുംഘയം. ഈ

നൂ' വികാരമാണു' നമെ ഭരിക്കുന്ന യജമാനൻ. ഒപ്പ് ലി കേവലം ട്രൈസ്മാനമാണു വഹിക്കുന്നതു'. ആ യോധനം, കലമാ, വർദ്ധിച്ചവിദ്യപ്രശ്നം, ജാതിവൈവരം, എന്നീ അപത്തിൽ ഇന്നു' അന്നഭവിക്കുന്ന ഒപ്പശ്ശപ്പെടം അമ്മവാ അസംസ്കൃതവികാരങ്ങളാണു' നമെ ഭരിക്കുന്നതു' എന്നാളുള്ളതിനു തെളിവു നൽകുന്നു. അ തിനാൽ നാം കേവലം ബുദ്ധിപരമായ സംസ്കരണ മല്ല, വികാരപരമായ വില്ലാല്ലാസത്തെയാണു തുടക്കൾ വിലയുള്ളതായി ശബ്ദിക്കണംതു'. അതുകൊണ്ട് ന മുട്ടു അമ്മവാ ലോകത്തിന്റെ ശരവുത്തെ നൂ മാ രോണ്ടതായിരിക്കുന്നു. നാം ബുദ്ധിസംസ്കാരത്തിനു കല്പിച്ചുവരുന്ന ഗൗരവവും വികാരത്തുല്ലിക്കരണത്തി ലേക്കു മാറ്റേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

അനേകവാഴ്ശ്രതങ്ങളിലെ വില്ലാല്ലാസത്തിന്റെ ഫലത്തെക്കുറിച്ചു സുക്ഷ്മബുദ്ധ്യാ ചിന്തിക്കുന്നതായാൽ ഇതേവരെ സിലിച്ചിരിക്കുന്നതായ അതിന്റെ സാമ്പാ ക്രീകപ്പെടാ എത്തേയു തുച്ഛമാണെന്നു' ഇന്നാത്തെ അ നാഭവംകൊണ്ട് ഒബ്ബാല്ലപ്പെട്ടുനാതാണു'. അല്ലെങ്കിലും അതിന്റെ ഫലാ സിലിച്ചിരിക്കുന്നവകിൽ ഇ നൂ' മരജ്ഞരിൽ ബലിയസിധായി കാണുന്ന ജില്ലാസ ഇതുമാത്രം വല്പിക്കുന്നില്ലായിരുന്നു. ആയോധനംതു നൂ ഒരു ചീരുക്കുത്താത്ത സ്ഥാപനമാണെന്നു സമർത്തി ക്കുന്ന പക്ഷവും അതിന്റെ ഭയക്കരപ്പവും അനാവ ശ്രമായ ക്രൂരമായ ടെയിക്കം കായ്ക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നതാണു'. ഭ്രതസ്വർഗ്ഗം, സമഭാവന, ക്രാന, ക്ഷമ, സഹോദരഭാവം മുതലായ വികാരപരമായ ഗുണ ഔദം അല്ലാസംകൊണ്ട് വികസിപ്പിക്കപ്പെട്ടുനാതാ

യാൽ യുദ്ധത്തോട് മുന്നം ബന്ധിച്ചു കാണാനാ അനുസൃതങ്ങൾ തുംഗിയാണെങ്കിലും നുത്രും കാണകയില്ലോ എന്നേന്നു. പുരാണങ്ങളിലോ, ചരിത്രങ്ങളിലോ നാം യുദ്ധങ്ങളിലും വായിക്കുന്നോടു പുക്കുകൾ നമ്മകൾ അഥവാ തിരിക്കുന്ന ഭയങ്കരസപ്രഭാവത്തെ പുണ്ണമായി ഗ്രഹിക്കാൻ ഗുഡിക്കുന്നു. ഇതിനും പല കാരണങ്ങളും ഉണ്ട്. എന്നാമന്തായി ഇവയിൽ നമ്മകൾ സജീവമായ ഒരു രസം ഇല്ല. അവയുടെ കാലപരമായും, സ്ഥലപരമായും ഉള്ള കുറംതന്നെന്ന സാഖ്യങ്ങളുടെ സ്വപ്രാവത്തിൽ ഒരു അവ്യക്തവയുണ്ട് ചാണകം, നർക്കന്തു. ഇവ ശ്രോതേന്തുണ്ടിയാ വഴിക്കുമാത്രം മനസ്സിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതിനാൽ വികാരങ്ങളെ സ്വീകരിക്കുന്ന മാത്രം അവയ്ക്ക് ശക്തിയില്ല. അവയുടെ ധാരാത്പ്രാവത്തകൾ ചുംപം നമ്മകൾ വിശ്വാസം കാണത്തിരിക്കാനിടയുള്ളതു. അവ ഒരു മാനന്തവോയും ലോകത്തോട്ടുമാത്രം സംബന്ധിച്ചിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടും അവയിൽ നമ്മകൾ വച്ചിയ രസവുമില്ലാതിരിക്കും. എന്നാൽ നേരംമറിച്ചു നമ്മുടെ മരിയും നമ്മുടെ ജീവിതകാലത്തു നമ്മുടെ സഹജിവികൾ ഒഴി സ്വീകരിക്കുന്നതും നമ്മുടെ അനുകമ്പയുടെ പ്രചാരപരിധിക്കുകളും എന്നൊക്കെ പരിവിതകാലത്തു നമ്മുടെ പരിവിതമായ പരിത്യാസിത്തിയിൽ സാഖ്യവിക്കുന്നതും പരിഷ്കൃതതെ നാലിനയിക്കപ്പെടുന്ന കാലത്തു നടക്കുന്നതുമായ സംഭവങ്ങളുടെ ഒരു ധമാത്മവിത്രം അതിന്റെ വിവിധങ്ങളായ ഫോറതകളോടുകൂടി നമ്മകൾ ആസ്ത്രപ്പെടുന്നു. അവ നമ്മുടെ മനസ്സിൽ ഗംഗിന്റെ സ്ഥലങ്ങളിൽ പ്രവേശിച്ചു അവിടെ ശാന്തമായി കിടക്കുന്ന കരണം, ഭ്രംയ ആത്മബാധ വികാരങ്ങളെ ഇളക്കിമറിച്ചു നമ്മകൾ

ങ്ങ വിധം അസപാസ്യവും, അസറ്റുതയും ഉണ്ടാക്കി തനീക്ഷണം. ഇതാണ് ഇന്നാത്തെ യുദ്ധം നമ്മിൽ ജനപ്പിക്കുന്ന ഫലം.

യുദ്ധം തന്നെ എന്താണ്? ചുരുക്കത്തിൽ ചറയാം. “ഈ ഗോളത്തിൽ മനഷ്യർ എന്തെല്ലാം മേലാരുത്തുങ്ങാം, ഭൂകമ്പങ്ങാം, പാപങ്ങാം, അധനങ്ങാം, ഹിന്ദസകൾ ഈവ സാമ്പ്രദോ അവയുടെ എല്ലാറിങ്കായും സാങ്ഘാഗവും കേന്ദ്രീകരണവും ശാം” ആരുംഹായനും ഏന്ന പാര്യന്തരം. മറ്റൊപ്പിയിൽ ചറയുന്നതായാൽ “ഒന്നുംകുറഞ്ഞ മുൻഗിരണാം” തന്നെ. ഭീമ്പകാലത്തെ പരിജ്ഞാരം എല്ലാം ക്ഷണം ലംബകാണ്ട ഭേദിക്കപ്പെട്ടുന്നു. യുദ്ധത്തിൽ എപ്പേറ്റിരിക്കുന്നവക്ക് മാത്രമല്ല അതിന്റെ ഫലം അനുഭവിക്കേണ്ടിവരുന്നതും. നിർദ്ദേശികളായ അസവും ജനങ്ങൾ അവന്നിനീയങ്ങളായ കഴുന്നുംജീഉന്നവിക്കുന്നു. എത്ര കൊല്ലുങ്ങാം കഴിവത്താലുണ്ട് രാജുങ്ങളും, ഗ്രാമങ്ങളും, നഗരങ്ങളും പുത്രസ്ഥിതിയെ പ്രാപിക്കുന്നതും. അതുകൊണ്ട് യുദ്ധം ആവശ്യംബന്ധിച്ചു അതിന്റെ ഭർഖവുംപാരപരിധിയെ കഴിയുന്നതും കാക്കാൻ ത്രാഖിക്കേണ്ടതാണ്. ഇതിലേക്കു എന്നുംകുറഞ്ഞ ബുദ്ധിസംസാരം മാത്രം പോരാ, “എത്തുംസംസ്കാരം”വും കുടി അസ്ത്രാവശ്യമായിരിക്കുന്നു. വില്ലുംലും സത്തിന്റെ സാമാജികവശത്തിനു കുട്ടത്തൽ ഗതം വം കല്പിക്കയും അതിൽ കൂടുതൽ ത്രാഖ പതിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. പരിഗ്രാലുങ്ങളായ വികാരങ്ങളുടെ കേന്ദ്രസ്ഥാനമായ എത്തുംത്തിൽനിന്നും വേണും പരസ്പരമീംസ കഴിയുന്നതും വഞ്ചിക്കുന്നുണ്ട്

ആമ്മതെ പൂജ്യപ്പട്ടവാൻ. അന്തിന് എദ്ദേഹത്തെ ശ്രദ്ധികരിക്കുന്ന വിഭ്രാംഖാസം^३ അധികമായി വേണ്ടതു്.

മനഷ്യർ തമിലുള്ള സാഹോദരിയാവം ഇന്തിയും നമ്മിൽ വികസിക്കാനണ്ട്. യുദ്ധം എന്നുള്ള തു് ഈ സ്വപ്നാവത്തിന്റെ മറവശേം അമുഖം ആണു രാശിയാണ്. യമാത്മവിഭ്രാംഖാസം സിലപിച്ചിട്ടുള്ള വരിൽ അധികവും യുദ്ധപ്രീയനാരല്ല. യുദ്ധം ജീവിതത്തിന്റെ ഒരു അവ്യവസ്ഥിതത്തുപാശാണ്. അതു ജീവിതത്തെ ആവാദചൂഡാം കഴിപ്പുത്തിലാക്കുന്നു. ഗുഹജീവിതം, സാമുദായികജീവിതം ഇവയെ ധപണിക്കുന്നു. ഏകോദരഭാവം, സുഹൃത്യാവം, ഭ്രതസൗഹം ഇവയുടെ ഗൃഹാചാരം ചെയ്യുന്നു. മനഷ്യനിൽ സൂഫ്പ്രായനായിക്കിടക്കുന്ന മുൻഗയസ്വപ്നാവത്തെ താടിയുന്നതാണി വിഭ്രാംഖാക്കി വിട്ടയയ്ക്കുന്നു. സാധാരണ ലോകവ്രൂഹാരാജരംക്കു വിരാമവും, വിജ്ഞവും നേരിടുന്നു; വ്യവസ്ഥിതഭരണം അവസാനിക്കുന്നു; സുസ്ഥാപ്തിതനിയമങ്ങൾ നേന്നാഴിയാതെ പിന്നാറുന്നു; ചുങ്കിപ്പായുന്നതായാൽ യുദ്ധം നരകത്തിന്റെ വാതൽ തുറന്നു സകല പൈശാച്ചിക്കരക്തികരിക്കുന്ന വ്യാപാരസ്വപ്നത്തുപോരുന്നു. ഇതാണു് യുദ്ധത്തിന്റെ ഒരു സമ്മൂഹയ വിവരണം. വിഭ്രാംഖാസത്തിന്—അനേകവഹംഗതങ്ങളിലെ മനഷ്യനുഖിയും സ്വപ്നാവത്തിന്റെയും സന്ന്വാദങ്ങളിന്—ഈ വിശയത്തിൽ അല്ലെങ്കിലും ഒരു മാറ്റം വാങ്ങാൻ സാധിക്കാത്തതിന്റെ കാരണം പിന്തനിയമാണു്. ഇതു കൂടാതെ കഴിച്ചാൽ കൊള്ളാമെന്നു് ലോക

അതിൽ എതാസ ചിലക്ക് അഭിലാഷമുണ്ടാക്കി
തു് ഇന്ന നടക്കുന്ന നിരായുധികരണപ്രസ്ഥാനം തെ
ജിയിക്കുന്നുണ്ട്. എങ്കിലും ആ മഹാപ്രസ്ഥാനം
തെ വന്നേരാദനാപോലെ മാത്രമെ ഇപ്പോൾ ഇതി
കിന്നുള്ളൂ. ഇതിൽനിന്നും ലഭിക്കുന്ന അനുമാനം മ
നൃപത്വത്തും സാമാന്യമായി ഒരുപ്പെട്ടെന്ന് അന്തിജിവിക്ക
നാതല്ലുന്നുള്ളതാണ്. സംസ്കാരം തെ വഴിക്കും
സംഘാരം മാറാതു വഴിക്കും നടന്നകേണ്ടതെന്ന്
യിരിക്കും. പണ്ടു മുൻജനങ്ങളുടെ ഭാരം താങ്ങാൻ
വഹിയാതെ ഭൂമി ഗോത്രപം ധരിച്ച് മഹാവിജ്ഞവി
ന്നും അടുക്കൽ സങ്കടം അറിയിക്കുയും അവിടുന്നു
മനൃപത്വായി അവതരിച്ചു സങ്കടനിറുത്തി വരുത്താ
ണെന്ന പറഞ്ഞതായും മറ്റൊരു പുരാണങ്ങളിൽ കാണു
ന്നുണ്ട്. ഇതിൽനിന്നും മനൃപത്വരുദ്ധത്തിന്നും ബാ
ധ്യഭ്രാന്തിയും ഒരു ക്ഷേമി സംഘരിക്കുന്ന
തിനുള്ള ഉപകരണങ്ങളും, സന്ധാരങ്ങളും, ശ
ക്തിയും കൈവരംഭില്ലായിരുന്ന എന്നും, അതിനും മ
നൃപത്വത്തിനും സഹായം ദിവണിയിരുന്നു
എന്നും ഉണ്ടിക്കണ്ടിയിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ യഞ്ചന
ഭാഗം അതികുംഭിച്ചിരിക്കുന്ന ഇന്ന്—പലപ്രകാരത്തി
ലും സായുധമാരം സുക്ഷ്മവും, സ്ഥംഖവും, മനസ്സിക
വും കായികവും ആയ ശക്തിയോട് തീരുമായ
മനൃപത്വം—ശത്രുസമാരത്തിനു മനൃപത്വത്രസഹാ
യാ ആവശ്യമില്ലാതെ തീന്തിരിക്കുന്നതിനാൽ പഴയ
ചടങ്ങുകളിൽ കടക്കാതെത്തെന്ന ഒരു സാല്പുമായി
തന്നീന്തിട്ടുണ്ട്. മുലയായ ഭൂമിക്കും മുരിക്കിയോരായി
സങ്കടമുണ്ടാക്കണം ആവശ്യവുമില്ലാതായി. ലേഡ

കത്തിൽ യുദ്ധം സുലഭമായിത്തീന്നിരിക്കുന്നതിന്റെ
കാരണം ഇതായിരിക്കുംവോ?

മനഷ്യൻ പരിപ്പൂരത്തിന്റെ പരമകാശ്വരയെ
പ്രാപിച്ചിരിക്കുന്നതിനാൽ നീതിയെ കേവലം സപ
ഹസ്തബലാനുയാക്കിത്തീത്തിരിക്കുന്നവെന്ന വിചാരി
ക്കണം. രാജുജീവം തമിലുള്ള ലിനിപ്പുകളും തക്ക
ഒള്ളും “ഭീരങ്ങ്”യുടെ മല്ലുസ്ഥാനയിലുണ്ട് തീക്കുണ്ടി
വനികിരിക്കുന്നതു്. നീം യുക്തികളും വളരെയുള്ള
ഞെത നീതിവാദങ്ങളും കേരംക്കാൻ ഇന്ന് ലോകത്തിൽ
ക്ഷമയും സമയവും ഇല്ല. എങ്ങനെന്നെങ്കിലും തക്കം
അവസാനിപ്പിക്കുന്നം. ഇതാണോ ലോകത്തിൽ യു
ദ്ധം അവസ്ഥാനിക്കാത്തതിന്റെ കാരണം. മനഷ്യ
നം യുദ്ധവും നന്നിച്ചു ജനിച്ചുവരാണ്. അവർ നന്നി
ചുതന്നു വിരമിക്കയും ചെയ്യും. യുദ്ധത്തുകൂട്ടും മ
നസ്തു നിൽ ആദ്ദുലമായിരിക്കുന്ന ഒരു സപാനവിശേ
ഷമാബന്നു വിചാരിക്കാൻ വഴിയെന്ന്. ‘യുദ്ധം’ എ
ന പേരിലപ്പെട്ടുകിലും അനേകതരം പരസ്പരകലഹാ
ലോകത്തിൽ മനഷ്യങ്ങൾ ഇടയിൽ നടക്കുന്നുണ്ട്. വ്യ
വഹാരം, പാണിമുടക്കം, തിരഞ്ഞെടുപ്പ്, വർദ്ധീക്രമത്ത്
രം, ജാതിവഴക്ക്, നിസ്സഹകരണം, ജനികളും കൂടിയാ
നും തമിലുള്ള തീരാവാം, വിഹിയമതാവലംബി
ക്കും തമിലുള്ള വൈരം മതലായവ ഇതിനു പ്രസ്താ
ന്നങ്ങളാണ്. മനഷ്യനിൽ കാണുന്ന അഫംഭാവം
തന്നു പരമിംസാലേരകമായ ഒരു സപാനവത്തി
ന്റെ ബീജലുംരാഹമാബന്നു വിചാരിക്കുന്നതിൽ
വലിയ അവസ്ഥയുണ്ടെന്നുന്നുണ്ട്. പ്രകൃതി
യിൽതന്നെ “തന്നിലെഴുിയതു തനിക്കിരു” എന്ന പ്ര

മാണംഖര കണ്ടുവരുന്നതു്. നാം യുദ്ധവീരന്മാരെയാണ് ഇതരമാരേക്കാം ബഹുമാനിക്കുന്നതു്. യുദ്ധ ത്തിൽ മരിക്കുന്നവക്ക് വീരസപ്ത്രം ലഭിക്കുമെന്നും പു സിലവിയുണ്ടു്. അവക്ക് സ്വാരക്ഷൃംഖലങ്ങളും മറ്റും സു ലഭമാണു്. വിന്റുംഗത്തുാണികളുണ്ടു് ഉത്തുജ്ജൂത്താ അളിയി ഗണിക്കപ്പെട്ടുവരുന്നതു്. ഇതെല്ലാംകൊ ണ്ടം ലോകത്തിൽ എന്നുകൂടിലും യുദ്ധം ഇല്ലാതാക്കു മു വിച്ചാരിക്കാൻ കാരണം കാണുന്നില്ല. ഭൂമിയിൽ കുമാതിതമായ ജനവല്ലനയെ തടുകുന്നതിനും യുദ്ധം ഇടയ്ക്കിട ആവശ്യമാണെന്നു അഭിപ്രായം ഇല്ലാതി സ്ഥി. ഒരു രാജ്യത്തിന്റെ ശക്തി അമിതമായി വലി ക്കുന്നവാം വരാവുന്ന ദോഷങ്ങളെ നിവാരണം ചെ യു് പരിമിതപരിധിയിൽ നിരുത്തുന്നതിനും ചില പ്രോഡി യുദ്ധം ആവശ്യമായി ചുന്നാക്കാം. ലോക ത്തിൽ അപൂർവ്വമായിട്ടും ഉണ്ടാകുന്ന നൈപ്പൂഛി യന്മാത്രങ്ങളും കൈസർമാത്രങ്ങളും സപ്ത്രൂന്ദവിഹാര അം നരലോകത്തിനു് അസപാസ്യം ജനിപ്പിക്കുന്ന ചില അപൂർവ്വവസരങ്ങളിലും നിവൃത്തിമാന്ധ്രമായി യ ലഭത്തെ അവലുണ്ടിക്കേണ്ടിവരാം. ഇങ്ങനെ ഗത്യ നതരമില്ലാത്ത ലഭ്യങ്ങളിൽ ആരാധ്യാധനമല്ലാതെ വേ രെ മാന്ധ്രം ഇല്ലാതെ വന്നാക്കാം. അതുകൊണ്ടു് ഈ വിഷചർത്തിലുള്ള ആശയെ അധികം ദോഷപ്പീകരാ തിരിക്കുന്നതു് നല്ലതെന്നു തോന്നുന്നു. യുദ്ധം നിന്തി കരിക്കത്തക്കതാണും എന്നും യുദ്ധം ആവശ്യമാണും എന്നും യുദ്ധം ലോകത്തിൽ ഇല്ലാതാകുന്ന കാലം വ ആമോ എന്നും ഉള്ള പ്രയ്ക്കാരംകു് ഇന്നും തക്കതായ പ്രതിവാക്കുങ്ങൾ ലഭിക്കാതാണിരിക്കുന്നതു്.

നീതികരിക്കത്തക്ക യുദ്ധവും നീതികരിക്കത്തക്ക തല്പാത്ത സമാധാനവും രഹിക്കല്ലോ ലോകത്തിൽ ഉണ്ടായിട്ടില്ലെന്ന് പാര്യപ്പെട്ടുട്ടുണ്ട്. നിങ്ങ്ങാൾക്കളായ അസംഖ്യാ ജനങ്ങളേയും അരതിന്റെ പീഡാപരിധിയിലേക്ക് ബലാഭാകഷിക്കുന്നതുകൊണ്ട് ദുഃഖം എറക്കു ചൊരിക്കുവരിക്കുന്നതുകൊണ്ട് അതുപോലെതന്നെ സമാധാനം പറയിസുന്നിവുത്തിയായ തുകൊണ്ട് രഹിക്കല്ലോ അനീതിയായി ഗണിക്കാൻ മാറ്റിപ്പി. ഒരു രാജു, രാധമിംസക്കായി ചുറപ്പെട്ട നോറി—ഇതരഗംക്കികളുടെ ശാസനയിലൂർജ്ജപ്പെട്ടു തെ പൂരപ്പെട്ടനോറി—അനീതിനെ പാഠം പറിപ്പിക്കാനും യുഥാ അവവരുമായി വഴനക്കാം. ഇങ്ങനെയുള്ള സന്ദർഭങ്ങളിൽ ഉചിക്കാനായിട്ടുണ്ട് ഇന്നതെന്തെ “നിരായുധികരണം”പ്രസ്ഥാനം. “ചുജ്ജമ്മം ചെയ്യാനുള്ള ഉപകരണങ്ങളുടെ കാഴ്ത്തനെ ചുജ്ജമ്മതെന്തെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നു”വെന്നു മഹാകവി ഷൈലും പിയർ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് ഇത്തന്മാമയി ചെയ്യേണ്ടതും സെസന്റുവക്കപ്പെട്ടുകും എല്ലാ രാജുകളിലും നിഃസ്ത്രീശം ഇല്ലാതാക്കക്കയാണ്. ഇതാണ് സമ്പ്രദായം സബ്രഹ്മണ്യം പരമോദ്ദേശം. ഇതു സാധിച്ചാൽ ഇതു വഴിക്കും ഒരു ചുവട് മനോഭ്രംഖവച്ചുവെന്നാരിക്കാം. അതുകൊണ്ട് ഇതു സുവർണ്ണകാലത്തിന്റെ ആഗമനം തുണിക്കേണ്ടതുടെ ലോകം പ്രതിക്കും ചുംകൊണ്ടിരിക്കയാണ്. ഇതിന് അല്ലെങ്കിൽ തീംകാലം വേണ്ടിവഴനക്കാം; എങ്കിലും “മാർഗ്ഗാരഘ്യാംസത്രയതാഃപദവനി” എന്ന വിചാരിച്ചു സമാധാനപ്പെടാം.

സൂതി അമ്മവാ പ്രധാന

മനഷ്യരല്ലാവയം വൃത്ത്രഭൂമെന്നു സൂതിപ്പിയന്നാരാണ്. അതു് അല്ലെങ്കിലും ലഭിച്ചിരല്ലകിൽ അസപാസ്യവുംകൂടി ഉണ്ട്. എന്നാൽ തങ്ങൾക്കു് അതിനു വല്ല അർഹതയുമാണെങ്കാ എന്ന ചിന്തിക്കുന്ന വർ വഴിരെ കാവാണ്. സൂതിപ്പോലെ മനഷ്യൻ ഇഷ്ടപ്പെടുത്തുന്ന മററായ വസ്തു ലോകത്തിൽ ഉണ്ടോ എന്നതുനു സംശയമാണ്. ഇതു് മനഷ്യനു ബാധിച്ചിരക്കുന്ന ബുദ്ധിമാപല്ലങ്ങളിൽ വച്ചു് മാവുംബാധ കൊണ്ടു്.

ചിലപ്പോറ്റ പ്രതിഫലംകൊടുത്തും മറ്റു വിധ തതിലും മനഷ്യൻ അതിനെ സവാദിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നതും അതു അപൂർവ്വമല്ല. പണ്ട് രാജാക്കന്നായം പ്രക്കന്നായംമറ്റും ശന്യളംകൊടുത്തു് “സൂതിപ്പാട്” നാരെ അവയുടെ ഗ്രഹങ്ങളിൽ പാപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതായി പുരാണങ്ങളിലും ചരിത്രങ്ങളിലും മറ്റും കാണുന്നണ്ട്. ഇതു് എത്തു് ഉദ്ദേശത്തിനേലാണെന്നു് അതു വ്യക്ത മാകന്നില്ല. എങ്കിലും മനഷ്യന്റെ സഹജമായി കാണുന്ന “അഹംഭാവം” ആണു് ഇതിന്റെ അടിസ്ഥാനമെന്നു തോന്നുന്നു. എത്ര നിസ്സാരായ മനഷ്യനും “ഞാൻ” എന്ന പറയുന്നുവാരും അനുഗ്രഹാരെ വിശ്വാസിക്കുന്ന ഒരു മനസ്മിതിയാണെങ്കിൽതു്. എന്നാൽ ഇതു് പലരിലും വിവേകംകൊണ്ട് നിയന്ത്രിക്കപ്പെടുത്തുന്നണ്ട് എന്ന മാത്രമേയുള്ളൂ. ഇന്ന് അഹംഭാവത്തെ തുപ്പിപ്പെടുത്തുന്നതിനായിട്ടാണു് മനഷ്യർ പലങ്ങം സൂതി

ചുംക്കമാരെ അനേപചിക്കുന്നത്. എന്നാൽ വാസ്തവം നോക്കിയാൽ സൃതികൊണ്ട് ചുഡിക്കപ്പെട്ടവരാണ്, ആകേഷ്യപങ്കൊണ്ട് ചുഡിക്കപ്പെട്ടവരുടെക്കാരിൽ സാമ്പ്രദായികമായിരിക്കുന്നത്. അതിനാൽ ഇതുനിശ്ചയം ഭോഷാദീനമായ ഒരു ഗ്രന്ഥാശാഖയാണ് പറവാൻ തരമില്ല. ഇതു എത്രയും വിവേകപൂർണ്ണമായും ഉപയോഗിക്കണം ഇത്തന്നുള്ളതു ഒരു ഉപകരണമാണ്.

ഈ സൃതി എന്നാൽ എന്നാശാഖയാം അതിൻ്റെ ഉദ്ദേശ്യം, പ്രയോജനം, പ്രവാസം ഇവ എന്നാശാഖയാം മാറ്റം അല്ലോ ചിന്തിക്കാം. സൃതി എന്ന വൈച്ഛിക ഒരു മനസ്സുനിൽ ഉള്ള ധമാത്മ യോഗ്രതകളെ ആവശ്യം അനുസരിച്ചു് വാങ്ങുവേണ പ്രസി ലംമാക്കക എന്നാണ് സാധാരണ അത്മം. ഒരു മനസ്സാണ് ഗ്രന്ഥാശാഖയാം അനുസരിച്ചു് അയാളുടെ സ്ഥിരിക്തതമായ സ്വഭാവം, പ്രവൃത്തി, നടത്ത, ആദർശം ഇവകൊണ്ടാണെല്ലാ. ചിലപ്പോൾ ഒരു പ്രവൃത്തിയും സൃത്യുർഹമായി വരാം. സവിലോക്കനംമുതാം ലഭിച്ച ഒരുദർശനമോ, സഹായ്തനപമോ, ധർമ്മ ഭൂതാം അനുസരിച്ചുള്ള പ്രവൃത്തികളാണ് പ്രയോഗം സൃത്യുർഹമജിളായി ഭവിക്കുന്നത്. ധർമ്മരക്ഷയ്ക്കുവേണ്ടി സ്വാതന്ത്ര്യത്തു ഉപേക്ഷിച്ചു് ത്രാഗബ്രഹ്മം ചെയ്യുന്ന സത്യപ്രവൃത്തിയും സൃതിക്കത്തക്കതാണ്. ചുരുക്കത്തിൽ സൃതി എന്നാൽ തുർക്കായും ധമാത്മയോഗ്രത ഒരു വനിൽ ഉണ്ടാണ് മാനുമായഭാവത്തോടെയോ, അഭിജ്ഞത്വാഭ്യന്തര ദേയോ ഒരു വാങ്ങുമുലമായ സമമതമാണ്. ഇപ്പോൾ മല്ലാത്ത സൃതികൾ വേഷപ്രചരണാഭ്യളായ ആകേഷ്യപാശളാണ്. സൃതിയുടെ പ്രധാന ഉദ്ദേശ്യം ഒരുവൻ്റെ

സർക്കാരുമുണ്ടാക്കിയെല്ലാം സർക്കാരുമുണ്ടാക്കിയെല്ലാം അവിനു നാശിക്കേണ്ടതുമുള്ളതാണ്. ഇങ്ങനെ ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ട് പല തുണിക്കളുള്ളിലോ അറിയുന്നതുകൊണ്ട് ആ തുണികളിലൂടെ അതിനെ പോഷിപ്പിക്കുന്നതിനും, കൂടിയാതെ നൃക്ഷിക്കുന്നതിനും മുച്ചിക്കാനിടയിലോ. ഈ തുണികൾ മറ്റു തുണിക്കളുള്ളിലോ സന്ദേശിക്കുന്നതും ഒരു ഉത്സാഹവും ഉണ്ടാക്കാനിടയിലോ. ഇതിനും പൂരിക്കുന്ന ഒരു മനസ്സുണ്ട് സർക്കാരുമുണ്ടാക്കിയെല്ലാം മാണണനു കാണാൻവോരും അപ്രകാരമുള്ള തുണിക്കളിൽ തജ്ജംഗം സന്ദേശിക്കുന്നതും മറ്റു ചിലർക്കും തേനേനന്നതും അസാധാരണമല്ല. ഇങ്ങനെ സർക്കാരുമുണ്ടാക്കി, സർക്കാരുമുണ്ടാക്കി കൂടിത്തരു പ്രചാരം സിലബിക്കാൻ മുട്ടുണ്ട്. സർക്കാരുമുണ്ടാക്കിയേം, സർക്കാരുമുണ്ടാക്കിയേം വല്ലന്താണാല്ലോ മനസ്സുവിശ്വാസിക്കിയായമായ പുരാഖമനും. സൗതിക്ക നാശാർക്കം മുത്തുകൊണ്ട് തുണിപ്പില്ലാതില്ല. സർക്കാരുമുണ്ടാക്കിയേം, സർക്കാരുമുണ്ടാക്കിയേം അവ ചെയ്യുന്നതിനു തുണിലോഷ്യി വേചനാരകതി അല്ലെങ്കിൽ വിമർശനിലവും, സപ്രാ വത്രലിയും അല്ലോ നിരീക്ഷണരക്കതിയും ആവശ്യമാണ്. അന്നുനിബുദ്ധ ഒരു തുണി അവിക്കും അഭിരക്ഷണം, അഭിന ദിക്കും ചെയ്യുന്നതുകും നമ്മുടെ ബുദ്ധിയുടെ വ്യാഹാരം ആ വഴിക്കുതന്നു ആക്കിരിക്കുന്നും. അന്നു നാശിക്കാൻ മുത്തുകൊണ്ട് അവിയുന്നവനാണ് തുണിപ്പിനും. അന്നുനിൽക്കുന്ന ഏതു തുണിയും ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതും വോ, അതു തന്നിലും ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതും ഇത്തും

നാതു് സാധാരണയാണല്ലോ. യമാത്മദേഹർ തയ്യാളിൽ
വരെ അരു യോഗ്രതയ്ക്കും പ്രതിഫലേച്ചു കൂടാതെ
സൃതിക്കനാവശ്യപ്പറിയാണോ് ഇവിടെ പറഞ്ഞതെതെ
നൊ വാമ്പിക്കനാതു് അതുവായില്ലോണോ്. എന്നാൽ
ഇപ്രകാരം അല്ലോത്തെ സൃതിപാഠങ്ങളാണോ് ലോക
അനിൽ അധികം ഉള്ളതു്. പക്ഷേ സൃതുർഹന്മാരിലും
പ്രായണാ സൃതിപ്രതിയന്മാരായിരിക്കനാതു്. യമാ
ത്മദ്രശം ഉള്ളവർ അവകാശഭൗതികനാ ലോകത്തിൽ
പ്രശ്നാഭിക്കനാതു് സഹജമാണോ. “യോഗ്രത തന്നെ
തതാം പ്രകാശിക്ക,” എന്നോ് സൂക്ഷ്മജ്ഞതന്നെയേഴ്സ്റ്റു്
പിഡർ പാത്തിരിക്കുന്നു. “പൊന്നിൻകടത്തിരാ
പൊട്ടവേണ്ട” എന്ന ലോകാക്കതിനും മുള പരമാ
ത്മത്തെത്തന്നെന്ന പ്രഷ്ടാന്തികവിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട്
അവക്ഷേപിക്കുന്നു സൃതിപാഠങ്ങളും ആവശ്യമില്ല. ലോകം സപ്ത
യദേവ അവരെ മാനിക്കുന്നു. അവരെ മാനിക്കുന്ന
തുകൊണ്ട് നാമം മാനിക്കപ്പെട്ടുന്നു. ഇപ്രകാരമിൽ
വക്ഷ് അനുഗ്രഹാര്ഥം സൃതിക്കൂടാതെയും ജീവിക്കാൻ
സാധിക്കും. എന്നാൽ ഇങ്ങനെന്നുള്ളവരുടെ സംഖ്യ
ലോകത്തിൽ പരിമിതമാണോ്. മനസ്സുർ അധികവും
സൃതിക്ഷ്യപ്പിവിതന്മാരായിട്ടാണോ് കാണപ്പെട്ടുന്നതു്.
സാരമായ കോപ്പുന്നു കൈവശം ഇല്ലാത്തവരാണോ്
പ്രായണാ സൃതിമുഹയാസക്തമാരായി കാണപ്പെട്ടു
നാതു്. അല്ലെങ്കിലും സൃതി ലഭിച്ചില്ലെങ്കിൽ ഇവ
ക്ഷേമന്നുണ്ടാണോ് വലിയ അസ്പാസ്യമാണോ്. മനസ്സു്
നു പ്രലോഭനങ്ങൾക്കൊന്നിനും വിഷയിഭവിക്കാതിരു
ന്നാൽ പ്രായണാ അചാമത്തിൽ ചരിക്കുന്നതിൽ വി
ദ്വാനാണോ്. അതുകൊണ്ട് യോഗ്രതയില്ലാത്തവരെ

പ്രശ്നസിക്കാൻ തനിച്ചെ ഒരുക്കുകയില്ല. പ്രക്ഷേ
കാർഷസാല്പ്രയണം കണ്ണാൽ എതിരം സന്നഖ്യനാ
ം. ഇങ്ങനെ കേവലം നിർണ്ണണമാക്കിം ആവശ്യം
പോലെ സൃതിപാരകന്മാരെ ലഭിക്കാൻ കഴിയും. എ
നാൽ ഇങ്ങനെയുള്ള സൃതി ബഹുധാ ദോഷങ്ങളുക
മായി ഭവിക്കുന്നു. സൃതിക്കൈപ്പട്ടനാവൻ തനിക്കില്ലോ
അത് ഗ്രാമങ്ങൾ ഉണ്ടെന്ന നടപ്പിലും അവധംഭാവത്തിലോ
സ്ഥാപിത്തീരുന്നു. ഇരു പിത്തവുത്തി സർഗ്ഗണസ
ദ്വാരാത്തിരും പ്രതിബന്ധമായും ഭവിക്കുന്നു. ഇതി
നം ചൂഡാമെ തന്റെ സുഖം പരാധിനത്തിലും ആക
നു. ഇങ്ങനെയുള്ള ഭീർല്ലപരിചാരം സ്വന്നാവത്തെ
ചുണ്ണിപ്പിക്കുന്നു. വാസ്തവം ഗ്രഹിക്കുന്നവർ ഇങ്ങവരെ
യും ചുള്ളിക്കുയും ചെയ്യുന്നു. കാർഷസാല്പ്ര, ഇല്ലെന്ന
കണ്ണാൽ പിന്നു സൃതിയും നിന്നുപോകുന്നു. ആക
പൂഞ്ച സൃതിക്കൈപ്പട്ടനാവൻും സ്ഥിതി

“നാളിനീഭൂതജലമതിരഞ്ഞം
തദപത്രജീവിതമതിരെചുപലം”

എന്ന മട്ടിലായിത്തീരുന്നു. സൃതിക്കുന്ന ആളിഞ്ഞു
സ്ഥിതിയും ടട്ടു, മെച്ചുമ്പു. അസഭ്യാക്തികൊണ്ട്
സമാർപ്പണംമറന്നും, അന്യാന്യക്കോണ്ട് ആത്മാഭി
മാനമാനിയും അന്യാന്യരിൽക്കിന്നും ആക്ഷേപവും ച
ലവിയത്തിലുള്ള സ്വന്നാവും ചുണ്ണിപ്പിക്കുന്നു
മറ്റും വന്നുള്ളുണ്ടു്. അന്യാന്യരെ തെററിലും ചുണ്ണിക്കു
നു എന്നുള്ള അപവാദവും ഇല്ലാതില്ല. ഇങ്ങനെ
സൃതിക്കൈപ്പട്ടനാവർ യമാർത്ഥത്തിൽ സൃതുർഹര
പ്പുന്നം, ബുദ്ധിമുന്നിനരാണുന്നു, സൃതിപാരകന്മാക്ക

തന്നെ ഭോധം ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതാണ്. അതുകൊണ്ട് അവക്ഷേ വാസ്തവത്തിൽ ഇവരെപ്പറ്റി പുച്ചുമാണെങ്കിൽ. തങ്ങളുടെ കാഞ്ഞംനേന്നുമാത്രം ജിഹപ്പേ മലിനപ്പെടുത്തുകയാണെന്നെല്ലാത്ത്. എന്നാൽ ബുദ്ധിമാനർ ഇങ്ങനെന്നുള്ള സൃതിപാഠകമാരെ അധികം അടച്ചപ്പീക്കാതില്ല. പക്ഷേ, മനസ്സും അധികവും സൃതിപ്രിയമാരാക്കുകയാണ് സൃതിപാഠകമാക്ഷേ രിക്കല്ലും തൊഴിലില്ലാത്ത വന്ന ഒരു വരികയില്ല.

“സ്നേഹത്വം കസ്ത്രം തുള്ളിയേ”

എന്നാണ്ടു കാളിഭാസൻ പാത്തിരിക്കുന്നത്. ബുധാവും മുതലായ ഇംഗ്രേസ്മാരുടുടി സൃതിച്ചുപ്പത്രക്ഷപ്പെടുത്തിയതായി പുരാണങ്ങളിലും മറ്റൊരാത്തരുക്കാണ് സൃതിക്ഷേ അസാമാന്യമായ എന്നേന്ന ശക്തിയുണ്ടാക്കുന്നതെന്ന വിചാരിക്കണം. എങ്കിലും അപ്പുജ്ഞതൊന്നും മനസ്സുനിൽ ഇല്ലാത്ത മനങ്ങൾക്കു ആരോഗ്യം പുകഴ്ത്തുന്നതും ധർമ്മവിചലനമായിട്ടും മാത്രമെ ഗണിക്കാൻ തന്മുള്ളൂ. മനസ്സുക്ഷേഖര സൃതിമേതതെ തന്നുകാഞ്ഞായുത്തിനായി തുള്ളിപ്പെടുത്താൻ ദേശങ്ങളാൽ മനസ്സാക്കിയെ വണ്ണിക്കാണുന്നതും സംശയമില്ല. ഇന്ന് “സൃതിവിതരണം” സാമാന്യം, വലിച്ചിരിക്കുന്ന ഒരു കാലമാണെന്ന പാര്യാഭിഖിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ മത്തു പരിഷ്ക്തത്തിനില്ലെങ്കിൽ ഒരു സൃതിയും, അതു കേവലം ശൈത്യങ്കാരത്തെ ചടങ്ങം, സവംസമർത്ഥം ലഭിച്ചിട്ടും ആയതുകൊണ്ട് വലിയ മരം

മെരു ദോഷമോ നേനം അതിൽനിന്നും ഉണ്ടാവുന്നത് തില്ലോത്തത്താക്കന്ന്. മംഗളപത്രസമുദ്ധുണ്ണാവസ്ഥയാണെങ്കിലും, യാതുന്നായപ്പുറസംഗമജില്ലാ വാഹികോത്സവാദികളിലും, മറ്റ് യോഗങ്ങളിലും അവയിൽ മുധ്യമായവഹിക്ഷനാവശ്യം അല്ലെങ്കിൽ “മധുരപാത്മജ്ഞം” വിതരണം ചെയ്യാതെ നിവൃത്തിയില്ലല്ലോ. അവൻ ഒരു സദനാധിക്ഷമാനമല്ലോ നാം ആത്രഹിക്ഷനാതും കാശ്യാക്ഷേ കവിസാധാരണമായ അതിശയോക്തി കൂടാതെയും കഴികയില്ല.

“ഇന്ത്യനാട്ടാക്കം സപാമി ചന്ദ്രഭനാട്ടാക്കം ഭവാൻ” എന്ന മട്ടിൽ കാശ്യാക്ഷേ പ്രജയാഗ്രിക്കേണ്ടതായി വച്ചനക്കാം. യോഗങ്ങളിൽ “മഹനീയമായ ആഖ്യാക്ഷ്യവും” “കാർഷികസ്വാംഭവായ പ്രസംഗവും” അന്ത്യാവശ്യമാണ്. അല്ലെങ്കിൽ അധ്യക്ഷനാരാധ്യം പ്രാസംഗികമാരാധ്യം കിട്ടിയില്ലെന്നും വന്നുക്കാം. ഏതായാലും ഇതുകൊണ്ട് വലിയ ദോഷം ആക്ഷം വരാനില്ലല്ലോ. അതിമിക്കളൈ വാക്കുകൾക്കുണ്ടും പൂജിക്കേണ്ടതും യുക്തവുമാണ്. ഇപ്പോൾ സൗതിക്ക വലിയ ആത്മമെഖലയില്ലെന്നും ഇങ്കുടക്കം അറിയാവുന്നതുകൊണ്ട് അതു വലിയ ദോഷമെണ്ണാം ചെയ്യുന്നില്ല. എങ്കിലും അതില്ലാതിരുന്നാൽ അല്ലെങ്കിൽ വിരസതയോ മരുന്നു ഉണ്ടായി എന്ന വണ്ണക്കാമെന്നോയുള്ളൂ. ഇന്തി കക്ഷി പിടിച്ചു എത്തു മാതിരി സൗതിയുണ്ട്. എന്നാൽ ഇവിടെ ഉദ്ദേശ്യം ശ്രദ്ധിയില്ലാത്തതുകൊണ്ടും സംക്ഷിതവും നിഴലിക്കുന്നതുകൊണ്ടും ഇതു മാതിരി സൗതി നീതികരിക്കരുതെന്നും

എല്ല. ഇതു പലപ്പോഴം അർഹിക്കാത്ത മുഖ്യസ്ഥാനിക്കാരിക്കും. അതുകൊണ്ട് റൂജബ്സ്തിക്കുള്ള ഭോഷം ഇവിടെയും കാണാം. ധമാത്മദയാന്വത തെളിഞ്ഞുനില്ക്കുന്ന സ്ഥിതിയിൽ സപകക്ഷിയും ഒരു തിർക്കക്ഷിയും അതിനെ മെഴുമായിട്ടുള്ളിലും സഹാ തിങ്കണംഡിത്തനെ വരുന്നു. സപകക്ഷി ചുന്നമന്ന സ്റ്റോച്ചം എതിർക്കക്ഷി നിറുത്തിക്കില്ലാത്തതുകൊണ്ടും സൗതിക്കേണ്ടിവരും. എതിർക്കക്ഷിയുടെ ഗന്ധനരമില്ലാത്ത സൗതിക്കാണും വിലക്രമിക്കുന്നതു്. അതുകൊണ്ടും സൗതിയെ അതിമിക്കയും, അർഹിക്കയാണു് വേണ്ടതു്. ഇതുപോലെ ഇനിയും പല വിധത്തിലും തോതിലും സൗതി മനസ്സുള്ളൂടെ ഇടയിൽ ഇന്നും നടപ്പുണ്ടു്. അതെതാക്കെയും ഇവിടെ വിസ്തൃതിക്കേണ്ടെന്നും വിചാരിക്കുന്നില്ല. നല്ല ഉപകരണങ്ങളെ നാം പലപ്പോഴം ദിവപ്രഭയാഗസ്ത്രത്തുകും അസാധാരണയില്ല. സൗതിയും അതുപോലെതന്നെ കൊണ്ടാണു്. ഉദ്ദേശ്യം ശുശ്രാവി എതിലും അത്രാവശ്യമാണു്. കവികർക്കും മാത്രാമ ഇന്ന വിഷയത്തിൽ അസാമാന്യമായ സ്പാതാര്യം ലോകം അനുവദിച്ചുകൊടുത്തിട്ടുള്ളൂ. അവക്കും ചുന്നങ്ങളായ ആദർശങ്ങളെ മനസ്സുള്ളൂടെ അനുകരണം തന്നെയായി അവരുടെ മുമ്പിൽ സമൃദ്ധിക്കേണ്ടിക്കിരിക്കുന്നതിനാൽ മനസ്സുള്ളൂടെ യോഗ്യതയെ വളർത്തിക്കുന്ന വിഷയത്തിൽ മുണ്ടാക്കുന്ന ഉള്ളടക്കയിൽ തീരുത്തൽ വലിപ്പം തന്നിലും അപൂർവ്വങ്ങളായവയെ ചുന്നങ്ങളായും മറ്റൊരു അതിശയോക്കി പ്രയാഗിച്ചു പ്രദർശിപ്പിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഇതു് ഉത്കൃഷ്ടമായ ഉദ്ദേശ്യസ്ഥിതിക്കു് ആവശ്യമാക്കാതെ സന്മാർഗ്ഗംബുല്ലും നീതീകരിക്കേണ്ടതുകും

താണ്. മരൊരു സന്ദർഭത്തിലും ഇപ്രകാരമെങ്കിൽ സുതി അനാവബന്നിയാല്ലോ. ഇന്ന ലോകത്തിൽ സുതിവിത്തണം അസാമാന്യമായി വലിച്ചിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടും മന ശ്വരത്തെ യടാത്മയോഗ്രതായോഗ്രതകൾ ജനസാമാന്യത്തിനും ഗ്രഡിക്കാൻ പ്രയാസമാണ്. കാര്യസാല്പുത്തിനും സുതി, ഉപകാരങ്ങുരണ്ണും സുതി, കക്ഷിപിച്ചിച്ചും സുതി, ഭാവിയിൽ വല്ല നമ്മും ഉന്നീടും സുതി, പ്രത്രക്ഷയുള്ളതി, പദ്ധരാക്ഷയുള്ളതി, മവസുതി, വാഹാസുതി, രേഖാസുതി, അത്തമല്പരംസ എന്നിങ്ങനെ അനവധി ത്രാവന്തിലും തോതിലും ഉള്ള സുതിക്കൊണ്ടും ലോകം നിംബത്തിരിക്കുകയാണ്. ഇവയും അപകടകളുടെതെ തരണംചെയ്യു യടാത്മത്തിൽ എത്തുനാളും കേവലം അസാല്പുമെന്നതെന്ന് വേണ്ട പറയും. വ്യാജനാണ്യങ്ങൾ ശരിയായ ഇളവയായും, ശരിയായും വ, വ്യാജനാണ്യങ്ങളായും തീരാൻ വഴിരെ എഴുപ്പുമുണ്ടു്. എന്നാൽ ഇവയൈ ക്ഷേയും ഇന്നതെത്ത പരിഷ്ക്രതകാലവക്ഷണങ്ങളായി പലയം ഗണിച്ചുവരുന്നതുകൊണ്ടും അവ എന്നൊക്കെ എ അപരിഹാരം അളായിതെന്ന ഇരിക്കുന്നു.

“മനിഷിന്റെസ്ഥാനി ന തേ ഹിതേഷിണഃ
ഹിതേഷിണംസ്ഥാനി ന തേ മനിഷിണഃ
സുരേച്ചവിദ്പാനപി മുർലഭോ ഗ്രണാം
യദ്യാഖ്യം സാധു ഹിതം ച മുർലഭം.”

ചിത്താശക്തി

ചിന്ത ലോകത്തെ ഭരിക്കുന്നു.

മിത്തകാരണവുമായി വർദ്ധിക്കുന്നു. ചുത്തുത്തിൽ ചിന്നയെന്നുള്ളതു് മനസ്സിന്റെ അത്യുത്തുപ്പുമായ വൃംഗാരവും ചിന്താശക്തി അതിനുള്ള ശേഷിയുമാണ്. ഇതോടെ ഗഹനമായ വിഷയായതുകൊണ്ടു് ഇതിലധികം വിസ്തീരിക്കാൻ തയ്ക്കാലം തരമില്ല. അനുഭവങ്കാണ്ഡറിയുകയാണ് ഉത്തമം.

ബലാകത്തിൽ എററവും പ്രധാനമേറിയ കാൺം “ചിന്തിക്കക്” എന്നുള്ളതാണെന്നു പറയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഈതു നിബിത്തം സാധാരണ മനസ്സുൾ്ള ഈതു കഴിക്കാൻ നോക്കുന്നു. നാം ആരംഭാടകിലും ഒരു വിഷയത്തെപ്പറ്റി അഭിപ്രായം ചേരിക്കുന്നതായാൽ ചിലർ ആലോചിച്ചു പറയാമെന്നും മറ്റ് ചിലർ ഉടൻതന്നെ ഇന്ന പ്രകാരമെന്നു് പാര്യുന്നതും അതു അസാധാരണമല്ല. ഈ ടെച്ചിൽ പാര്യുന്ന കൂട്ടു് “ചിന്തിക്” എന്ന ജോലിയെ തീക്കവാൻ വേണ്ടി ഈ ഓന്നെന്ന ചെയ്യുന്നതാണ് എന്നു വേണും വിചാരിക്കാൻ. അവരുടെ അഭിപ്രായം അധികവും തെററിപ്പോകാനാണ് ഇടയുള്ളതു്. ചിന്തിക എന്നുള്ളതു് ഒരു ദര മനോവ്യാപാരമല്ല. അതിൽ യുക്തി, മുണ്ടോ ഷവിവേചനം, അനുമാനം ഇവയും ഇവയുടെ സാധകത്തെല്ലായ നിശ്ചയാവലബേന്നവും അടങ്കിയിരിക്കുന്നു. മനസ്സിനെ ഈ ഘട്ടങ്ങളിൽ എല്ലാറിലുംകൂടി ചരിപ്പിക്കുന്നതിനു സമയവും ശുമദവും അത്യാവശ്യമാണ്. ചിന്തയുടെ ഉദ്ദേശ്യം ഒരു കാൺത്തിന്റെ സ്ഥാനം, സപാനവും, വ്യാപാരമായ്ക്കും, ഫലാ മുതലായവയെ പ്പാറി പരഞ്ഞത്തിൽജ്ഞാനം സന്ദേശിക്കു എന്നുള്ള;

താണ്. ഒരുംഗ്രായത്തിന്റെ സാധുതപ്പത്തെ പറിക്കുകയൊരു അതു മറ്റുള്ളവർ തക്കം കുടാതെ ശരിവയ്ക്കുന്നണണ്ടോ എന്നാജീതിനാലുണ്ട്. മനഷ്യർ പലരാണങ്ങിലും അവരിൽ ഭിന്നരാഖിവത്തിക്കുന്ന മനസ്സാക്കന്ന ചെവത്തും ദേശതന്നെയാണ്. പരമാത്മാപരംതൊക്കെ ചിന്തകരം ചിന്താഫീനനം ഒരുപോലെ സമ്മതിക്കുന്നതു് ഇതുകൊണ്ടായിരിക്കാണെന്ന തരവുള്ളൂ. നാം പുസ്തകങ്ങൾ മനസ്സിൽത്തു വായിക്കുവോരും അവയിൽ അടങ്കിട്ടുള്ള ചിന്താപലാങ്ങളിൽ ചിലവയെ സ്വീകരിക്കും ചിലവയെ സ്വീകരിക്കാൻ മടിക്കയും മാറ്റ ചിലവയെ ത്രജിക്കയും ചെയ്യുന്നു. ഒഴുവിൽ പറഞ്ഞെങ്കിലും ഇപ്രകാരം ചെയ്യുന്നതു് അപേ ചിന്തയുടെ വിവിധമല്ലാത്തുള്ളിൽക്കൂട്ടി കടന്നവനാവയല്ലാത്ത തിനാലാക്കന്നു. അതായതു് അവ അപൂർവ്വചിന്തകക്ഷാ, അപമാനതചിന്തകക്ഷാ ആരാത്രുകൊണ്ടാക്കുന്നു. ഇതിനു് ഒന്നരണ്ടുംബന്ധങ്ങൾ പറയാം. (1) “സദ്വിശ്വാസ കാഞ്ചനാഗ്രയൻി.” (2) “നം സൗംസ്കാരം പ്രസ്തുതമാണി” എന്ന നാം കേട്ടിട്ടണംദ്ദീം.

ഈതിൽ ആല്ലോ പറഞ്ഞതു് ഒരു അപൂർവ്വചിന്തയുടെ ഫലമാണ്. നാം കരാച്ചുക്കി ചിന്തിക്കുന്ന തായാൽ ഇതു കേരംപലമായ പരമാത്മമല്ല; ആപോക്കികമായ ഒരു വാസ്തവം മാത്രമാണെന്നു ഭോധം വരും. എന്ന തന്നെയുമല്ല, ഇതാദർശമായി സ്വീകരിക്കാവുന്നതുമല്ല. യോഗ്യത ധനന്തരത മാത്രം ആത്രയിച്ചുല്ല ഇരിക്കുന്നതു്. ഭൗതികങ്ങളാക്കുള്ളിക്കു് ഈ അഭിനാശാന്തരങ്ങൾ അംഗീക്കരിക്കുവാനും സുക്ഷ്മാവുമല്ലാ വി.

ക്ഷിക്കുന്നതായാൽ ഇത് പൂർണ്ണപരമാത്മത്തിൽ ആ തനിച്ചുള്ള ഒരു ചിന്തയാണെന്ന് പറവാൻ തന്നെല്ലു. എല്ലാ മനസ്സും യഥാത്മത്തിൽ സത്പസംഗ്രഹി, സപ്രഭാവഗ്രഹി, വൃത്തിഗ്രഹി മുതലായവയെ അതു തിരുശ്വാശം ഇരിക്കുന്നതു് അതുകൊണ്ടു് മഹിനെ അവിതക്കിത്തപ്രശ്നാഖി സപീകരിക്കാവുന്നതല്ല. ഒ ബാധമത്തെ ഉദാഹരണം ഒരു വഴി തന്റെയു ചിന്തയുടെ ഫലമാക്കുകൊണ്ടു് അതും അങ്ങനെ പടി സപീകരിക്കുന്നതെല്ലു. സ്രീകരം അഭ്യേഷനവസ്തുക്കൾക്കു വിശദൈഖ്യവലിയില്ലാത്ത തിന്ത്രഗംഭോനികളും അ ബന്ധങ്ങളും സങ്കല്പത്തിനേരു സ്ഥാപിതമായ രണ്ടാം മാക്കുകൊണ്ടു് അതു സപീകാന്ത്രംശയിരിപ്പും തന്നെല്ലു. മഹിൽ സ്രീകൃഷ്ണ മഹാപ്രത്യേകതയിൽ വിസ്തൃതിപ്പിക്കുന്ന തിനാൽ ചിന്ത അപൂർണ്ണമാണു്. ഇതുപൊലെ ഇനി യും പല ഉദാഹരണങ്ങളും ഇല്ലാതല്ല. പ്രസ്തുത വിഷയത്തിനു് ഇതുയും മതിയാക്കുന്നതാണു്.

ചിന്ത ശ്രദ്ധാവഹമായ ഒരു മനോരൂഹാഹരമാ ബന്ധം മനസ്സും പ്രസ്തുതിചെയ്യുവാൻ. അതുകൊണ്ടു് സാധ്യാരണ മനസ്സും മഹിൽ വിശ്വദനാരാണു്. അ വർ “ഗതാനഗതികതപം” അവദംജിത്യാശം വത്തി കുന്നതു്. ലോകം ദ്രുതഗതിയിൽ ചലിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് അധികം പോരുകയും ചീതകിംകരാട്ടക്കാതെ അതി നീറ പിന്നാലെ വാടകയാണെ ചെയ്യുന്നതു്. ഏന്നാൽ ഇടക്കിടയ്ക്കു് ഹിന്ദനാശവായ മനസ്സുള്ളവരും ഇല്ലാതെ വരികയില്ല. അവർ അവരുടെ ജോലി നിർദ്ദേശം രായി ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നാണു്. ഇവരെഞ്ചാണു് ലോകത്തിനീറ യഥാത്മപൂജയാഗമനം അതുകുംിച്ചിരിക്കു

നാതു്. ഇവരാണോ് ലോകന്നവിന്റെ പദ്ധതിലും നീ സ്ഥിതിചെയ്യുകൊണ്ടു് കണ്ണാധരപം വഹിക്കുന്നതു്. ശാസ്ത്രജ്ഞനാർ, രാജുതന്ത്രജ്ഞനാർ, സാമീതൃകാരനാർ, തത്പരജ്ഞനാറികൾ, വിദ്യാവിജ്ഞാനികൾ, ചരിത്രാനേപശികൾ മുതലായവർ ചിന്താഭ്രംബതാരാഗണങ്ങളായി ശോഭിച്ചു് മനസ്സുംലാക്കത്തിനു മാറ്റഡിക്കനാരായി വത്തിക്കുന്നു.

എന്നാൽ മനസ്സുംലൈഡാവയം ചിന്താശക്തികൊണ്ടു് എന്നുക്കരെ അനന്തരമീതന്മാരായിരിക്കുന്നതിനാൽ ആ ശക്തിയെ ഉപയോഗപ്പെടുത്താതിരിക്കുന്നതു് തുതാളിത്തവല്ലും എന്നുംസംശയിക്കുന്നു. എന്ന തന്നെഴുമല്ല, ലോകം ദിവ്യംബന്ധംകൊണ്ടു് നിബന്ധത്തിരിക്കുന്നതിനാൽ അവധിയും നിന്നും ശീയുന്നതിനും ചിന്ത സഹായിക്കുന്നതാണോ്. അതുകൊണ്ടു് ചിന്താശക്തിയെ കഴിചുന്നതും വികസിപ്പിക്കാൻ ശുമിക്കുണ്ടത്തുവരുമാണോ്.

ഇന്നത്തെ വിദ്യാഭ്രംബത്തിലൂടെ ഒരു വലിയ സൂന്തര അതു് വിദ്യാത്മികളുടെ ചിന്താശക്തിയെ ഉത്തേജിപ്പിക്കുന്നുണ്ടുള്ളതാണോ്. പുസ്തകചുവർണ്ണവും പ്രസംഗാനുവാദവും ഈ വഴിക്കു് അധികം മുറം പോകുന്നതോ എന്ന സംശയമാണോ്. പാത്രപുസ്തകങ്ങളുടെ അധിക്കൃവും വിദ്യാത്മികളിൽ ചിന്താശ്രീ ലോല്പാദനത്തിനു പ്രതിബന്ധമാണോ്. ഗ്രഹണം കുറിയേയും ധാരണാശക്തിയേയും അസംഘന്ത്രമായി കൂദിപ്പിക്കുന്നതല്ലാതെ അവയ്ക്കുതിന്തമായി നില്ക്കുന്ന മനനശക്തിയെ ഇവ സ്വർഖിക്കുന്നുണ്ട്. നാം വിദ്യാല

യത്തിനു പുത്രരുവിനു വല്ലു ഗ്രന്ഥകാരന്നേൻ്റെയും ചാം
ന്റാഹലത്തെ സ്വപ്നമേഖം സ്വപ്നികൾഥുംകൊണ്ടായി
രിക്ഷം. സ്വപ്നത്മായ ചിന്താനികഷ്ടത്തിൽ അതിനെ
ഒന്നരച്ചുനോക്കുന്നതു് അതു സാധാരണമല്ല. ഈതു
സ്വപ്നഗ്രാഫിലത്തിനും വില്ലാത്തഭായ ഒരു പ്രവൃത്തി
യാണ്. മറ്റൊരുവിലവക്കുടുക്കിലും സ്വപ്ന ചിന്താശക്തി
യെ തന്മുലം ധനിക്കുന്നതു് ഒരു വിധത്തിലും നിന്തീക
രിക്കുന്നതുംതല്ല. പാപപ്രസ്തുക്കണ്ണളിടുന്ന സദ്ദൈ കു
റങ്ങതിരിക്കുന്നതും ചിന്താശക്തിജന്തിനു വലിയ സ
ഹായഡാചിപിക്ഷം. “ഹനു പുസ്തകക്കാരനെ ഭയപ്പെട്ടു
ബാം” എന്നുള്ള ലോകവാക്യത്തിന്റെ അത്മം
ചിന്തിച്ചുനോക്കുക. ഉപഭ്രാസരചന ചിന്താശക്തി
യുടെ മുന്നു കൂട്ടുന്നതിനുപയുക്ക് തമായ ഒരുപകർണ്ണമാ
ണ്. ഈ വിദ്യാത്മികക്കുള്ള ചിന്തയിലേക്കു പ്രവേശി
പ്പുക്കുന്നതിനുള്ള പ്രമാണ്ടമാണ്. വിശ്വം ചി
ന്തയുടെ വിവിധപദ്ധതികളേയും സ്വർഖിക്കുന്ന നോയിൽ
നാൽ നന്നായും. ഇതോക്കെയും ആസന്നമായ വിദ്യാ
ഭ്രാസപരിപ്പുരത്തിൽ ചിന്തനിക്കുംബുംകുംബം
വിസ്തുരിക്കുന്നില്ല. വായിക്കുന്ന പുസ്തകങ്ങൾ ഗ്രഹ
ശാക്തിയെ മാത്രമല്ല, ചിന്താശക്തിയേയും വികസി
പ്പുക്കുന്നതിനു പത്രാപ്പുംബുംകുംബം വേ
ണ്ണം. എന്നാൽ മാത്രമേ ആവ സ്വപ്നത്മാശോകയുള്ളത്.
ഇക്കണ്ണം ഘടനമുലമാണല്ലോ ശരീരാംശമാക്കുന്നതു്.
നിശ്ചിന്നസഭകളിലും മറ്റും കേവലം ഇംഗ്ലീഷികളും, ചി
ന്തക്കുന്നരാണ് ആവശ്യമായിരിക്കുന്നതു്. ഒരണ്ണായി

കാരികൾക്കും മറ്റും വല്ല ഗദവമേരിയ വിഷയത്തെ കണിച്ചും തീരുമാനിക്കേണ്ടിവരുമ്പോൾ വിഭജ്യമാ രജാഡിയ കമ്മററിയെ ഏപ്പെട്ടടത്തുകയാണ് പതി വു്. ഇവിടെ വർദ്ധിയപ്പാതിനില്ലെന്നുമാണും എല്ലാ ഫ്രൈഡിം സ്പീകാറ്റും അഭിരക്ഷിക്കുന്നു. അംഗങ്ങൾ ലി നാബിപ്രായം രേഖപ്പെട്ടടത്തനിന്നുള്ള കാരണം ഏ സ്ഥാവരം പൂണ്ടിമായ ചിന്താലുട്ടതിലെത്താത്തതുകൊണ്ടാണ്. ചിന്തയിൽ പല ലുട്ടങ്ങളിൽ വര്ത്തിക്കുന്നവർ യോജിക്കുന്നതു പ്രധാനമാണ്. ചിലർ ചിന്തിക്കാത്തവരും ഉണ്ടാകും. ചിന്തയിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതു തുറന്ന മനസ്സാട്ടുകളിയും ആയിരിക്കേണ്ടതാണ്. അല്ലെങ്കിൽ ഉള്ളിഴുഫലം സിലവിക്കുന്നു. മാ മുൻനിബന്ധമായ മനസ്സിൽ ചിന്തയും നുഠലമല്ല.

ശാഖചിന്തയിൽ പ്രവേശിക്കുമ്പോൾ മനസ്സിനും ഏകാക്കും സിലവിക്കുന്നതിനും ഇന്ത്യാധികാരം മുവുന്നു സഭാ ഭൂകിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ബഹിർഭോക്കപ്രവാഹത്തെ തടയേണ്ടതായിരിക്കുന്നു. ഇതിനേക്ക് ഇന്ത്യാധികാരിക്കുന്നതു തന്റെ തന്റെ അന്തർമ്മവജ്ജീവിതത്തെന്ന വരുത്തുണ്ടിവരുന്നു. ചിന്താനിരതമാരായ ഔഷികളും മറ്റും വിജനസ്ഥലത്തെ ആത്മയിക്കുന്നതും മെഴുന്നുതാം അനുഭൂതിക്കുന്നതും ബഹിർഭോക്കശല്ലുങ്ങളിൽ നിന്നും ഒഴിവെന്നു് ചിന്താസ്ഥകത്വം ലഭിക്കുന്നതിനായി ദ്വാണം. രാത്രിയും ഏകാന്തവാസവും ചിന്തയും പററിയ കാലഭേദങ്ങളുണ്ടാണ്. ചിന്ത കേവലം ഒരു മനോരൂഹാഘാരം മാത്രമായതുകൊണ്ട് ഇന്ത്യാധികാരംകും അഭിയിൽ ധാരതായ പങ്കം ഇല്ലാത്തതാകുന്നു. തീ

ക്ഷേണചിന്തയുടെ “യൃഗമം” എന്നും “സമാധി” എന്നും പറയുന്നു. ഇവ യോഗിക്കരിക്കാണ് അധികം അതിവശ്രൂ. എങ്കിലും ഇവ ചിന്തയുടെ വകുപ്പേഡം മാത്രമാണ്. മനസ്സുക്കൾല്ലാവക്ഷം അവരുടെ ജീവി തത്തിൽ ചിന്തിക്കേണ്ടതായ പല ഘട്ടങ്ങളും നേരി ഭാവനാതാണ്. മനസ്സും ഭാഷ്ടങ്ങളുടെ മദ്ധ്യ അതിൽ പ്രതിജ്ഞിക്കുന്നപൂർത്തിരിക്കുന്നു. ജീവിതം സദേശ ഭാസ്പദങ്ങളുായ ഘട്ടങ്ങൾക്കാണ് നിബിധമായും ഇരിക്കുന്നു. ഇവയിൽനിന്നും നിവൃത്തിക്കുടി സുരക്ഷി തന്നെ ഭവിക്കുമെങ്കിൽ സന്ദേശംചിത്തമായ ഫീ എന്നാക്കണ്ടതുപോലെ സന്ദുഭിച്ചിരിക്കുന്നു. അതായതു് ചിന്താമുവമായ ഒരു മനോവുത്തി യമാകാഖം സപാധിനമാക്കി വയ്ക്കുന്നും. ചിന്താവിഷയത്തിൽ അനശക്തമായോ അപട്ടക്കളുംബാധുളിവർ ഇതികര്ത്ത വ്യതാമുഖമാരായി പലപ്പോഴും അപത്രംഗത്താത്തിൽ പതിക്കുന്നു. മനസ്സുക്കൾല്ലാവക്ഷം മുന്നുകളാണ്. ചുരുതു രണ്ടിം അക്കത്താണമാത്രവുമാണ്. ചുറ്റു തെത കണ്ണിനും വ്യാപാരത്തിനു് “അതലോകന്”മെ നും അക്കത്തെ കണ്ണിനും പ്രവൃത്തിക്കു് “അതലോ ഫന്”യെന്നും പറയുന്നു. മുവിൽ പാശത്വവ സ്ഥലവസ്തുക്കളേയും മററതു സൗക്ഷ്യത്തപ്പേജേയും ഗ്രഹിക്കുന്നു. പ്രാധാന്യം ഏതിനാണുന്നു് “അതലോഫി ചൂത്” അറിയാം. ബൊഹ്രദിജികളുടെ വ്യാപാരത്തിനു നിശ്ചിതസ്ഥിതാണുണ്ട്. എന്നാൽ അതുരെ ഷ്ടീഡിക്കന്ന ചിന്തയുടെ വ്യാപാരപരിധി അനന്തമാണും. വിസ്തൃതചൂത് അവസാനമില്ല.

ഈതുയും പാശത്വത്തുകൊണ്ടു് ചിന്താശക്തിയെ

ഉത്തേജിപ്പിക്കയും വികസിപ്പിക്കയും ചെയ്യുണ്ടതു്
മനഷ്യൻറെ പ്രധാനക്രമാശാനന്ന വരുന്നു. മുത്ത
ബുല്ലിയല്ല മനഷ്യനു നൽകപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു്. മുത്ത
ജീവിതമല്ല മനഷ്യനു വിഡിക്കുപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു്.
ഉത്തേജിതരമായ ഒങ്ങല്ലശസില്പിക്കായിട്ടാണു് മന
ഷ്യൻ സ്വർജ്ജിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു്. അവൻ ചിന്താ
ശക്തിയോടുള്ളിയ ഒരു ജീവിയാണു്. ഈ “ഉത്തഹാ
ടക്”തന്ത ഉച്ചയോഗിച്ചാൽ ലോകദ്ദാരം താനെ
അറക്കി. നൃക്ക പ്രജവാനനു ലഭിക്കി.

ചിന്താഗതി വിഷയത്തിൽനിന്നും അല്ലെങ്കിലും വൃത്തിച
ലിഖിപ്പിയോ എന്ന സംശയിക്കുന്നു. നൗക്കിപറഞ്ഞതു്
ഇവിടെ അവസാനിപ്പിക്കാം. നമ്മുടെ യുവാക്കരുമാർ
ഒരിക്കൽ നിയമസഭാംഗങ്ങൾ, ഭരണാധികാരികൾ,
പ്രണരുമാർ, അധ്യാപകരുമാർ എന്നീ നിലകളിൽ
ജനാദിപ്രായങ്ങളാക്കരുമായും വിവിധവിഷയങ്ങളിൽ
ഉത്തരവിതരന്നാരും ഭവിജക്കണ്ണിവരാക്കുന്നു. അതു
കൊണ്ട് ചിന്താഗതിലും സന്ധാരിക്കാൻ ചുമതലപ്പെട്ട
വരുമാണു്. വിഭ്രാംഭസകാലമാണു് ഇതിനു പറി
യ അവസരം. അതിനാൽ വിഭ്രാംഭസരീതിയെ ഈ
ഉദ്ദേശത്തെ പുരസ്കാരിച്ചു കുമപ്പെട്ടതെന്നെന്തത്തും
ശ്രദ്ധാണു്. അതാനുകൊണ്ട് മനസ്സിനെ നിരച്ചാൽ
മാത്രം ഹോരാ—ഈതു് എഴുപ്പുമാണു്. യുക്തി, വി
വേചനാരേക്കി, നിയുക്താത്മകമായ ബുല്ലി ഇവയെ
ഉത്തേജിപ്പിക്കുന്നതു് വേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഈ വഴിക്കു
വിഭ്രാംഭസരീതിയിൽ ഒരു മാറ്റം ആവശ്യമാണെന്നു
നോക്കുന്നു.

ചിന്താക്രക്കി ലോകത്തിൽ എതിരില്ലാത്ത ഒരു ശക്തിയാണ്. ഇത്തിരാക്കുന്ന വ്യാപാരങ്ങൾക്കാം കൈയും ഒരു നിശ്ചിതമായ നിയമമുണ്ട്. നേരുപ്പിയാം, ഒരു സ്ഥിപ്പൂട്ടുരവവരെ പുത്രന്നു. പിന്നെ മുന്നുതയിൽ ലഭിക്കുന്നു. ഇതുപോലെതന്നെ ശ്രോതൃപ്പിയവും ശബ്ദഗ്രഹണവിഷയത്തിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നു. എന്നാൽ ചിന്തയാകട്ട പ്രചയും മുഴുവൻം റൂപവിച്ചുവ്യാപരിക്കുന്നു. അതു ഭ്രമിയിലും വ്രൂമമാർത്തിലും നിരുളിക്കുമായി സബ്ദവിക്കുന്നു. അതു പ്രത്തി സുക്ഷ്മിക്കുന്ന രഹസ്യങ്ങളെ ഓരോന്നായി വെളിപ്പെടുത്തുന്നു. അതു ആകാശത്തിൽ ചരിക്കുന്ന ഗോളങ്ങളെ അളക്കുന്നു. ചലനം ഗണിക്കുന്നു. ഭ്രമിക്കുന്ന അനന്തരാഗത്തെ പരിശോധിക്കുന്നു. അതു എത്രയും സുക്ഷ്മമായ ഒരു ശക്തിയാകക്കാണ്ട് എവിടെയും പ്രവേശിക്കാൻ സാധിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് ചിന്തയെത്തന്നെ സേവിക്കുക.

പ്രതിഭ

പ്രതിഭ അല്ലെങ്കിൽ ‘മനോധർമ്മം’ അല്ലെങ്കിലും ഇല്ലാത്ത മനസ്സും വളരെ കാവാണ്. അതു ചിലവിൽ കൂടുതലെന്നും ചിലവിൽ കാര്യമെന്നുമുള്ള സ്വത്യാസന്മയമുള്ളു. ഇതു മനസ്സുഖവലിയുടെ ഒരു ശക്തിവിശ്വാസമാണ്. ഇതു അല്ലാസന്നക്കാണ്ട്

കരച്ചുക്കെ വികസിപ്പിക്കാമെങ്കിലും ടെന്തിക്കവാ ദം സപതസ്തിഖായിട്ടാണിരിക്കുന്നത്. ഇതിനെ നാം “വാസനാബലം” എന്നാണ് സാധാരണ ചരിയാറുള്ളതു്. അതായതു് പ്രതിഭത്തമായ ഒരു അനുഭവമെന്നാണ്. ബാലരൂപിലും യുവക്കന്മാരിലും ഇതു സഹിശ്രേഷ്ഠം പ്രകാശിച്ചു കാണുന്നു. മനസ്സും പ്രതിഭയെ വിച്ഛ ലോകവ്യാപാരത്തിൽ നിശ്ചരാക്കേണ്ടം ബുദ്ധിമുട്ടുടെ ഇഴ വിശിഷ്ടശക്തി പ്രായേ നാം അന്നുണ്ടവായി ഭവിക്കുന്നു. അവ ഒരു വാവസ്ഥയിൽ ഇങ്ങനേപ്പോളാണ് അവരിൽ ഇംഗ്ലീഷ് കുടി അനുഭവിക്കാ പ്രഫലമായിരുന്നതു്. ഇതുകൊണ്ടാണ് മനസ്സും വിനകർ അതിലും കാവൃത്തിപ്പത്തിൽ വെളിപ്പെട്ടവാൻ ഇടയായതു്. പ്രതിവസ്തുക്കളെ കുറിച്ചു് ഇന്ത്യയിൽ സൗക്ഷ്യഭരണം അന്ന് ഇല്ലാതിരുന്ന തിനാലും റഹസ്യം അവയെ അവരണം ചെയ്തിരുന്ന തിനാലും നമ്മുടെ മനോധർമ്മം അവയ്ക്കു ചെതന്ന വും ചേഷ്ടകളും കല്പിച്ചുവന്നു. എന്നാൽ നാം പ്രതിവസ്തുക്കളുടെ മായി അടുത്ത പെരുമാറ്റകയും അവയെ കുറിച്ചുള്ള അന്താനും നമ്മുടെ മനോധർമ്മം അവയ്ക്കാരോ പിക്കന്ന അസാധാരണത്പരവും ദിന്യത്പരവും സാമാന്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു്. മനസ്സും അവയെ ഗ്രഹിക്കാനുള്ള ശക്തിവിശ്രഷ്ടങ്ങളും ബുദ്ധിക്ക നൽകപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. പരക്കു എല്ലാവരിലും എല്ലാ ശക്തിക്ക

ഒരു വികസിതങ്ങളായി എന്ന പരിക്കില്ല. ചരിത്ര കാരൻ, തത്പരാന്തരാജും അതൻ, സാഹിത്യ കാരൻ, ചിത്ര കാരൻ, രാജുതന്ത്രജ്ഞൻ, യോഗി, വൈദാനി, ശാന്തി ഇതൻ, കവി, ശ്രീലി മതലായവർ ലോകത്തെ വെ ഭേദരെ ദിഷ്ടിക്കരിക്കാണോ വീക്ഷിച്ചുവരുന്നതു്. അതായതു വെഡ്യുരെ മനോഭാവം അവലംബിച്ചാണോ അവലോകനം ചെയ്യുന്നതു്. പ്രക്തിയുടെ ഏഷ്ടാ മുഖ്യങ്ങളും ആരും വീക്ഷിച്ചുകഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. ഏറ്റു കൊണ്ടിന്നാൽ ബുദ്ധിയുടെ ഹിവിയശക്തികൾ ഇനി യും വികസിച്ചുകഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. ശാന്തിജ്ഞനാർ ചിത്രകാരനാർ, രാജുതന്ത്രജ്ഞനാർ മതലായവരിൽ മനോധർമ്മരൂപങ്ങാഗം അല്ലോ അസ്ഥാനത്തിലാകിരിക്കും. അവർ വസ്ത്രക്കളുടെയോ കാൺഡാളുടെയോ ധാമാർത്ഥമുഖ്യത്തിലാണോ റൂപരിക്കേണ്ടതു്. പ്രത്യുത കവി, സാഹിത്യകാരൻ, ചിത്രകാരൻ മതലായ വർ ലോകാവാലുകനം ചെയ്യുന്നതു് ധാമാർത്ഥത്തിൽ കവിഞ്ഞ നിൽക്കുന്ന ഒരു വീക്ഷണകോണാത്തെ അവലംബിച്ചാണോ. ഇവർ സകല വസ്ത്രക്കളും മറഞ്ഞിവർ കാണുന്നതുപോലെ മാത്രമല്ല, അതിൽ കുവിന്തെ ഒരു ത്രാപത്തിലും സ്പാവത്തിലുംതുടി കാണുന്നു. ഭാവനാരക്കും ഒരു കുഴിക്കുന്നതിലും പോലെയും സാധാരണ ദിഷ്ടിക്കും അതു ദിശയുംജീകരിക്കുന്നും അവയെ തുടർത്തെ വലിപ്പത്തിൽ നമ്മുടെ കാണിക്കുന്നും ചെയ്യുന്നു. ഇപ്പുകാരം വസ്ത്രക്കരിക്കു പുതിയ വസ്ത്രങ്ങളുംജീകരിക്കുന്നതും ഒരു ദിഷ്ടിക്കും അതു ബുദ്ധിശക്തിയും ഏന്തോ സൗംഖ്യം അലോചിക്കാം. ഇതു് അതു സുക്രമായ

കാത്തുമ്പു. മനസ്സിൻറെ വിവിധരക്കിടങ്കൾ ശരിയായ നിർമ്മചനം നൽകുന്നതു സാധ്യമാണോ എന്ന് സംശയമാണ്. “പ്രതിഭ” എന്നാളുള്ള ചുരുക്കത്തിൽ പാരുന്നതായാൽ ബുല്ലിയുടെ നിമ്മാണരക്കിഴാണ്. നാം ഇന്ത്യൻരാജ വഴിക്കൊ അനാദ്യോ വഴിക്കൊ ഗഹിച്ചിട്ടുള്ള വസ്തുജിഥാനത്തിൻറെ അംഗങ്ങൾ ഒഴി സംഘടിപ്പിച്ചു് ആകുഷ്ഠിയാണെള്ളും രസലുഭാരം കൂടും നവീനരംഗങ്ങളെ സ്വീകരിക്കുന്നതിനാളുള്ള വാസനയാണ് പ്രതിഭ അല്ലെങ്കിൽ മനോധനമാം എന്നാളുള്ളതു്. ഇതു് എല്ലാവക്കും സാധിക്കുന്നതുകു ഒരു സംഗതിയുല്ലോ. ചീല അനാഗ്രഹിതപുഞ്ചമാക്കി മാത്രമെ കഴിക്കുള്ളതു്. ഇന്തു വിഷയത്തിൽ എന്നുജാലികനായ ഷേക്കു് പിയർ തന്നെ പറയുന്നതു നോക്കുക. “ഭാന്തനം, കവിയും, കാമക്കണം മനോധനമാണെങ്കിലിവിഡിത്തമാരാണ്. കവിയുടെ ഓഫീ ഉല്ലസിതമായ ഉന്നാഭത്താൽ പ്രകയിതമായിട്ട് ഭ്രമിയിൽനിന്നും ആകാശത്തിലുക്കും ആകാശത്തിൽനിന്നും ഭ്രമിയിലുക്കും പാരുന്നു. പ്രതിഭാരക്കി അജ്ഞാതവസ്തുക്കൾ ഒഴി വിത്രീകരിക്കുവോരു കവിയുടെ തുലിക അവയ്ക്കു് ആതൃതി നൽകുകയും സങ്കല്പവസ്തുകൾക്കു സ്ഥാനവും നാമവും പ്രഭാനും ചെയ്തുകൂടും ചെയ്യുന്നു.” ഇപ്പോൾ മാണം മഹാകവി പ്രതിഭയുടെ റൂപാവാരത്തെ വണ്ണിക്കുന്നതു്. ഇരുപതുനേരാ നിമ്മാണരക്കിഴുടെ ഒക്കീരംഗം ആയിരുന്നു എന്ന പരിയേണ്ടില്ലെല്ലാ.

പ്രതിഭയുടെ സ്വീകരിക്കുവോരും ഒരു നിയമമനസ്സിലും ഒക്കിക്കാനുസരണമായും ഇരിക്കും. പ്രായേന അതിൻറെ ഭൂരക്കരക്കി തീക്കുംണ്ടായ മ

നോവികാരമായും ഇരിക്കും. മനോധർമ്മത്തിന്റെ പ്രധാന ഉദ്ദേശ്യം, റസപ്രദാനശായത്രക്കണ്ട വസ്തുക്കൾ ചീഡവക്കുവും സംഘടിപ്പിക്കുകയും അത്രാവ ശ്രദ്ധാശം. അല്ലാത്തപക്ഷം നാം സ്പൂഷ്ടിക്കുന്ന രംഗങ്ങളാകട്ടെ വസ്തുക്കളാകട്ടെ അസ്ഥാനങ്ങളിലായി പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്ന വരാം. അവ ഭാരതമായുടെ മനോധർമ്മപ്രധാനംപോലെ അസംഖ്യമായിത്തീരുന്ന താണ്. കാമുകമായുടെ മനോധർമ്മവും വിവേകാഭാവംകൊണ്ടുണ്ടാം നിയമിതമല്ലാത്തതുകൊണ്ടും ഒരുപ്പുകാരംതന്നെ ആയിരിക്കാനെന്ന തരമുള്ളൂ. നമ്മുടെ ഇന്ത്യ യജ്ഞത്താനങ്ങളേയും അനാദിവജ്ഞത്താനങ്ങളേയും കൊണ്ടും പുതിയ രംഗങ്ങൾ സ്പൂഷ്ടിക്കുന്നോരും അവയുടെ അംഗങ്ങളായ വസ്തുക്കരിക്ക് അഞ്ചുണ്ണംവെച്ചരീതി മൊണ്ടാജിപ്പിപ്പാടും വരാതെ ചേരുന്നപടി ചേക്കിന്നതിലാണ് റസം ജനിക്കുന്നതും. ഭാരതനം കാമുകനാം ബുദ്ധിമുഖം നിന്നിത്തം ഇതു സാധിക്കുന്നില്ല. ഈ തിനുള്ള വാസന അല്ലെങ്കിൽ കണ്ണലത അനന്തരാവീത മാരായ കവികൾക്കും, നാടകകത്താക്കമാക്കിം, ആ വ്യാകികാനിമിത്താക്കരിക്കും, ചിത്രകാരനാക്കി, ശില്പികൾക്കും മാത്രമെ ഉണ്ടായിരിക്കാൻ തരമുള്ളൂ. ഇതിനു സപാണവികമായും സുക്ഷ്മമായും ഉള്ള സംഘത്തുമോയും അത്രാവശ്രൂഹാണ്. തന്മായകനെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്ന റബ്ബുവും ഉപഭൂക്തമായിട്ടുള്ളതാണ്. വസ്തുക്കളും സാധാരണ ട്രഷ്ടിക്കൊണ്ടല്ല ഇവർ വീക്കിക്കുന്നതും. പ്രണതിപ്പണി പ്രത്യതിവസ്തുക്കളിലെ ഏല്പ

വും രഹ്യമായ വശത്തെന്നാണ് കാണുന്നതും കാണിക്കുന്നതും. പ്രതിഭ്യേക്ക് വസ്ത്രക്കളെ മരഞ്ഞാലം കൊണ്ടുന്നവാലെ ആവാനുരപ്പുടുത്തുന്നതിനാം നിരുപ്പിനും പിടിച്ചിട്ടുന്നതിനും ഉള്ള ശക്തിയുണ്ട്. അതിലാശക്തിയും വികാരശക്തിയും പലദോഷം സംഹാരിക്കുന്നത്. ഇതുകൊണ്ടാണ് “ഒരു കാമുകൻ മെല്ലുന്നു സൗഖ്യത്വം ഒരു കാപ്പിത്തിരുടെ ഘരിക തനിൽ കാണുന്നു” എന്ന ഫേള്ളുവിശൻ പാണ്ടിലിക്കുന്നത്. എന്നാൽ പ്രതിഭാവിലും ആലൃസനം കൊണ്ടിണ്ടാക്കുന്ന ഒരു മുഖമല്ലെന്ന പാശത്തുവല്ലോ. അതു ജമസിലമമായിട്ടുള്ള താണ്. ഉണ്ടാക്കിയാൽ ഉണ്ടാക്കുന്നതല്ല. അതുകൊണ്ടാണ് കവികൾ ജമസാ ഉള്ളവരാണെന്ന പറയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. എന്നാൽ ഈന്ന പലതട്ടെ അഭിപ്രായവും അജ്ഞനെന്നയാണെന്ന തോന്നുന്നില്ല. ബഹുഭാകഷ്ഠിച്ചാൽ വരുത്തെന്നാണെന്നു. ഇതു വാസ്തവമായിരുന്ന എങ്കിൽ ഈന്ന ലോകത്തിൽ നമ്മൾക്ക് അസാദ്യം ധമാത്മകവികൾ ഉണ്ടായിരിക്കുമായിരുന്നു. എന്നാൽ ലോകത്തിൽ കവികളുടെയും മറ്റൊരു സംഗ്രഹ പരിമിതമായിട്ടും കാണുന്നതുകൊണ്ട് വാസ്തവം നേരേരുതിച്ചാണെന്നു വിചാരിക്കുന്നതിരിക്കുന്നു. ഭാരതം എത്ര ശത്രാഘ്നി തനിലെ വസ്ത്രപ്പം കഴിത്തൊണ്ട് ഒരു ടാഗോറിനെ പ്രസവിച്ചുതു് ഒരു വാല്ലീകിയും ഒരു കാളിദാസനും ഒരു ഷോമദം ഒരു ഷേള്ളുവിശൻം ഉണ്ടാക്കവാൻ ലോകർ എത്ര നാടു നിന്നിടുമഷരായി കാത്തിരിക്കുണ്ടിവനു. ഇന്ന് ലോകർ അവരെന്നാണ് അതുരാധിക്കുന്നതു്. ഇതുയും പാശത്തുകൊണ്ട് പ്രതിഭാശക്തി

അനുഭവമായ ഒരു അനാറ്റമാണെന്ന വിചാരിക്കേണ്ടതാണ്. ചിത്രകാരന്മാർ, വാഗ്മികൾ, നാടകകർത്താക്കന്മാർ മുതലായവരെപ്പറ്റാറിയും ഇതു വാസ്തവമാണ്. എന്നാൽ ഇതിനിടയുള്ള കവികൾ ഉണ്ടായിട്ടില്ലെന്ന പറയുന്നില്ല. അനേകകം പേര് ഉണ്ട്. പക്ഷെ അവർ ഓരോ കാലത്തിലേയെ ദേശത്തിലേയെ കവികൾ ആയിരിക്കാം. ലോകകവികളായി ഗണിക്കാൻ വഴിയില്ല. എന്നിങ്ങനാലും അവരും പ്രതിഭാവിലും സത്തായൽ അനാറ്റമിതനമാർത്തന്നായാണ്. കാര്യക്കലയുടെ ഉദ്ദേശ്യം അതാന്തരീക്ഷത്തി അനുസരിച്ച സംശയജിപ്പിക്കയും യുക്തിയോടുകൂടി പ്രതിഭയെ സംഘടിപ്പിക്കയുമാണ്. ഇതു നിർമ്മാണചതുരത ഈ സ്ഥാതെ സാധിക്കുന്നില്ല. നമ്മൾ പല വഴിക്കും അതാനു ഗ്രഹിക്കാൻ സാധിച്ചുക്കാം. എന്നാൽ നമ്മൾ സിലിക്കനാ അതാന്തരീക്ഷത്തെ റസപ്രദമായ വിധത്തിൽ കാര്യപ്രകരണമാക്കുന്നതിനും പ്രത്യേകിച്ചു ചിത്രിക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനും സങ്കല്പിതവസ്തുക്കൾ ധമാർത്ഥികൾക്കുന്നതിനും സമർപ്പിക്കുന്നതിനും ഒരു പ്രതിഭാരകതിനും അനുബന്ധമാണ്. ഇതു അധികം കവികൾക്കും ഉണ്ടെന്ന പറവാൻ തരമില്ല. മെക്കാളി പറയുന്നതു പോലെ പരിപ്പാരം വല്ലിക്കുന്നതാണ് ‘കവിത’ ക്കു യിച്ചുവരികയെയുള്ളത്. പ്രതിഭാരകതിയുടെ വിഹാരകാലത്തിൽ നിന്നും ലോകം അകന്ന് അകന്ന വരികയാണ്. മനസ്സുവയ്ക്കും ശ്രദ്ധയും വിശ്വാസമുഖയും അതികുമിച്ചുകഴിത്തു. ലോകത്തെ ആവരണം ചെള്ളിങ്ങന്ന മായും ക്രമേണ മാറി മാറി വരികയാണ്. ജീവിതവും പ്രതിഭിന്നം ക്ഷേണാവഹമായി ഉപജീവനമാർഗ്ഗം

எப்போனாம் நமை இதற்கிணங்கலிலிருக்கின்ற பிள் வலிப்புக்கண். அதற்காண்டு கேவலம் அதாவது சுரா தி அதிரிக்கு புதிலைக்கிழுக் ஸப்திருப்பம் வழி கண்டிருத்த ஸதுக்கும் காலத்தாளிரிக்குமாறு⁵. ஏது கிழும் அதற்கு மற்றுஞ்சல் உத்திரம் உஜபலிக்கு கை யக்கியாகக்கொண்டு⁶ அவசியம் கிடுவேங்கை யும் புறுக்கூப்புடைத் திரிக்கான் தமிழ். இதான் மூன் காலோம்புவத்திற்கு புறுக்கூப்புட்கிரிக்கு நாறு⁷.

விதமெழுத்து புதிலைவிபாஸ்திள்ளா ஏ
ரொன் குபமாஸ். விதுகாரன் கவிக்கூ புதி
லைவிலாஸ் ஷித்துக்காத்த னோஸ். “விது ஒ¹
ஷபூவிவஜ்ஜிதமாய காவுறுமாஸ்; ஒ காருா ஒ²
பூாத்தகமாய விதுவுமாஸ்.” ஏன் பாயஸ்ட்டி
ரிக்கன். ரஸபுபாநமாஸ் ரள்ளிக்கிண்ண உடேஸ்ரு.
கவி அலக்காரபைலஸிதமாய வாபிபாஸகா
ஷ்டா, விதுகாரன் மணோஹரங்குதாய வாஸ்விக்ருாஸ்
கொஷ்டா உடேஸ்ருத்த ஸாயிக்கன். ஏ நால் பூ
லிழுடை நிம்மாஸபரமாய ஶக்தி ரள்ளின் அற்று
வஸ்ருமாய நிமித்தகாரஸ்மாஸ். ரண்டு, வாஸ்துவ
அதிக் நினை ஓவிதத்திலேக்க நமை நகிக்கன்.
ரண்டு அவசூடை புஞ்சுக்குப்பாக்காள்ளிப்பு, அவ ஈ³
பித்திக்கன விசின்ஜுவின்கர்மக்காள்ளாஸ் மந்ஸு
கை அதநாடித்திக்கனது⁴. ‘விது ஒ வின்தஷுடையு⁵
வஸ்துவின்ணு மங்குறுத்த ஒ வாடுமாஸ்.’ அது
வின்தயேக்கார் ஸழுலவும் வஸ்துவின்க்கார் ஸுக்ஷுவு
மாளென்னாஸ் தாப்பது⁶. ஏநால் உபகரணங்கள்

என்றும் சிறுகாரைகள் மனஸ்தில் பூகா
சிக்கநாமாதுக்கயித்தினீர் சிறும் ஏரேக்கரை தான்
படியில் மாறுமெ வத்திக்கையெல்லோ.

வாயிக்கை புதினாவிலாஸம் ஏரேக்கரை தீடா
தெ கடிகயிலூ. எனாதாக்கலை வரிகரிக்கநாதி
நீ ஸபாலிப்ராயதேதாந் யோஜிப்பிக்கத்தகவணீ
பூரிட்டிக்கநாதிநீ கேவலம் ஒக்கிமாதும் மதியா
க்கநாதலூ. வஸுக்கலை விலஷ்பார்ம யமாற்றமத்தில்
நினீ வலுதாக்கியூம் அயிகிங் அதுக்கணியமாக்கி
யூம் காளிக்களெடு அதுவரூபம் உள்ளது. ஹவிடெ புதி
லாஶக்தியை அவவலம்பீக்காதெ நிவுத்தியிலூ. அ
லக்காரணமெல்லோ ஸாஸ்திரமெல்லோ உபாயரளங்களெல்லோ அந்து
வஶ்ரமாயில் வதே. விகாரணமைலை ஜ.நி.ப்பிக்கநாதிநீ
அவதை உடுபிப்பிக்கநாதிநீ ஹது உபத்துக்கமாயில்
வதே. பீஷ்டாந்தங்களீ ஸுலங்கமாக்கயாது ஹவிடெ உலை
ரிக்கநிலூ.

அதுவுரையிகாகத்தாக்களைக்கீல் எத்தனரங்களை
ஒழுங் விவியஸப்ளாவதேதாந்துகிய ஸ்திபுக்களை
யூம் ஸுஷ்டிக்கையூம் ஸாலுவண்ணமைலை வண்ணிக்கையூம் மங்கூ
ஸப்ளாவதை விதிகரிக்கையூம் மாஷம் செஞ்சுள்ளி
யிரிக்கநாதிநாது மங்காயம்ம் ஸாமாங்குத்திலுயிகிங்
வேள்கியிரிக்கை. ஹது யமாத்ம அதுவுரையிக்கக்கை
கூடுதியை பாடினாது. கேவலம் அநங்கரளை
த்திநீ புதிலாஶக்தியை அதுவரூபம் அல்லுமெக்கிலும்
உள்ளொ ஏநை ஸாஶயிக்கை. ஹநை நோவலுக்கரை
யாரால்லோ உள்ளாயிக்கைநாடிக்கநா காலமாளாலூ.

പ്രതിഭാശകതിയുടെ റൂയം ഇതിലേക്ക് എത്രമാതൃം അവശ്യമാണെന്ന നിശ്ചയിക്കാൻ തരമില്ല. കരാച്ചു കൈ വേണ്ടിവരാം.

നമ്മുടെ പുരാണകത്താക്കളും കവികളും കൂടി അതിരുന്നാതുകൊണ്ട് അവരുടെ തുതികളിൽ ഒരു വിത്തമോ വാസ്തവമോ അധികം ഉള്ളതെന്ന് ഇന്ന് തിരിച്ചറിവാണ് പ്രയാസമാണ്. ചിലപ്പോൾ നമ്മുടെ പ്രതിഭാശകതിയെ അല്ലോ ഫോറീസ്റ്റിക്കാതേയും ഇരിക്കുന്നില്ല. പുരാണങ്ങളെ വായിക്കുന്നമെങ്കിൽ നമ്മുടെ മനോധർമ്മത്തെ സദാ ആഗ്രഹിക്കുന്നതിനില്ല. എന്നാൽ ഇവിടെ വേണ്ടതായ മനോധർമ്മം യുക്തി ഇക്കരവും നിയമിത്തവുമായാൽ മതിയാക്കില്ല. അതിന് അനിയന്ത്രിതപ്രതിഭാസഹായം അന്ത്യാവശ്യമാണ്. മനസ്സുലിക്ക ഗ്രഹിക്കാൻ പാടില്ലാതെ ചല സംഗതികളും വിശ്രദിപ്പിക്കുന്നതിനായിട്ട് അവ നമ്മുടെ ക്ഷണിക്കുന്നു. യുക്തിക്രാന്തിയുടെ വിചേചനാശകതിക്രാന്തിയുടെ ഉപയോഗപ്പെട്ടതുന്നതിന് അവ നമ്മുടെ അഭിരുചിക്കുന്നില്ല. ഇതു നിന്മിത്തം പുരാണങ്ങളെ സംശയിപ്പിക്കുന്നാണെന്ന മിക്കവയും വീക്ഷിക്കുന്നത്. എന്നാൽ എല്ലാ പുരാണങ്ങൾക്കും കോദ്രൂമായി ഏറെക്കുറെ വാസ്തവം ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതാണ്. അതിനു ചുറ്റം പ്രതിഭാസ്യങ്ങികളായി പലതും പാറിപ്പിടിച്ചിരിക്കാം. ഇവ മനസ്സുവർദ്ധനയിൽ കൂടുതലായി മിസ്ത്രാദ്ദേശം മനസ്സുനിൽ അധികമായും ചിന്താശക്തിയും അതാനുവും അവികസിതങ്ങളായിരിക്കുന്നവാം ഉത്തരവിച്ചിട്ടുള്ളതിനും യാക്കുകൊണ്ട് ഇപ്രകാരമല്ലാതെ വരാൻ തരമില്ല.

ഈതു ഭാഷയ്ക്കിൽ മാത്രമല്ല, ഗ്രീസ്, റോം മുതലായ പാപമുന്നും അജൂണങ്ങളിലും എന്നല്ല, എല്ലാം ഭരണങ്ങളിലും ഒരു കാലത്തു സാമ്പെഡിച്ചിട്ടുള്ള വയാശനന്ന ചരിത്രാനേപശികൾ കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ യുക്തിയുടെയും ചിന്തയുടെയും തീക്ഷ്ണംബന്ധകാശത്തിൽ അവ മിക്ക വാദം തിരഞ്ഞെടുക്കാനും ചെയ്തു കഴിഞ്ഞു. ഇവരാക്കെങ്കിലും പ്രതിഭയുടെ അല്ലെങ്കിലും, ഒരു ശൈലേഖനവസ്ഥജമായ അവക്കാശത്തോന്തരിൽനിന്ന് ഫലമാണെന്ന് വിചാരിക്കേണ്ടിവരുമെന്നുണ്ട്.

നിംമ്മലവും പരിത്രാവായ പ്രതിഭാവിലാണ് തിരിച്ചു മാത്രമെ സംസ്കാരപരവും വിദ്യാഭ്രാസപരവും മായ ശക്തിയുള്ളത്. നിങ്ങളായിക്കൊണ്ട് അതു പഠാപ്പുമാണ്. ഇതു ദിവ്യനാക്ഷി—അനന്ത്രഹീനതമാക്ഷി—മാത്രമെ ലഭിക്കേണ്ടത്. സൗഖ്യതന്നെ—സൂക്ഷ്മാക്കട്ട നധി ഫലാക്കട്ട—ഒരു ഉയർത്തിപ്പിവും അനന്തപ്രഭവമായ കമ്മമാണ്. എല്ലാത്തരം സൗഖ്യിയുടെയും പിനിൽ സങ്കല്പത്രപരമായ ഒരു മാതൃക ഇല്ലാതിരിക്കുന്നില്ല. മാതൃക എത്ര പൂണ്ടിവും അനവാദവുമായിരിക്കുന്നവോ അതുയും അതിനോടൊക്കെത്തിരിക്കുന്ന സൗഖ്യിയും. കവിക്കം, ചിത്രകാരണം, ശില്പിക്കം മാറ്റാ ഇങ്ങനെന്നല്ലാതെ സാധിക്കുന്നില്ല. ഇവക്കാക്കേണ്ടും ഉപദേശിയുവുമായ “പ്രത്തി” തന്നൊന്നും. എന്നാൽ മനസ്സും പ്രത്തിയുടെ രംഘേംകാക്കാണ് അവ തമിൽ സാഹചര്യം അനുസരിച്ചു് ഒരു എത്രസ്വർദ്ധം ഉണ്ടായിരിക്കും. ഇങ്ങനെയുള്ള വരാണ് പ്രതിഭാവിലാസംകോണ്ടു് അനന്ത്രഹീനതമാരായും വേണ്ടിവരുമെന്നുണ്ട്.

ഇന്ന നമകളുടെ ഒരു വിഷയം പലതുന്നുകഴി
യും കവികളും തിരിച്ചറിയുന്നതിനാൽ പുലിരേ
കതിയുടെ അഭാവമാണ്. നാം പലപ്പോഴം ഈ വി
ഷയത്തിൽ മാർക്കേറ്റരായി ഭവിക്കുന്നു. പലരും പല
പ്പോഴും കവിതയുടെ ബാഹ്യത്രചമായിരിക്കും. എന്നു
നാലുതെ പലപ്പോഴെല്ലാം കവിതയാക്കാതെമന്നില്ല.
പ്രതിഭാവിലാസം ഉണ്ടാക്കിയെന്നും ഗ്രന്ഥം കവിതയായി
തന്നെ ഇരിക്കും. ഇന്ന നമകൾ “അശാകവികൾ”
അംസവും ഉണ്ട്. എന്നാൽ പ്രതിഭാവിലാസംകൊ
ണ്ടം നിന്മാണബുലിക്കാണ്ടം ശോഭിക്കുന്നവർ ഈവ
രിൽ എത്രപേരുണ്ടെന്നു പാഠാൻ പ്രധാസ്ഥാണിൾ.
വളരെ കുറതുതന്നു ഇരിക്കും. അതിന് ആരും ആരും
കാരം പാഠത്തിട്ടാവശ്യമില്ല. അതു മനസ്സും ലഭി
ച്ചിട്ടുള്ള അനുഗ്രഹങ്ങളിൽ വച്ചു വളരെ അപൂർവ്വമാ
യിട്ടുള്ള ദന്തങ്ങൾ.

മനസ്സുന്നം സുവാനേപാശണവും

മനസ്സുരൈല്ലാവയൽ ദന്തശിയാതെ സുവാനുപ
യികളാണ്. എന്നാൽ അവരിൽ ആരും ആരും
ലും അനേപാശണം ഇരുതവരെ വിജയത്തിൽ പത്രവ
സാന്നിച്ചിട്ടുണ്ടാ എന്ന സംശയവുമാണ്. ചിലർ
അതു തങ്ങൾക്ക് ലഭിച്ചവെന്ന മിമ്പാദിശാനം നടിച്ചു,
ചിലർ അതു അപ്പാപ്പുമാണെന്നു നിരാഗപ്പെട്ടു് അ
8.

തിരുനിന്നാകന്നവരായും, മാറ ചിലാർ അതു് രഹിക്കൽ
ലഭിക്കമെന്നുള്ള അതശയെ അവലുംബിച്ചും ജീവിക്കുന്നു.
എതായാലും കവി (പോസ്റ്റ്) പറയുന്നാത്രപോലെ
“അതു മനഷ്യജീവിതത്തിൻ്റെ പരമാദ്ദേശ്വരമാ ശ
രദ്ധമും അത്യിത്തന്നു ഇരിക്കുന്നു. അതിനായിട്ടു
നാം തീരുച്ചതാം ചെയ്യുന്നു. അതിനവേണ്ടി നാം ജീ
വിതക്കുശരെന്തെ സഹിക്കും മരണത്തെ ദെയ്ത്രുസമേ
തം അഭിചുവികരിക്കും ചെയ്യുന്നു. നാം അതിനെ
നന്നയെന്നുാ, ഫോഗമെന്നുാ, സപാസ്പ്രാഡെന്നുാ, തു
ഷ്ടിയെന്നുാ പല വിധത്തിൽ വിവക്ഷിക്കുന്നു.” ഈ
തിരുനിന്നതന്നു അതിംഗൾ യമാത്മസപാദവം ആ
ം ഇതുവരെ ഗ്രഹിച്ചില്ലെന്ന് അനുമാനിക്കാം. അ
ങ്ങനെ ചെയ്തിരുന്നവുകിൽ ഇന്ന ലോകത്തിൽ നാം
കാണുന്ന സംഖ്യാതീതവും വിവിധവുമായിട്ടുള്ള മന
ഷ്യവ്യാപാരങ്ങൾ ദന്തന്തന്നു ഉണ്ടായിരിക്കാൻ തര
മില്ല. അതുകൊണ്ട് അതിംഗൾ വാസ്തവസ്പദാവം
മനഷ്യനിൽനിന്നു മാച്ചുവയ്ക്കുപെട്ടിരിക്കുന്നതു പ്രയോ
ജനമില്ലാതെയല്ല എന്നുഭിക്കാം. ഇതിംഗൾ അ
സ്വാമിരഹിച്ച ആക്കഷണങ്ങോക്കാണ്ടാണ് ഇന്ന ലോകനാ
ഡി പലിക്കുന്നതു്. ധനത്തിലോ, വില്പനിലോ, സ്ഥ
ലത്തിലോ മനസ്സിലോ, ദേഹത്തിലോ, സപാത്മതി
ലോ, പരാത്മതിലോ, താഴുയിലോ, ഉയര്ത്തുകിലോ
എവിടെയാണ് ഇതു നിറുദ്ധവസ്തു സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന
തന്നും ആക്കം തന്നു സ്വവ്യക്തമായ ഒരു ജനങ്ങാനും
ഉണ്ടുന്ന ഒരാനുന്നില്ല. എങ്കിലും അതു് എവിടെ
ഈ ഉണ്ടുന്ന അതിനെ അല്ലോ ഗ്രാച്ചാൽ കൈ
യും ലാക്കാൻ സാധിക്കുമെന്നും എല്ലാവരും വിചാരിച്ചു

വാനം. ഇങ്ങനെയുള്ള രോഗ മനഷ്യന് ഇല്ലായിൽ നബൈകിൽ ലോകരൂപാഭാരം തന്നെ സ്ഥാപ്യമായി നിന്മപോകാൻ ഇടയാക്കമായിരുന്നു.

ഭാവിച്ചെപ്പറ്റിയുള്ള അനിയീതപ്രഭാനാശം സർവ്വലാകരൂപാഭാരണംകൂടം ചലനശക്തി നൽകുന്നതും. എന്നാൽ കേവലാഖവം മനഷ്യർഷിം അലലുമാ സൗക്ഷ്മിലും അതേപേക്ഷികമായ സുവം മനഷ്യന്റും എ രൂക്ഷരെ സിലിക്കാതിരിക്കുന്നില്ല. മനഷ്യന്റെ ലോക മലപ്രതികരം അനേകം പ്രതിക്രിയാജോഥ്മം അനുകൂലജോഥ്മം ആയ ശക്തികളുടെ അക്കഷംഖ്യാപകർഷണങ്ങൾ കൂടി അധിനന്ദനയിവന്നിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് അവൻറെ സുവാദിവാദാജോഥ്മം മിക്കവാറും ഇവയെ ആഗ്രഹിച്ചുണ്ടോ സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നതും. ചില ശക്തികൾ അനുകൂലമായി വര്ത്തിക്കുന്നോടു മറ്റ് ചിലവ പ്രതികൂലങ്ങളായി പ്രവര്ത്തിക്കുന്നു. ഇതു നിശ്ചിതതം തന്റെ സുവാദിവാദാജോഥ്മം തന്നിൽ മാത്രം ശ്രമിതിചെയ്യുന്നില്ല. ചുറവുള്ള ശക്തികൾ എല്ലാംതന്നെ അനുകൂലമായി നിന്നാൽ മാത്രമേ തന്നിക്കു സുവാ ലഭിക്കുമ്പോൾ. ഇതു വളരെ അപൂർണ്ണായിട്ടും മാത്രമേ സാഖാക്കാൻ തരുമ്പോൾ. ഇവ യോംനംം സ്വർഖക്കാതെ ജീവിക്കാൻ സാധിക്കുന്നവക്ഷിം ഒരുവിധം സുവം ലഭിച്ചുവെന്ന വണ്ണക്കാം. തു സപ്തകളും ധ്യാനികളും വിജ്ഞന്യമലം അനേപാശിക്കുന്നതും ഇതു ഉദ്ദേശ്യത്തിനേലുണ്ടാം. കുടംബജീവിതം അവലംബിച്ചു കാലം നക്കിക്കുന്ന ഒരു മനഷ്യന്റെ രീ ക്കലും റൂപകളത്തിൽ നിന്നും തീരെ ഉചിതത്തു വസി ക്കുവാൻ സാധിക്കുമെന്നും. എക്കിലും ഇടയ്ക്കിട ഒരുമാ തിരി സുവജീവിതം ലഭിച്ചുവെന്ന വണ്ണക്കാം.

എന്നാൽ സുവം എന്ന നാം പറയുന്നതെന്ന എന്നാണ്? ഇതു പലതും പല വിധത്തിൽ പ്രാബ്ലംഗിക്കുന്നു. ഈ വിഷയത്തിൽ അഭിപ്രായത്തിന് ഒരു കത്തപ്പും കാണുന്നില്ല. ധനമാണ് സുവത്തിനു നിഭാനമെന്ന് ചിലർ പറയുന്നു. ഭോഗമംഞ്ച് സുവമെന്ന ചില്ലം, ആരോഗ്യം, മനസ്സുമാധാനം, സംതൃപ്തി, സദ്വിശ്വസി, വിജയാനം, സ്പാത്രം, കേടി ഇവയാണ് സുവത്തിനു നിഭാനമെന്ന മറ്റ് ചില്ലം പറയുവായുണ്ട്. ഇവയിൽ അപ്പും വാസ്തവം ഇപ്പോൾ പറയുവാൻ നിവൃത്തിയില്ല. എന്നാൽ സുവത്തിന് ഇവ ഓരോനിങ്ങിയും മുത്രുകപ്പലമല്ല, സംയുക്ത പലമാണ് നിഭാനമെന്ന് അല്ലോ അരുളംഭിച്ചാൽ അവിയാവുന്നതാണ്. ഇവയെക്കുറഞ്ഞും നൽകുന്ന സുവം നിങ്ങളായിക്കുള്ളാത്തതിനാൽ ക്ഷണംമുരംമാണ്. “മാനസികവും ഒരു മിക്കവുമായ സുവം, ആരോഗ്യം, സമാധാനം, ധനം ഇവ മുന്നിൽ ലക്ഷ്യിക്കുന്നു” എന്ന പോസ്റ്റ് എന്ന മഹാകവി പറയുന്നു. ഇഹ ലോകത്തിൽ സദാചാരനിഷ്ഠയിലുണ്ട് സുവം ലക്ഷ്യിക്കുന്നതെന്ന് അദ്ദേഹംതന്നെ മററായ ദിക്കിലും പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഈ വിഷയം മഹാശാഖയും ഗാഥയും ചിന്തയും ഗവേഷണത്തിനും വിഷയിഭിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതിനു തക്കമില്ല. എന്നാൽ ഇതു ഇതേ വരെ സന്ദേഹമറഹിതമായ ഒരു അഭിപ്രായത്തിൽ എത്തീടുണ്ടെന്ന പറവാൻ പ്രയാസമാണ്. ഇവർ ഈ നം കവി പറയുന്നതുപോലെ “ഉദയത്തുലസമിതിയും ശാഖപലമേഗതാഗതവിനാഗവീഡിഷ്” എന്ന അവലംബിച്ചു വരത്തിക്കുന്നതെങ്കിള്ളുണ്ട്. എങ്കിലും സുവരും ദിഃവ

വുമെന്ന രണ്ട് വിപരീത വസ്തുക്കൾ ലോകത്തിലുണ്ട് നീ തിരിച്ചറിബാൻ വേണ്ടതായ ജ്ഞാനം മാഷ്യൻ സന്ധാദിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഭിഖാംമുലമാണ് നാം വാസ്തവമായി സുഖം എന്നാണെന്നു മനസ്സിലാക്കുന്നതു്. ഇവ ദിനരാത്രും പോലെ നാം തിരിച്ചറിയുന്നു. എന്നാൽ ഇവ രണ്ടം ക്ഷണിക്കുമ്പോളും അസ്ഥിരങ്ങളുമാണ്. “സുഖസ്ഥാനത്താം ഭിഖാ, ഭിഖപ്രസ്ഥാനത്താം സുഖം” എന്നാണെല്ലാ പണ്ഡിതമതാ.

മനഷ്യൻ നന്നില്ലോ ദിംഖകാലം വര്ത്തിക്കുന്നില്ല. ഒരു മനഷ്യനും തന്റെ ജീവിതത്തെ സുക്ഷ്മഭവ്യമല്ലോ പരിശോധിക്കുന്നതായാൽ രഥാത്മസുഖം അനാഭവിക്കുന്നകാലം എത്രയും ശ്രസ്പമാണെന്നു കാണാവുന്ന താണം. വാസ്തവത്തിൽ സുഖം മിക്കവാറും മനസ്ഥിതിയെ അതുകൂടിച്ചുണ്ടാണ് ഇതിനുത്തു്. “മനസ്സിനു സമലഭേദമില്ല. അതിനു സ്വർഗ്ഗത്തെ നരകഭാക്ഷവാനും നരകത്തെ സ്വർഗ്ഗമാക്ഷവാനും സാധിക്കും.” എന്ന മിൽട്ടുണ്ട് എന്ന മഹാകവി പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. “മനസ്സിൽ കേളുത്തമായിരിക്കുന്ന സുഖത്തിനെ വെളിക്കിൽ അനേപാഷിച്ചു നടക്കുന്നതു നിഷ്പലമാണു്” എന്ന മഹറാജകവിയും പറയുന്നു. “നമ്മുടെ സുഖത്തിന്റെ കത്താവും ഭേദാവും നാം തന്നായാണെന്നു്” അദ്ദേഹം പറയുന്നു. വാസ്തവത്തിൽ വിഷയവികഷ്ടണം തുടാതെ അക്ഷണ്യാലുമായി “ഗംഗതന്നിശ്വല ശ്രദ്ധംപോലെ” ശാന്തവും നിമ്മലവുമായ ഒരു ഉന്നസ്ഥിതിയാണു് സുഖം എന്ന പറയുന്നതു്. ഇതു ലോകരൂപാഹരണത്തിന്റെ മല്ലാന്തിൽക്കിടന്നു് അങ്ങാട്ടം ഇങ്ങാട്ടം ആ തൃജ്യനായി അസ്പാധിനന്നായി സദാ മേഖിച്ചുകൊണ്ടി

രിക്കന മറഞ്ഞുന്ന് എങ്ങനെന ലഭിക്കും? എക്കാൽ തിൽ ഇത്രിയജ്ഞങ്ങളെ നിശമനംചെയ്യു സഖാധിതിൽ ഇരിക്കുന്ന വല്ല യോഗികർക്കും മരുന്ന ഒരു പക്ഷേ സാധിച്ചു എന്ന വണ്ണനക്കാം. അപ്പോതെ അത്രം സാമ്പ്രദായം.

യനം സൃവസ്ത്രകംത്രിജ്ഞങ്ങളെ സന്ധാദിക്കുന്നതിൽ തക്കമഴിലും അതു പലവിധ അനന്തമ്പ്രാംഖണം ഫേ തുട്ടോട്ടായി ഭവിക്കുന്ന എന്നാണ് വിഭ്രാംായുടെ അഭിപ്രായം. ധനംകൊണ്ട് വരീകരിക്കാവുന്ന സുവ ജോദി ഒക്കവലം ഭോഗജ്ഞരം അപ്പെട്ടിൽ ഇത്രിയസുവ ജോഷ്ടാണ്. അവ “ക്ഷണാപ്രഭാചബുല” ജോഷ്ടാണെന്ന നം പായദ്വൈതിരിക്കുന്നു. ഭോഗസുവജ്ഞരം “അധി ഓപ്പനക്സുജ്ഞങ്ങളെൽ” ദ്വോഡയാണെന്നു. തെട്ടുന്ന ക്ഷണത്തിൽ അവ മാറ്റി മൂന്നണജോഷ്ടായി ഭവിക്കുന്നു. “മാ ക്രയ ധനമദയയുവനഗർം ഹരതിനിമേഷാൽ കാല സ്ഥിതം” എന്ന ശങ്കരാമാന്ത്രം പറയുന്നു. അതുരോ ഗൃഹം ദേഹമാക്കുന്ന ഉച്ചാധിയയ അത്രയിച്ചു നിൽക്കുന്നതുകൊണ്ട് അതും അസ്ഥിരമാണ്. തുഷ്ടി അതു മനിവുത്തി വരുന്നോടു ഉണ്ടാക്കുന്ന ഒരു അലഘാവ മാണാപ്പോ. എന്നാൽ രാഹുഹാ നിവത്തിക്കണ്ണേഡാരം മരുന്നാണ് ആ സ്ഥാനത്തിൽ വിവൃതവദനത്തോടെ വന്നുചേരുന്നു. അതിനാൽ അവിടേയും സുവത്തിനു സ്ഥിരതയില്ലാതെ വരുന്നു. ഇങ്ങനെ നോക്കുകയാണെങ്കിൽ ഇത്രിയജ്ഞങ്ങളും വികാരങ്ങളും അതിനു ധിച്ചിരിക്കുന്ന സുവം അസ്ഥിരവും ക്ഷണികവുമാണെന്ന കാണാറുന്നതാണ്.

വാസ്തവം നോക്കിയാൽ മനസ്സിന്റെ സമനില
യിൽ മാത്രമേ യഥാര്ഥമും ഉണ്ടാവാൻ തരദിഷ്ടി.
മനസ്സിനെ ആക്ഷംഖ്യാപകംഖ്യാജീവകാണ്ട ചലി
പ്പിക്കാതെ ശാന്തമായി വയ്ക്കാൻ സാധിക്കുമെങ്കിൽ
അനുതന്നെ ഒരുമാതിരി സുവ, ആളിരിക്കിം. കൂത്
കുത്രുത, സമാദ്ധർബഹരിജ്ഞപ്പാം, നിശ്ചലമായ ഭക്തി
ഇവയുടെ മനസ്സിനു ശാന്തത നൽകുന്നതിനു രക്കം തി
രുഷ്ട തുകാണ്ട് ആ വഴിക്ക് ഇവയും മനഷ്യനു് ഒരു
വിധം സുവം നൽകുന്നതിനു് എറേക്കുറെ പത്രാഘാ
ജീഹാണ്. നിത്രിജ്ഞമായ ധർമ്മാചരണം ജീവിതത്തെ
അനാശാസ്യങ്ങളായ വ്യതിയാനങ്ങളിൽനിന്നും തടയ
ന്നതുകൊണ്ട് മനസ്സിനു് അപ്പുംകലത നൽകുന്നു. ജീ
വികളിൽ സമഭാവനയും, ഭാഗങ്ങളിൽ വിരക്കംതിയും,
ഉള്ളതിൽ തുച്ഛിയും, സാധുക്കളിൽ ദയയും, സജ്ജന
സംസ്കർഖവും, ആത്മവിശ്വാസവും, അനന്തരാകാര
വും, പ്രകൃതിയിൽ ഒന്നുമറവും, അതീതപ്രകൃതിയിൽ
ആത്മസമ്മുപ്പണവും മറ്റൊരുമനഷ്യനു് ഒരവിധം മന
സ്ഥാധാരാനു നൽകുന്നു. ഇവയെക്കുയും വിട്ട് അ
ത്മദത്തയോ, വിഷയസ്ഥാപനത്തയോ കീർത്തിയേയോ
അനാധാരവന്ന ചെയ്യുന്ന മനഷ്യനു് ഇതു അനാഗ്രഹം
പ്രായേണ അല്ലെങ്കായിട്ടാണിരിക്കുന്നതു്.

എന്നാൽ അസമ്മിശ്രമായ സുവാ ലോകത്തിൽ
ആക്ഷംതന്നെ ലഭിക്കുന്നതേലോ എന്ന സംശയമാണ്.
അലക്കാണ്ടർപ്പോസ്റ്റ് പറയുന്നതുപോലെ “ഭാവിയിലു
ം ആശയിലാണ്” എല്ലാവരും സുവാ അനാഭിക്ഷ
നാതു്.” എന്നാൽ ലോകത്തിൽ ആക്ഷം സുവമില്ലെല്ല
നീ പറയുന്നതു വാസ്തവമോ എന്ന പലരും സംശയി

ചേര്ച്ചാം. കേവലവും സ്ഥിരവുമായ സുവം ഇല്ലെങ്കിലും അതുപക്ഷികവും ക്ഷണികവുമായ സുവം മിക്ക വക്ഷം ഉണ്ടായിരിക്കും. മനസ്സും ചിത്തത്രൈം മുലം പലതും സുവശായി തോന്തി എന്നും വരാം. വിഷയാസക്തനാം, ഉന്നതനാം, ധനവാനം അവരുടെ സ്ഥിതി സുവശാബന്നും ചിലപ്പോൾ തോന്തിയും കൊണ്ടാം. എന്നാൽ രീക്കത്ത് അവക്ഷേപിക്കുമ്പോൾ തോന്തി എന്നും വരാം. കവികളും തത്പരജ്ഞാനികളും മറ്റൊരു സുവത്തെ മുഹത്യിക്കുകയാണെന്നും ചാക്രവാളിത്തോടും ഉപമിക്കാറുണ്ട്. അതിനെ അത്യാസക്തിയോടെ നാം അനുഭാവന ചെയ്യുന്നതോടും അതു നമ്മിൽനിന്നും അകന്നാക്കുന്ന മാറി ഒഴക്കം മുപ്പു തയിൽ ലയിക്കുന്നു. പ്രഭക്കരായും രാജാക്കരായുംമറ്റും ഭോഗസൗകര്യങ്ങളും ദേഹങ്ങളും അതുവാൻ മലപ്പു പ്രാസാദങ്ങളിൽ വസിക്കുന്നും അവർ നിഃജീക്കമായ സുവാ അനുഭവിക്കുന്നവും അനുദിഷ്ടിക്കുന്നതോന്തിയും എന്നാൽ വാസ്തവം ഫേഖള്ളുവീയർ ഒരു രാജാവിനെക്കുണ്ടും പറയിപ്പിക്കുന്നതുപോലെ “കിരീടം ധരിക്കുന്ന ശീരസ്സും സദാ അസപാസ്ത്രത്തിൽ ശയിക്കുന്നു.” വിദ്രോഹി തങ്ങളായ വസ്തുക്കൾ തുടക്കൽ രഹ്യങ്ങളായി തോന്തനു തു സാധാരണയാണെല്ലാം. അട്ടത്തുരുക്കനാക്കുന്നും വാസ്തവം തിരുച്ചായിരിക്കും.

ഇഹജലാകവസ്തുകൾ കൈക്കും മാറ്റാത്തിന്തിനായി നജ്ഞാം. മനസ്സും ഇതിനു വ്യത്യസ്തമല്ല. “നീളിനിഭൂഗതജലമതിരരളിം തദ്പരജീവിതമതിശയച പലം” എന്നാണ് ചിന്താനിപ്പണിയായ ഒരു മഹാസ്താനത്തിനിരിക്കുന്നതു. “വിശ്വി വ്യാധ്യാദിമാനഗസ്തം

ലേക്കം ദ്രോക്കഹതം ചെ സമസ്യം” എന്നും അഭ്യേഷം തന്നെ ശിഖംവിശയം ഫലമായി പറഞ്ഞിരിക്കും. പക്ഷേ മനസ്യചിന്തയെ ഇക്കാലത്ത് ഇതുതോളം അതം ക്ഷേരിപ്പിക്കുന്നില്ല. ഇന്ന് സുഗമമായിരിക്കുന്ന ലൈതികസുവാതയാണ് എല്ലാവരും വരിച്ചിരിക്കുന്നതും, അന്നധാരമാണ് ചെയ്യുന്നതും. അതിനും വല്ല പ്രതിബന്ധങ്ങളും ഉണ്ടെങ്കിൽ അവരെ നിജീക്കുത്തണം നീ കിട്ടാനാണ് നിയുടെ ശ്രദ്ധം. യഥാത്മനും മറ്റൊരു നാശഭീമം സകല്ലിച്ചും അതിനെ തെക്കി രൂപമാ കാലം കൂളിത്തിട്ടാവശ്യമില്ലെന്നും പലങ്ങടയും അഭിപ്രായം. സപാധിനത്തിലുള്ള നേരിനെ ഉപേക്ഷിച്ചും സകലിത്തമായുള്ളിനെ തെറിനടക്കുന്നതും നിജീക്കുത്തണം ആണു.

ഭോഗങ്ങളാണ് സുവാതെന ക്രതി അധികം പേരും അതിനെ വരിക്കും. ഇത്രിയസുവാങ്ങളില്ലോ ക്ഷണിക്കാംതുരംഭിക്കാക്കാൻ അവരുടെ അവത്തനം കൊണ്ടു പലങ്ങം തുഴ്ചിനേട്ടുന്നു. എന്നാൽ ഇത്രിയ അള്ളടെ ക്ഷയത്തോടുകൂടി അവത്തനവും അസാല്പമാണും. പിന്നീടും അവരുടെ സൂര്യരണ്ടിൽ പലങ്ങം സു വികിനം. ധനമാണ് സുവാസന്ധാരനത്തിനുള്ള പ്രധാനാപാതയെന്ന വിചാരിച്ചും അധികംപേരും അതിനെ സവാദിക്കാൻ ശ്രദ്ധിക്കും. എന്നാൽ ധനം സ ധനാദിക്കും വിഷയത്തിൽ ക്ഷേരം, അതു സുക്ഷിക്കുന്ന തിൽ ക്ഷേരം, അതു നഷ്ടമായാലും ക്ഷേരംതന്നെ. ഈ അതരം വസ്തു എങ്കിൽ സുവനിഭാനമാക്കാ? ധനമൊരു ക്ഷേരുമല്ല ഉപാധി മാത്രമാണ്. അതുകൊണ്ടു സ ധനാദിക്കാവുന്ന സുവാ ഭോഗസുവാ മാത്രവുമാണ്. അതും അതുവരെ വല്ലപ്പിക്കുന്നതല്ലാതെ അതിനു നി

വുത്തിയൊ തുപ്പിയൊ നൽകന്നില്ല. അതശ്യട വിരാമത്തിലെ തുപ്പിവരാൻ തന്മുള്ള. എന്നാൽ പല തം അസ്രമാ വിചാരിച്ച് അതിനെ സേവിക്കുന്ന. ധനാജ്ജനമാർജ്ജങ്ങൾ പലതും പരഹീഡനപരങ്ങങ്ങളും മാണ്. എന്നാൽ ധനവാഹനക്ക് സുവാിശ്യന്നല്ല പായനാതു്. ധനമല്ല അതിനു കാരണമെന്നു മാത്ര മാണ്. മറ്റവിധത്തിൽ അവക്ക് മനസ്സിനു സമനി ലഭ്യമാക്കിയിൽ സുവരും ഉണ്ടാകും. ഈനു് സ്വജ്ഞിക്കു ഷ്ടൈറിക്കുന്ന നിലചിത്രം മനസ്സുന്ന യഥാത്മസ്വാവാ കേ വലം അലല്ലും തന്നൊയാണ്. ഇതാ മനസ്സുരെ ക പി വള്ളിച്ചിരിക്കുന്നാതു നോക്കു. “പികാരങ്ങളുടെ യും, വിചാരങ്ങളുടെയും ഒരു അഗ്രവന്മിതമായ സപ ഗ്രഹം—തന്നൊത്താൻ നന്നാക്കക്കയോ, വഷളാക്കക യോ ചെയ്യുന്ന ഒരു സത്പം—അല്ലെങ്കിലും ഉത്ക്കണ്ണംനു വരും അല്ലെങ്കിലും അപക്രണ്ണാനുവദ്യമായ സ്വജ്ഞി—സക ല ചരാചരജന്മത്തുടെയും മേധാവി—എക്കിലും സക ല അവശ്രദ്ധകൾക്കും അധിനിസ്ഥന്മാരിൽ—സന്തുഷ്ടിയത്തി കൽ എകവിദശും—എന്നാൽ അവസാനമില്ലാത്ത അബുദ്ധങ്ങളട നടപിൽ പ്രക്ഷിപ്തം—ജീവികളിൽ വച്ച് വിശ്വജിഷ്ഠം—എന്നാൽ എല്ലാവക്കും പരിഹാസ പാതും—അക്കും ഭർഗ്ഗാഹ്യമായ ഒരു വിഷമല്ലോനു്”

ഇങ്ങനെ സപഭാവവൈപ്പരീത്യത്താട്ടു, സഫി തിരേഞ്ഞെത്താട്ടു അംഗ്രാന്തവിജലംബങ്ങളായ മുണ്ണങ്ങ കൂട്ടും ചേപ്പുകളോടുംതീരിയ ഒരു സത്പത്തിനു് എ ഒന്നെന്നയാണ് അംഗ്രാന്തായ മന്ദ്രാന്തിക്കിൽ മാത്രം ലഭിച്ചിരിക്കുന്ന യഥാത്മസ്വാവാ ലഭിക്കുന്നതു്. അമ രക്കാരനില്ലാത്ത തോണിച്ചെഴുപ്പാലെ വികാരവീചിക

இல்லை பெட்டு தேவே, அத்தானதுபமான கொட்டங்கா ரினாக் யோஜாயமானமாயி எதும் பிடிஷிலிலு தெ கஷ்ணம் மாண்பும் ஸுவா எவிடெயானா? ஸப்ளூத்திலூ நரை உள்ளதேக்கா.

எனாக் காண்பது விகிலூம் ஸுவாலெப்பும் பாதுகாது அவ்விலமானா? ஸுவாதை அங்கே யிக்காதேது, அதிகாவாதி யதிக்காதேது, அதிகாக்காது சிறிக்காதேது மறிக்காவக்கு அது பக்கு கிடிவதை வங்காக்கா. ஸுவா க்கணி ஆக்கு வத்தை, வாய்க்கிழ்ச்சைப்படாவுன்னதை அது ரத்திமியிலு. அது ஸப்புமேவ அப்புதீ க்கிதமாயி அதுமிக்கா ரெஜாத்தானா? அதி ன ஸபிக்கிக்காதிரவேங்கி நா வட்டங்குத்துக்கள் அது வழுவிலு. நா அதினை யமாங்கதி ஸபிக்கி ஆக்கு ஒழியாத நமை அங்குமிக்கூடு செ ஆ. ஸாயுக்கூடுத முஹஜாலிலூ, குலிவேலக்கூ தாத கடிலிலூ, ஓஷிக்கூத பள்ளைலக்குலூ போக்காதினானா? அதிகா ஒழிபி. அதுதுமஜிவி ததை அவ்விலமிதிரிக்காவசராடானா? அதின் அயிகங் புயங். ஜோக்கூலாலுப்பமாகரைகா, யங்க ஸ்ரூவாகரைகா அதினா? அது ஒழியிலு. லோக திதை ராஜபாதகக்கூ விடு உடுவஷிக்குதில் தூக்கியா னா? அதின்கா ஸ்ரூவாரா. முவிடெயானா? அதின் கார்த்துமாய ஸபாகதம் லதிக்காது, அல்லது விக்கவான் சராயாருக்கும்பு ஸ்ரூக்கும் நக்க நாது. அது ஸப்பும் வரிக்கா அதிபேயமாக “அலாபாகத்தில் கினாம் அதுநாடுதேதை, காஞ்சுவஹ

ലമായ പകലിൽനിന്നും, പ്രശാന്തമായ രാത്രിയേം
സന്ധാരിക്കുന്നവയും ഭൗതികധനത്തിൻ്റെ അഭ്യർത്ഥി
കൊണ്ട് ശാന്തിയും, അരുദാഗ്രഹമാകുന്ന സ്വപ്നങ്ങളും
തന്മായ സന്ധാരിയും” “വിചിക്കുന്നവീലുപാണി
യതവാക്കായമാനസി” എന്ന പായപ്പെട്ടിട്ടിളിലും
ലാലുജിവിതവും മുതചിന്തയും, അവചാബിച്ചു വത്തി
ക്കുന്നവയും, ജീവിതത്തിൻ്റെ ഉപത്രകകളിൽ നിന്നും
ബുദ്ധി അവക്കുടെ കാലാ നാട്ടുക്കുന്നവയും, നിജും
പട്ടാമുന്നു കവചം ദാരിച്ചുവരു, അപരപ്രശ്നങ്ങൾ
സ്ഥാത്തവയും, സത്യാത്മകനായി വരിച്ചിരിക്കുന്നവയും,
നമ്മുടെ സുവത്തിനാട്ടം അഭിഭാന
തേതാട്ടം ലോകത്തിലും അതിനിസ്താരമായ എത്രാ
രു ജന്മവിന്റെയും വേദനയെ ബന്ധിപ്പിക്കാതിരിക്കു
ന്നവയും ആകുന്നു. അതുകൊണ്ട് നാട്ടു സുവം വേ
ണമെങ്കിൽ അതിനെ അങ്ങനെപ്പണിക്കാതെയും സൃഷ്ടിക്കാ
തെയും സ്വപ്നമും ആചാരിച്ചു വത്തിക്കണം.

മനസ്സുന്നം ആരോഗ്യവും

“സുവത്തിന്റെ സജീവമായ ബീജം
അരുദാഗ്രഹമാണോ.”

സുവത്തിന്റെ നിഭാനഞ്ചലിൽവച്ചു “അതിലു
ഡാനമായിട്ടിളിൽത്തു് ആരോഗ്രഹമാണെന്നു് പറയപ്പെട്ടി
രിക്കുന്നു. ഈ സഹിതിക്കു് ആരുദാഗ്രഹസംരക്ഷണം സ
ദാ സുവാന്നെപ്പണിക്കില്ലാതെ നമ്മുടെ ഒരു പ്രധാന കൂത്ര

മായി ഗണിക്കേട്ട് ഫേഡറാണ്. എന്നാൽ നാം ആരെങ്കിലും ഈ തത്പരം ഗ്രഹിച്ച് തദ്ദീസരണം മുഖ്യത്വം കുറഞ്ഞാൽ എന്ന സംശയമാണ്. എന്നതെന്നായുമ്പു, നമ്മുടെ സൃജനവാദനോള്യത്തിൽ പലപ്പോഴും നാം അരുട്ടരായ്ക്കിട്ടു ഹാനികരമായി പ്രവർത്തിക്കയും ചെയ്യുന്നു. ഇങ്ങനെ നമ്മുടെ ഭോധവും പ്രവൃത്തിയും തമിൽ ഒരു പ്രത്രക്ഷബൈപാസിത്രും പലപ്പോഴും കാണപ്പെടുന്നു. എന്നാൽ ഈ വിലയേറിയ അന്തരുക്കാ അതിശൈഖ്യം പൂണ്ടിയിലും അന്താവിക്കന്നവർ ലോകത്തിൽ വലുവരം ഉണ്ടാ എന്ന് അറിഞ്ഞുകൂടു. മനഷ്യനാശനിൽ നിയോജനായും രോഗവുമെന്ത്. നാം അരുട്ടരാഗദ്വിശം ശാത്രൂയാർ എന്ന ചായുനാവക്കിം സൃഷ്ടിക്കേന്നപ്രകാശം തിരികെ ഏതെങ്കിലും രോഗമുള്ളതായി കാണാം. ഇതിനുള്ള കാരണം ചിന്തനിയാണ്. ലോകം ഒരാത്രം ശാഖാലയാശാനം പായുന്നതു്, പക്ഷേ അതിശയോക്തി ആയിരിക്കാം. വാസ്തവത്തെ സ്ഥൂലീകരിച്ച വിവക്ഷിക്കന്നതാണല്ലോ അതിശയോക്തി. ഇതിരിക്കും, ഇന്ന് നാഡി മുലയിലും, മുക്കിലും, വിട്ടേതാടും ആസ്ത്രത്തിലും വൈദികവാദാലയയാശാനം ചോജനമെന്ന ഗവണ്മംഗൾ നോടാവശ്രയപ്പെട്ടനാതിശൈഖ്യം രഹസ്യം എന്നാണു്? നാം അനായാരാശാനാനാശാനാ? രോഗം പ്രതിസ്ഥാപിക്കാനും വരവും അവയെ കുണ്ടിച്ചു വരുത്തിക്കിട്ടു് അനാതിമും, ആചാരിക്കയാണു ചെയ്യുന്നതു്. പ്രതിജ്ഞയുടെ ഇത്തരസന്നാശംപാ മുഖ്യം രോഗവിശുദ്ധകതയാശാണു്. അവർ പ്രതിനിധാനത്തിൽ അന്തരാശാനിച്ചു ജീവിക്കനാവരുത്താണു്. എന്നാൽ പ്രതിജ്ഞയുടെ ഉൽക്കുഞ്ചിത്വത്താനും എന്ന പറ

യപ്പേട്ടു മനഷ്യർ കാലത്തിലും, അകാലത്തിലും ആ തൃതീയമായ തൃതീയമായ ലംഘിക്കനാതിൽ ഉത്സുകന്നാരോ അം മറാം ബലഭ്രതുഖന്നാരോ ആയിട്ടാണ് കാണപ്പേട്ടു നാളു്. നിയമലംഘനം ശിക്ഷാർഹമാണെല്ലോ. ആ തൃതീയമായ തൃതീയമായ തൃതീയമായ ലംഘനത്തിനുള്ളിൽ ശിക്ഷയാണ് രോഗം.

ലോകത്തിന്റെ അതരംഭകാലത്തു് മനഷ്യൻ എ രക്ഷാ പ്രക്രിയയം അംസവിച്ചു ജീവിച്ചിരുന്ന തിനാൽ എരുക്കാം ഭോഗവിച്ചകതനായിത്തന്നെ ഈ തന്നെ. എന്നാൽ മനഷ്യൻ് ഇതുജീവിക്കാംപോലു ലെ സൈപരജിവിതം സംഭ്രമിച്ചായിരുന്നു. മനഷ്യൻ് അനിതരജ്ഞസാധാരണമായ ബുദ്ധിയും, ലോകാ വഴലാകനശക്തിയും, ചുഡതലകളും, തജജ്ഞങ്ങളായ തൃതീയങ്ങളും, റ്റാപാഡേളും ഉണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ടു മുഹമ്മദാജീയ റ്റാപാപരവരിയിരുന്ന അതികുമിച്ചു വര്ത്തിക്കും, പ്രവർത്തിക്കും ചെയ്യുണ്ടായിരുന്നു. തന്റെ കാര്യക്രമം മനസ്സിക്കരും ആയ ശക്തികൾ അവയ്ക്കു സഹജായ ആകർഷകസ്പാദാവശ നിഖിത്തം ചിലപ്പോൾ പ്രഭയാഗവിഷയത്തിൽ സീമ യെ അതികുമിച്ചുപോകുന്നതും അസാധാരണമാണെല്ലോ. ആ വൃത്തിയെ ഉദ്ദിഷ്ടപ്പലപ്പാളിവരെ നീട്ടിക്കൊണ്ടുപാകുന്നതിനും മനഷ്യർ ഉത്സുകരാണെല്ലോ. ഇപ്രകാരം തു സീമാലംഘനം ദരാഗങ്ങളുകുമായി വീക്കാൻ ശുഭയായി. മനഷ്യന്റു് ഉത്കണ്ഠപ്പെട്ടുയും, ധനാജ്ജനത പ്രത്യേകം ഉണ്ടായതോടുകൂടി ഇതു വഴിക്കു തന്റെ ശക്തിക്കാണു അസാധാരണമായി ഫൂശിപ്പിക്കുകയും ക്ഷയിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതാണി. ഇതിനും പുന്നെല്ല മനഷ്യൻ ജീവിതഃവസ്ത്രങ്ങളെ പലാതിനേയും ഭോഗങ്ങളാണ്

കി അവയിൽ അന്ത്യാസക്തിയെ വലിപ്പിച്ചു. ഇതു നിമിത്തം രസനേത്രിയത്രെയും, കമ്മെന്ററിയങ്ങളിൽ പാലതിരേന്തും ദിവപ്രയോഗസ്ഫുട്ടത്തുകയും ഭഷിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. രൂപസ്ഥമയില്ലാത്ത ക്ഷേമവും, അധിതമായ ഭോഗസുവാസങ്ങളും രോഗത്തിന് പ്രദശനപ്രാരം നൽകി. ഇന്നാഴ്പൂർണ്ണ ക്ഷേമ, ഇന്നാതു ക്ഷേമ എന്നാളും വൃദ്ധസ്ഥമകളും എല്ലാം കൂരത്തെനിജത്തു. വിഷയസുവത്തിലും ഇതുപൊലെതന്നെ. ജീവിതത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യത്തെ ചുവടെ തെററി ഗ്രഹിച്ചു പ്രവർത്തിച്ചുതുട്ടുണ്ടി. ഇം വിധം ഭോഗങ്ങളും സ്വപ്നങ്ങൾ വരിക്കുന്നവർ ധാരാളം ഉണ്ട്. ഇതുകൂടാതെയും നാം രോഗങ്ങളും പലവിധത്തിലും ആകാഷ്മിക്കന്നണണ്ട്. മലിനജലം, ഭഷിച്ച വായു, ശ്രൂവിതപമില്ലാത്ത ക്ഷേമം ഇവയുടെ ഉപയോഗങ്കോണ്ടോ രോഗങ്ങൾ വന്നുട്ടുന്നു. ഇതുകൂടാതെ വൃത്തികെട്ട് ഗ്രഹങ്ങളിലും, പരിസരങ്ങളിലും വസിക്കുക, ദേഹഗ്രൂപ്പി, വസ്ത്രഗ്രൂപ്പി ഇവ ഇല്ലാതിരിക്കുക, അഞ്ചുംബുക്കാശം കഴിക്കുക മുതലായവയും രോഗത്തെ ഉല്പാദിപ്പിക്കുന്നതിൽ പ്രവാണങ്ങളാണ്. ഇന്ന് എവിടെനോക്കിയാലും കാപ്പിക്കുകയാണ് മുഴുവൻ നീ ദൂനവിതാ കാണാം. ഇതുപേപാലെതന്നു ഒരു തരം വൈദ്യുതാലകളും ഉണ്ട്. ഇവ തന്മിലുള്ള മതസരത്തിൽ കാപ്പിക്കുകയാണെന്ന വിജയം പ്രാപിക്കുന്നു. ഇവ ഇന്ന് ഒരു തരം “രോഗബീജപ്രരോഹജനനിക്” ഉണ്ടായി തീന്തിട്ടുണ്ട്. ഇതുകൂടാതെ പല തൊഴിലുകളിലും രോഗരാല്പാദനവിഷയത്തിൽ സഹായിക്കുന്നണണ്ട്. ഈ തന്നെ പുരുഷ പാരംപര്യസ്ഥിലുണ്ടായ രോഗങ്ങളിലും ഒരു കൂടം കൂടം കാവല്ല. രോഗികളുടെ സന്താനങ്ങൾഡി അഞ്ചും ഒരു കാവല്ല.

രോഗികളായിരിക്കാൻ പ്രധാനമാണെല്ലോ. ഈന്ന ശിള്ളകളും, ബാലമാരും, യുവാക്കമാരും, മല്ലുവയ സ്കൂളാരും അധികവും രോഗികളാണ്. ഇതുകൊണ്ടും “ഭലാകം രോതുശ്ശാല”യാണെന്നു മുമ്പ് പ്രസ്താവിച്ചതും. ഈന്ന ഗവർമ്മൻറുസ്ഥാപനങ്ങളിലും തൊഴിൽരാലകളിലും വൈബേട്ടിലധികം ജോലിക്കാരെ നിയമിച്ചക്കണിവന്നാൽ¹ ഈ നിഖിത്തസ്വാരൂപ്യം പത്തു² അരോഗികൾക്കു ചെയ്യാവുന്ന ഫേലയുള്ള³ ഈന്നു⁴ ഇതുപയു രോഗിക്കുള്ളാണ്⁵. നാം നിയമിക്കുന്നതും. നമ്മുടെ ഇന്നാത്തത അറുപ്പുവസ്ഥിതമായ ജീവിതം നിഖിത്തം എത്രയോ മനഷ്യരുക്കിയുണ്ടോ⁶ നഷ്ടപ്പെട്ടുപോകുന്നതും. ഒരു മനഷ്യനിൽ നിന്ന് ലോകത്തിൽ⁷ പക്കി ശക്തിയെ ലഭിക്കുന്നതും. മനോപ്പുക്കതി രോഗം അപഹരിക്കുന്നു. മനഷ്യർ അരോഗികളായിരുന്നു എങ്കിൽ ലോകം ഈന്നു⁸ എത്രയോ മനുഖെല്ലത്തുഡാക്കുന്നു. മനഷ്യരാറിതും രോഗം നിഖിത്തം ക്ഷയിച്ചുപോയതും⁹ കഴിച്ചു¹⁰ അവശ്യമാക്കിപ്പറ്റിക്കൊടു ചരിത്രം മാത്രമാണോ¹¹. ചോകവ്യാപാരം വല്ലിച്ചുവരുന്ന ഇക്കാലത്തു മനഷ്യരുക്കിയെ ഇപ്പുകാരം ഉത്തരവാദിത്തപമില്ലാതെ ക്ഷയിപ്പിക്കുന്നതും¹² അതുക്കൂപാർമ്മമാണെന്നു പറയേണ്ട തില്ലെല്ലോ. ഈ സ്കൂളതയെ പരിഹരിക്കുന്നതിനായി ട്രാണും നാം പലാധിയ യാറ്റിക്കരക്കിക്കുള്ള അവലും ബിക്കുന്നതും¹³. എന്നാൽ “യന്ത്രം മനഷ്യനു സംഹരിക്കുന്നു” എന്നാൽ തത്പരത വിസ്തിച്ചുകൂട്ടാത്തതും¹⁴ കുറഞ്ഞും. രോഗത്തിക്കൊടു കൂലായിത്തുമായ അനിഷ്ടവ ലഭ്യത കാണിക്കുവാൻമാത്രം ഇതുയും പറഞ്ഞു എന്നോള്ളിച്ചു.

හූ ගොජී ඩුබෙක්කර පරිභාතුමුදුයා
ඇගොංස් ඩුන් ගොකේෂණත්‍රු. මගෘෂුර් රෞග
තෙත ක්‍රිඩිතුවතැතුකයා, අතිනේ බ්ලාභාක
ප්‍රිකයා ගෙවුම්තිරිකාන් සායිකයිලුයා? අතු
රෞගුත්තින්ට මහඩිකාරියමඟසේ තුදුෂීකරික
යා, නිරාකරික්කා ගෙවුම්තිරිකාන් ගතුකු ක්‍රි
විලුයා? රෞගුසේසේ මගීදුටු ඉත්ප්‍රාඩුතික්
ඇවයෙ පරිභාරිකාන් ගුමිකාතේ රෞගුරෝතුක
සභාය ගීලඟසේ ග්‍රිතුකුත්‍රායා? මිත්‍රොග,
උඩුප්‍රේග, රුශායාම, ගුමිත්පා නුවයෙ ගතුකු
පරිඛ්‍රීලිකවාන් සායිකයිලුයා? අගාවුරුමා
ය කායදුරුග, මගීදුරුග නුවයෙ ක්‍රියාත්‍රු කුර
දුන් ගුමික්කාතා? ජීවිතතෙත ක්‍රිඩානීලු
තෙ ක්‍රිඩුවප්‍රාච්‍ය දැනුපාතගුරුත්විය විභා
ත ගියමවල්ගකාණ්ඩ ගියගුම්කිකාන් ගොකේ
ඇතා? අද්‍රාගුරුවරුමාය ප්‍රතිඵියමතෙත අගා
වුලුමායි අතික්‍රිමාතිරික්කාතා? ප්‍රතික්
ස්පෑර්සාමාය ජීවිතංකාණ්ඩ ප්‍රතිවිශ්වාසය
රෞගුතෙත අකාරාතා? මුද්‍රානිරිකාතේ නුරි
කාන් මුද්‍රා ඩුග්‍රාත් ත්‍රාත්පා ස්ථීරික්කාතා?
වහරිපාත්මතෙත ක්‍රියාත්‍රු ව්‍යුජ්‍රික්කාතා?

හුනාතෙත සඩිතික් ඩු ගොඩුසේරාක්කා
කේදු රෙගතුලුමාය මුත්‍රා ප්‍රතීක්ෂිකාන් තර
මිදු. ගාං අපමතියි, පිළිතිරියාන් පාඨිලු
තෙ බිය මුගොංදුපායික්ක්‍රියාත්‍රු. මගෘෂුන් ඩු
න් අගියගුම්කාත්‍රාපාතගුරුත්වාත්‍රිකිය ජීවිතා

ണ്. തന്റെ ജീവിതത്തെ യദേശ്വരം നാഡിക്കുന്നതിൽ നെന്തിക്കു സപാതത്രും ഉണ്ട്. അതമഹാരാജു ചെയ്യാൻ ആക്കാണെന്നും? ഇതാണോ മനസ്സുന്നേറ്റം ഈ നാത്തെ മനസ്മിതി.

എന്നാൽ ഒരു മനസ്സും ഒരു കൂടുംബത്തിലേയും, സമുദായത്തിലേയും, രാഷ്ട്രത്തിലേയും അംഗമാണോ. ഇവയോടെല്ലാം അവരാം ഒരു കത്തറുകമ്മം ഉണ്ട്. ഇതു കത്തറുകമ്മത്തെ വിശദിച്ചു പ്രവർത്തിക്കുന്നതു മനസ്സുക്കട ഇടയില്ലാത്ത സാമ്പാദികവന്യത്തെ ശിമിലമാക്കകയാണോ. സമുദായക്ഷേമത്തിനൊ, ലോകക്ഷേമത്തിനൊ മാനികരമായി പ്രവർത്തിക്കുന്നതിൽ ഒരു പ്രക്രിക്ക സാമാജ്ഞികനിയമപ്രകാരം സപാതത്രപ്രാം ഇല്ല. രാഷ്ട്രീയനിയമവും, സാമ്പാദികനിയമവും ഓരോ പ്രക്രിയയും ബന്ധിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു തന്റെ ജീവിതത്തെ പ്രഭാത്യന്നുമാക്കുവാൻ സാമാജ്ഞികനിയമം ആനവാടിക്കുന്നില്ല. നമ്മുടെ ജീവിതത്തെ സുരക്ഷിതമാക്കുന്നതിൽ നാം കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. എതൊരു വ്യക്തിക്കും ദോഹങ്ങൾ വരാതിരിക്കാൻ സൗക്ഷ്മികയും, വന്നാൽ അംഗവൈ ശമിപ്പിക്കുവാൻ തന്മിക്കയും ചെയ്യേണ്ട ചുമതലയുണ്ട്. ഇതിൽ ഉത്തമമായും ദോഹങ്ങൾക്കിടക്കാതിരിക്കുന്നതാലും. ഇതു അതു ക്ലസ്സാല്പുമായിട്ടുള്ള കാഞ്ഞില്ല. അല്ലെങ്കിലും കുത്തലുകൾ ചെയ്യാൻ മതിയാകും. ജീവസന്ധാരണത്തിനോ ഇന്ന് നേരിട്ടിരിക്കുന്ന വിഷയത്തെക്കൂടും, ഏതൊക്കെങ്ങെങ്ങും വിസ്തൃതിക്കുത്തെന്നും എന്തെന്നും അവ കേവലം അപരിഹാരുംബോള്ളും. “മിത്രഭാഗം” എന്നും വിവരക്ഷം അനുജ്ഞിക്കാവുന്ന ഒരു മുന്നാണോ. ക്ഷേ

ണം, ടാനും, വിഷയനും ഇവയെ ക്രമപ്പെട്ടതുവാൻ മനസ്സുണ്ടെങ്കിൽ ആക്ഷം സാധിക്കാവുന്നതാണ്. പ കൈ, അവയുടെ അന്ത്യാദ്ധ്യായ വശീകരണശക്തി യെ നിയമനാ ചെയ്യുന്നതിനും അസാമാന്ത്രം ഡോ കുമാരജിതും അമൃതാ ഇന്ത്യൻറിനും അന്ത്യാവശ്യമാണ്. ഇതും എന്നൊക്കെറെ അല്ലെന്നും കൊണ്ടു സ ബാഡിക്കാവുന്നതാണ്. നാം ലോകത്തിൽ ലാക്കി സ്ഥാതെ ഒഴുകിനടക്കുന്ന ഒരു പുവം പോലെയല്ല സ്വഭാവിക ക്രമപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതും. ബുദ്ധിയുംകുന്ന ചുക്കാൻകൊണ്ടു നയിക്കപ്പെട്ടിട്ടും സജീവനുക്കാണും. അതുകൊണ്ടു നാം നമ്മുടെ വിവേചനാരക്തിയെ ഉചായാൾ ചെയ്യും ഏവണ്ടിവഴിക്കു ജീവിതാം നയിക്കുന്നും. “രൂഹം” “മിത്രഭാഗം” “പ്രാണാഖം” ഇവ ദുനം നിർബന്ധമായി അനബ്ധിച്ചും മനസ്സും എന്നൊക്കെ രെ രോഗവിച്ഛതനായി ജീവിക്കാൻ സാധിക്കുന്നതാണ്. ഇതിനു വലിയ ശ്രദ്ധാമാനം ആവശ്യമില്ല. നാം അംഗരാഗദ്വാന്തരായിരിക്കുണ്ടായിരും നമേം ചു മാത്രമല്ല, അടുത്ത തലമുറയോടും നമുക്കുള്ള കര്ത്ത വ്യക്തമാണ്. നമ്മുടെ പിന്തുടച്ച്യാവകാശം വഴിക്കു അവക്ഷേപിക്കുന്നതും നയിക്കുന്നതും സാധിച്ചിരുന്നും, രോഗവും വലക്കും നയക്കാതിരിക്കുന്നതും വേണ്ടതും. നമ്മുടെ ഇന്നാത്തെ വഘൗതപത്രികൾ ഫലം എത്ര കുരഞ്ഞും ബാധിക്കുമ്പോൾ നാം വിചാരിക്കുന്നില്ല. അടുത്ത തലമുറയെ കുഷിപ്പിക്കുന്നതിനും നമുക്കുവകാശമില്ല.

അതുകൊണ്ട് അസ്സതികളും വൈലീഡാലുകളും വലപ്പിട്ടിക്കണമെന്ന മാവിഴി കൂട്ടാതെ രോഗാള്ലു നന്തര തടയകയാണ് വേണ്ടതു്. ശേഷയം നഞ്ചിക്കുകയിൽത്തന്നെ ഉള്ള പ്രോഡാൾ അനുനേ ആരുളി ക്കുന്നതെന്തിനാണ്? പരംതു ഉത്തിലേഡ്യാണ് ഈ തന്ത്ര പരിഷ്കൃതജീവിതം വഴികാണിക്കുന്നതു്. ആ സ്സതികളുടെയും, ജീവിലുകളുടെയും, ഹോലിസ് സ്റ്റോൺ, ഒജിന്റേറ്റുന്നിസിയുടെയും വല്ലനയാണാ പരിജ്ഞാരലക്ഷണം? എന്നാൽ ഈവിധമുള്ള പരിജ്ഞാര തന്ത്രാട ക്കുണ്ടാം ധാതുപരായകയാണ് ഉത്തമം. ചി റാഗതി അല്ലെന്ന തിരിത്തുപോയി എന്ന ഭയപ്പെട്ട നാതിനാൽ ഇവിടെ നില്ക്കുന്നു. ഫുള്ളതു വിഷയത്തെ തന്നെ തുടരാം.

ഇന്നാത്തെ മനസ്സും കായികഹായ അവസാ ദന്തത്തിനാം അധിനന്നാക്കിട്ടാണിരിക്കുന്നതു് അമിതഭാഗം, അനുധാനം, അപൂർവ്വമിത്തമായ അവഹാവി ഹാരം, അത്രവിതപാ, ലഹരിസാധനങ്ങളുടെ ഉപയോഗം, ഉയർന്നതരത്തിൽ ഭോഗപരമായ ജീവിതം, വിത്രമവും വിരാമവും കൂട്ടാതെയുള്ള കാൺപ്രസക്തി മുതലായവ ദേഹത്തിനേയും ഉന്നസ്ഥിനേയും അതിയാ യി ക്കോർപ്പിക്കുന്നും അവയുടെ സാധ്യാരണ ഗതിയേ യും വളർച്ചയേയും ശക്തിയേയും ഭാഷകരമായി ബാ യിക്കുന്നും ചെയ്യുന്നു. സൂക്ഷ്മജീവനാരായ ചിന്താവത്തു കുള്ളം നിരിക്കുകമായം ഇന്ന ഭോഷണങ്ങളെ കാണുകയും അവയുടെ പ്രതിവിധികളെ എക്കുക്കുന്ന ആരം ഭിക്ഷയും ചെയ്യുന്നതാണിട്ടുണ്ട്. ശിത്രവില്ലാല്ലയങ്ങ

ଶ୍ରୀ ଅପାପିତ୍ରାଲୁଙ୍କାଳିଲୁବୁ ହେପ୍ପାରି “ଶାରୀରିକ ସଂକ୍ଷିଳା” ତତୀର ପ୍ରାୟାୟୁଂ କଲ୍ପିତୁଥିବାକଣଙ୍କୁଁ । ଶାଖିତଲବୁଦ୍ଧିରୁତେ ପୁରୁଷୁରିଥୁ ବି ପିଯତରତିଲୁତୁ ପ୍ରାୟାମଣଙ୍କୁଁ ବିନୋଦଙ୍କୁଁ ଶୁଣୁଁ କାହିଁ ବିଦ୍ୟା ନିରବସ୍ଥାମାକାଳିଟ୍ଟଙ୍କୁଁ । ବିତ୍ରାତମ୍ଭି କଳ୍ପିତ ଦେହପରିଶୋଯନ୍ତୁଙ୍କିଂରୁ ଅନ୍ତରାହ୍ଲାନ୍ତିକୁଁ ନାଂ ବେଳିକ ପ୍ରାୟମ ଚେତ୍ତୁଟ୍ଟଙ୍କୁଁ । ତାଣିକୁଠାଲ କଳ୍ପିଲୁବୁ ଜୋଲିଚେତ୍ତୁନା କୁଳିବେଳକାତେ ଅନ୍ତରୋ ରୂପକ୍ଷୟାଳି କରୁଥିବା ଉପରୁ ପ୍ରାୟିକପ୍ରାୟି ଟ୍ଟଙ୍କୁଁ । ନିରଗରଂ ଜୋଲିଚେତ୍ତୁନା ଉତ୍ତରାଗମନା କିଂବା, ବିତ୍ରାତମ୍ଭିକରଂକା ଆଲ୍ପାପକନଂକିଂବା ବନ୍ଦ ଅନ୍ତିର ଏତ୍ତାନଂ ଭାବଂ ବିଶ୍ରମତିନାହିଁ ଆଗବଦି ଛିଟ୍ଟଙ୍କୁଁ । ହୁବରେତାକେତୁଂ ଅନ୍ତରୋହ୍ଲାଙ୍କଣରକ୍ଷଣ ତତୀରୁଁ ଉପରୁକରଣାଳୀବେଳିଲୁବୁ, ନିରମତିକଣାନୀ ନାଂ ଆଯିଗମିଲ୍ଲାତିରିକଣା ନନ୍ଦିତ ଦିନଚତୁର୍ଦ୍ରିକଳ୍ପିତୁଙ୍କଳ୍ପିତୁ ଜୀବିତକୁମର୍ବୁ ରୋଗରେତେ ଅନୁକଷ୍ଟିକଣାତିର ପ୍ରାୟ ବେଳାଯିଟ୍ରାଣୀରିକଣାତୁଁ । ନାହିଁ ସପରିମେଵ ନିଯ ମଂ ଆମ୍ବୁକଣାତିର ବିଦ୍ୟବନ୍ମାରାକିଟ୍ଟକଣା ହୁରି କଣା । ହୁଅଇଗନିରହର, ଦେବପ୍ରାୟାଵରଂଜିତନଂ ହୁଏ ବିଷ୍ଣୁତିରି ନାହିଁ ଆଶେକରଣମାରାକିଟ୍ରାଣୀରି କଣାତୁଁ । ମନସ୍ତୁରତ୍ତୁ ରୋଗରେତେ ପାତିରୁଂ ଆ ତିକ୍ଷେଣାକେବେଳିକା, ମରଦପାତି ଆମିତଙ୍ଗେରା, ଆ ଶ୍ରୀମିତପଂ, ଆତ୍ମୁଧ୍ୟପାନଂ ହୁବକୋଣ୍ଟା ଅନୁଶୁରୁ ଉ ତତ୍ତ୍ଵକଣାତୁଁ ଏକା ବିପାରିକଣାତିର ଆବସମ ଦୁଃଖକଣ ତୋଣନୀଲ୍ଲା । କାରେ ଉନ୍ନତିରି, ତରଣୀ ଜୀ

വിതരിതിഈ മിതഃഭാഗം, ശ്രൂവിതപം, വ്യാഖ്യാമം ഇവ
കൊണ്ട് ക്രമപ്പെട്ടതുനാതാക്കണ്ണ ഇന്നു ലോകത്തിൽ
കാണുന്ന അധികക്കളെ നിഃദ്ദേശം നീക്കവാൻ സാധി
ച്ചിബ്ലൈഡ്, ട്രാഡികം അലക്സ്മീയെ ഉന്നാർജ്ജനം
ചെയ്യാൻ കഴിയുന്നതാണ്. അതുകൊണ്ട് നമ്മുടെ
അമാത്മക്കുമ്പും, ലോകത്തിന്റെ നമ്മുടെ, ഭാവി
സന്നാനങ്ങളുടെ രക്ഷയും, മനസ്സുവർദ്ധനയുടെ
ക്രിയക്കുത്തായ അഭിവ്യുലിയും ഉദ്ദേശിച്ചു് നാം ഒരു
രോദ്ധനയും നമ്മുടെ ഭദ്രിയങ്ങളെ നിയന്ത്രിച്ചും, ജീ
വിതരിതിഈ ക്രമീകരിച്ചും ലോകക്കാരു ചെയ്യുന്നതി
ന ത്രാംക്കണ്ടതു് അവബന്ധവും യക്കരവുംഥായിരിക്ക
മെന്ന തോന്നന്ന. ഇന്നു് അതിപ്രധാനങ്ങളായ വ്യ
വസായും, വാണിജ്യം, കൃഷി ഇവയ്ക്ക് പുണ്ണിയും പ്രസ
രിപ്പുമാം കാണിക്കവും മാനസികവുമായ ശക്തി അ
ത്രാവശ്യംബാണ് ഗണബലത്തേക്കാരം ഗുണബലമാം
ഞ വേണംതു്. രാജു തന്റെ ജനങ്ങളാക്കാ, സെന്റാനി
കൾക്കാ ഇതുപോലെ തന്നൊരാണ്. സാഹിത്യകാ
രന്മാർക്കം റൂത്രാസമില്ല.

ആരംഭം പ്രതിയുടെ സഫയ്ക്കുവും, രോഗം
അതിന്റെ വൈത്രാവുവും ആകുന്ന. ആരംഭം നേരിട്ടിക്കുവും, രോഗം കൂത്രിമവുമാണ്. ആരോഗ്യം പ്രതിയുടെ ധനരാഖിയും, രോഗം അതിന്റെ ആശാരാഖിയുംബാണ്. ആരംഭം സംപ്രത്യാവും,
രോഗം തദ്ദോഗ്രാവുമാണ്. ആരംഭം പ്രതിയുടെ വിക്ര
സപ്താവവുമാണ്. ആരംഭം പ്രകാശവും രോ

നും ഇരകളുമാണ്. അതോരാഗ്രം പ്രതിയുടെ മനഹാസവും, രോഗങ്ങളിൽനിന്ന് അപഹരണസവുമാണ്. അതോരാഗ്രം പ്രതിയുടെ സ്വർഖവും, രോഗം അതിനും പുതിയസവുമാണ്. അതോരാഗ്രം പ്രതി നൽകുന്ന അനാറുചുവും, രോഗം അതു നൽകുന്ന ശൈലേചുവുമാണ്. അതോരാഗ്രം ഉത്സാഹവും, അനന്തരാഗ്രം വിഷാദവുമാണ്. ഇതിൽ എത്താണ് മനസ്സും വരിക്കണ്ണഭത്തനം, എത്താണ് ത്രജിക്കണ്ണഭത്തനം എത്താണ് ശ്രദ്ധമെന്നം, എത്താണ് അശ്രദ്ധമെന്നം മനസ്സുംതന്നെ തീച്ച്ചയാക്കണ്ണഭത്താണ്. നമ്മുടെ പ്രധാന ശാസ്ത്രമായ അച്ചുപ്പുംമെത്തു പാടുന്നു—

“നിത്യം ദിനാഹാരവിഹാരജനസവി
സശിക്ഷുകാരി വിഷയപ്രസക്തഃ
ഭാതാ സമഃ സത്യപരഃ ക്ഷമാവാൻ
അച്ഛാപസേവി ച ഭ്രാന്തരാഗി.”

ഈ വിലയേറിയ തത്പര്യസിദ്ധിച്ച് നും പ്രവർത്തിക്കന്നതായാൽ നമ്മകൾ അതോരാഗ്രം, സന്മാഞ്ഞപരവും, സൂഖ്യപരവും, ചുരുങ്ഗാത്മപ്രാണിക്ക പാഞ്ചാഖ്യവുമായ ജീവിതം നിശ്ചിയാസം സാധിപ്പാൻ കഴിയുന്നതാണ്. അതായതു മുത്തു, പ്രതിഭിന്നം നമ്മിൽ നിന്നും അപഹരിക്കുന്ന അഭിത്ഥായ ചുക്കം കരയ്ക്കുന്നു, ഇല്ലാതാക്കിക്കുന്ന ചെല്ലും നമ്മകൾ അല്ലെന്നപല്ലും സാധിക്കും. ചുരുങ്ഗിപ്പായുന്നതായാൽ ലോകശക്തി അധികമായി ക്ഷയിച്ചുവരുകാതെ സൂക്ഷിക്കാൻ കഴിയും. ഇതുതന്നെ ഒരു വലിയ കാൽമാണല്ലോ

പ്രകൃതിസവ്ಯം

മനഷ്യൻ പ്രകൃതിയുടെ അന്തിമസന്നാമാണെന്നില്ലോ ഉത്തമസന്നാമാണോ. പ്രകൃതി വളരെക്കാലം വസ്ത്രധായിങ്ങനാൽനാം ശ്രേഷ്ഠമാണ് ജീവപ്രസ്ഥായി ചോച്ചുതു്. പിന്നുയും വളരെക്കാലം കഴിഞ്ഞിട്ടാണ് മനഷ്യനെ പ്രസ്വിച്ചുതു്. പ്രകൃതി എത്ര സ്ഥാം ഐട്ടത്തിൽകൂടി കടന്നിട്ടാണ് ഇന്നതെന്ന നിലയിൽ എത്തിയിരിക്കുന്നതെന്നു നമ്മുടെയെല്ലാതെ നിശ്ചയമായി ഒന്നം പറവാൻ തരില്ലെന്നു. ഭ്രാംബാന്ത്യ ജീവനായം മറ്റൊരു അനേപാശണം ചെയ്യുന്നണ്ണെങ്കിലും, അവരുടെ അറിവും അനുഭാവത്തിൽ സ്ഥാപിതമായിട്ടാണിരിക്കുന്നതു്. എത്രായാലും വളരെക്കാലം ഭ്രാംബാന്ത്യ തുടക്കത്തെന്ന ഇരുന്നിരിക്കുണ്ടോ. മനഷ്യജീവിതത്തിനവേണ്ട പരിത്യാഗിതികരം എസ്ഥാം ദൈക്ഷപ്രദത്തിനശേഷം മാത്രമാണ് മനഷ്യന്നും ആവിഞ്ഞാവും. അതുവരെ ഈ ലോകം അമുഖം ഭ്രാംബി അതിനൊരു പ്രസ്താവും, വക്താവും, ഭോക്താവും, റ്റ്രാവ്യാതാവും, ഗ്രോതാവും മറ്റൊരു ഇല്ലാതെന്നു ഇരുന്നിരിക്കുണ്ടോ. ഇപ്രകാരമുള്ള ഭ്രവസമ മനഷ്യമനസ്സിനു് ഭർഗ്ഗാഭ്രമാണോ. ഇംഗ്ലീഷിലാണ് മനഷ്യൻ പരിശാമപ്രഥമായോ, മരുന്നാം റംഗപ്രവേശം ചെയ്യുതു്. അന്നു് മനഷ്യന്നും വികാരവിചാരങ്ങൾ അനിസ്ത്രുചന്നിയങ്ങളാണോ. അതുള്ളതും, ദയം, ക്ഷതി, ബഹുമാനം, ജിജ്ഞാസ ഇവ കൈവല്യം വാച്ചാമന്ത്രാചരണങ്ങൾ തന്നെയെന്നു് പാതയാൽ ക

ഴിന്തുവല്ലോ. മനഷ്യൻ അത്രും പ്രതിവസ്തുക്കളെ
ഇംവിയമാണ് വിക്ഷിച്ചതെങ്കിലും, അവയുമായുള്ള
ചിരപരിചയം നിഖിത്തം അവയെ എറൊക്കേറു സൂഹി
താവന്തിൽ വിക്ഷിച്ചതുണ്ടാണി. അപം, ശ്രദ്ധാ, ദ
ന്യം, രസം മുതലായ പ്രതിജ്ഞയുടെ നാനാത്രണങ്ങളെ
റഹിക്കുന്നതിനു സമർത്ഥമാക്കബാനുണ്ട് മനഷ്യനിൽ
പാശ്ചാത്യങ്ങൾ നിക്ഷിപ്പിച്ചെല്ലായിരുന്നു. ഇങ്ങനെ
പ്രതിജ്ഞം മനഷ്യനും ഒരു ഭ്രാതർത്ഥനിന്റെ രണ്ട്
വിഭാഗങ്ങളായി വേംച്ചു. അനീജയണ്ടതായ വസ്തുവും
അനിയാസത്തു ശക്തിയും ചേന്ന് തോട്ടുടക്കിയാണ് പ്രതി
തി പൂർണ്ണമായി വേംച്ചുതു്. ഇപ്രകാരമാണ് മനഷ്യ
നും പ്രതിജ്ഞം തമ്മിലുള്ള സദ്യതിന്റെയും, അഭിഭ
വസംഭാഷണത്തിന്റെയും ആരംഭം. എന്നാൽ ഈ
ആദിത്തിനും ശക്തിയും ചേന്ന് തോട്ടുടക്കിയാണ് പ്രതി
തി പൂർണ്ണമായി വേംച്ചുതു്. അപ്രകാരമാണ് മനഷ്യ
നും പ്രതിജ്ഞം തമ്മിലുള്ള സദ്യതിന്റെയും, അഭിഭ
വസംഭാഷണത്തിന്റെയും ആരംഭം. എന്നാൽ ഈ
ആദിത്തിനും ശക്തിയും ചേന്ന് തോട്ടുടക്കിയാണ് പ്രതി
തി പൂർണ്ണമായി വേംച്ചുതു്. നിരന്തരവും അഭിഭവവുമാ
യ “പ്രതിസദ്യ”, കൊണ്ടല്ലാത്ത ഇതു സാമ്പ്രദായിക
ലൂഡിയിരുന്നു. ആദിമമനഷ്യൻ ഇം വസ്തുതയെ ഗഹ
ച്ചിട്ടാണ് പ്രതിസദ്യത്തെ പ്രത്മായി വരിച്ചിരുന്ന
തു്. നമ്മുടെ പൂർണ്ണമാരായ മഹാശികൾ പ്രതിര
ഹസ്പത്തെ ഗ്രഹിക്കുവാനായിട്ടാണ് വന്നവാസങ്ങളെ
ത്തിൽ പ്രതിജ്ഞമായിട്ടുള്ള നിരന്തരസംസ്കർത്തതെ
അവലംബിച്ചതു്. അവക്ക് അതിന്റെ വിശദിപ്പം
ലങ്ങൾ ലഭിക്കുമ്പോൾ, ചെയ്തു, രൂക്ഷങ്ങൾ, പക്ഷികൾ,
മുഗങ്ങൾ ഇവയുടെ പരിചത്തുമുഖ്യവന്നാണ് പ്രതി
സേവനം ആരംഭിച്ചതു്. വസിപ്പുന്ന്, കണ്ടപ്പെട്ട് മത

ലൂയ മഹാദിപ്പിന്റെ അത്രുമവസ്ഥനകൾ നോക്കിയാൽ അവർ എങ്ങനെ എത്രമാത്രം പ്രതിരിയേ അതരാധികമും അചാരിക്കമും ചെയ്യേബെന്ന് നിന്മക്ക് കാണാം. അവരുടെ “കോരകിതകരാഹിഡാഡി” വിശ്വാസിയായ ജ്യോതിശ്രീരാമാജ്ഞയും അഭിവദ്ധിക്കാതിരുന്നില്ല. ചുരക്കിപ്പായുന്നതായാൽ മനഷ്യൻ ഇത്രിയ ഗ്രാഹരണങ്ങളായ പ്രതിജ്ഞയുടെ നാനാമുഖങ്ങളെല്ലാം അല്ലെങ്കിൽ സംഭാവനചെയ്തു”.

എന്നാൽ മനഷ്യൻ ഇതുകൊണ്ടു തുപ്പിപ്പുടാതെ ഇത്രിയാതിതമായി തന്റെ ചിന്മാരുക്കതിക്കുണ്ട് പ്രതിരിയേ അവരുണ്ടാം ചെയ്തിങ്ങനായവനികയെ മാറ്റി അതിൽ അന്തർലീനങ്ങളാണ് ചില തത്പരങ്ങളും അല്ലെല്ലായി ഗ്രഹിക്കാൻ തുനിക്കാതിരുന്നില്ല. ഇന്ന് സർജലാകപ്രശ്നസ്തുകൾ അരഹായനയും ഹാതീവിച്ചിരിക്കുന്ന ഉപനിഷത്തുകൾ—ഗീതകൾ—ശാസ്ത്രങ്ങൾ—മതലായവ ഇപ്രകാരമാണെങ്കിൽ പ്രതിസ്വരൂപം അവലുക്കിൽ പ്രതിസേവനത്തിന്റെ വിശദിപ്പി ഫലങ്ങളാണ്. എന്നാൽ ഇന്നതെത്തു പരിപ്പൂരം നമ്മുടെ പ്രതിരിയിൽനിന്നും എത്രമാത്രം അകററിട്ടിട്ടുണ്ടോ അല്ലോ അതലോചിച്ചാൽ അറിയാവുന്നതാണ്. നാാം ഇന്ന് നാഗരികത്പരം നിഖിതതം മിക്കവാറും നഗരങ്ങളിലാണ് വാസം. അതായതു് പ്രതിരിച്ചെതന്നു വിവാദിതങ്ങളും ഭോലക്കൂടികങ്ങളും നിരസ്തതവല്ലി പ്രഭാഗങ്ങളുമായ ഭൂമിയിൽ പുഞ്ചപ്രഭാഗങ്ങളിലാണ്. ഇവിടെ പ്രതിജ്ഞയുടെ സുജൈവഭാഗം ദരിക്കലും നമ്മുടെ കണ്ണാന്തിക്കവാൻ സാധിക്കുമെല്ല. എന്നാൽ മ

നഷ്ടാം പ്രതിഷ്ഠായിട്ടുള്ള പുസ്തകവും തീരെ ഉപേക്ഷിക്കാൻ തരമില്ലാത്തതിനാൽ നഗരങ്ങളിലും അവിടവിട പ്രതിഷ്ഠാ നഷ്ടാവശിഷ്ടങ്ങൾ എന്ന തോന്നാവുന്ന തുതിഭവനങ്ങൾ അല്ലെങ്കിൽ ഉള്ളാന അംഗ സംരക്ഷിക്കപ്പെട്ടവയുണ്ട്. എന്നാൽ ഈ കാരം പ്രതിയെ സേവിക്കാൻ ചെയ്യുന്ന ശുഭം കേ വലം നിഷ്ടപ്പംതന്നൊഴാണ്. പ്രതിജ്ഞാന്തരം ഈ തുതാല്ലെന്ന രോഗത്രചന്തിലും അല്ലെങ്കിലും മാന സികാറുവഞ്ചിലും മരംഷ്ടാൻ അനാദിക്കണംണ്. ഈ തുക്കംതെ സപ്താവത്തിലും പല മാറ്റങ്ങളും വന്ന കുടുംബംണ്. വകുത, നിർദ്ദിഷ്ടപും, സപാർത്ഥമത, ക പടത്രന്തം, ലോദം, ലോഹാസക്തി മതലായ പല ദ രീണങ്ങളും നഗരവാസത്തിന്റെ ഫലമാണി അതാ യതു് പ്രതി നിരസനത്തിന്റെ ഫലമാണി മരംഷ്ട നിൽ വന്നകുടീക്കണ്ട്. നാരം മരംഷ്ടപ്പുജ്ഞിയും, നാ ട് ദൈവപ്പുജ്ഞിയുമാണെന്നു പറയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതി എൻ സാരം ചിന്തനിയമാണ്. നഗരങ്ങളിൽ നാ ക്ക് പ്രതിഷ്ഠായി അഭിധിവദ്ധനം ഇല്ല. നഗരവാ സികർ പ്രതിയുടെ നിസ്ത്രേരുതയെ അറിയുന്നില്ല. പ്രതിസവുത്താൽ ഉള്ളവാകന സുവവും ഉന്നേഷ വും അതിന്റെയിരുന്നവും നഗരവാസികൾക്ക് ന ഷ്ടപ്പെട്ടുണ്ട്. സംശയങ്ങളിലും റംബുങ്ങളിലുംാം വാസമെങ്കിലും, അതിവാശരങ്ങളും ലോഗങ്ങളും അ നാഡിക്കുന്നവെങ്കിലും, അവർ പ്രതിനിർദ്ദിഷ്ടമാ ദ്രംതിൽനിന്നും വ്യതിചലിക്കുന്നതുകൊണ്ട് അതു നൽകുന്ന നിഷ്ടാളുക്കായ സുവവും ശാന്തിയും ഭ്രത സംരക്ഷിക്കുവും ഒന്നാൽ ശരീരവും മറ്റൊം അവക്ക് അല

ഭാജലായി ഭേദങ്ങൾ. നമ്മുടെ പല പ്രസിദ്ധകവികളിൽ പ്രതിഭാവിയെ സവിശേഷം സേവിച്ചുവരാണ്. വാല്ലീകി, കാളിപ്പാസൻ, ഭവത്രൈ, ഷൈലീപ്പയർ, വേദ്യസ്വത്ത് മാത്രാഖവർ അവരുടെ ദിവ്യജനാനത്തിനും പ്രതിഭാവിലാസ്തതിനും സൗഖ്യത്തിനും മറ്റൊരു പ്രതിഭാവിലാഡ കഥപ്പുട്ടിരിക്കുന്നവരാണ്. അവർ പ്രതിഭാവിനിമംലപ്പുറുവണ്ണഭാജലിയ്ക്കിനും അമൃതപാനം ചെയ്തു പ്രംബനംവേതന്മാരാധ്യവരാണ്. ഇവർ പ്രതിഭാവിനും തമാത്മപ്രാവൃത്തകളുമായിരുന്നു. നമുക്ക് ആരാഗ്രാവും വേണമെങ്കിൽ അതിനും, ആനന്ദം വേണമെങ്കിൽ അതിനും, ആത്മാക്രമാനം വേണമെങ്കിൽ അതിനും, മനസ്സാന്തി ലഭിക്കുന്നെങ്കിൽ അതിനും പ്രതിഭാവിയെ തത്ത്വാണ സേവിക്കും പരിപരിക്കും ചെയ്യണം. ഉദാന്തത്തിൽ വസിക്കുന്നവക്ക് പ്രതിഭാവി നിന്തു സംസ്ക്രംം ലഭിക്കുന്നതുകൊണ്ട് അതിൽനിന്നും അവിളിന്നായി പ്രവഹിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന അഭിനവവും ഉന്നേഷജനകവും അതിന്തുരുത്തുമായ ചെവതന്മാരിൽനിന്നും ഒരുംഗം സപ്താദവ സിലബിക്കുന്നു. തനിമിത്തം മഹാശ്വരൻ സപ്താവത്തിൽ വിനിത്വം, ബുദ്ധിവൈദികതിൽ അനാശ്വരതനും, വികാരജാലിയിൽ അശാന്തനമായി ഭേദങ്ങൾ. പ്രതിഭാവിനും മഹാസാനിഭ്രംശത്തിൽ അധാരം അനവരജാരിയും സകല ജീവികളും സമഭാവനക്കാട്ടക്രമി വീക്ഷിക്കുന്നവനും നിമംലചിത്തിനും ആരാഗ്രാവുകളാണമായിരിക്കുന്നു. പ്രതിഭാവിനും മാഹാത്മ്യങ്ങളും സൗഖ്യത്തുനേതയും കാരിച്ചുള്ള വിന്ത മഹാശ്വരനിൽ അനിവർച്ചനയിൽമായ ഒരു സംഭാഷണത്തു ഉൽപ്പാദിപ്പിക്കുന്നു. നാന്ദവാ

സിക്കിക്കുന്ന അതായതു് പ്രതിസവ്യവഹിച്ചവനുകൾും ഇം റൂണം എവിടെ നിന്നും ലഭിക്കുന്നു? ഗ്രാമത്തിലും ഉംഗാട്ടിലും വസിക്കുന്നവർ അവരുടെ ദിനത്തുപ്രകാശക്കു നിയമനം ചെയ്യുന്നതു് തുറിമമായ പ്രടികാരം കൊണ്ടും മറ്റൊ അല്ല. പ്രത്യുത, പ്രതി നൽകുന്ന സൂചനങ്ങൾക്കുണ്ടാണോ, വക്ഷബന്ധങ്ങൾക്കുണ്ടാണോ അതുകൊം. വരണ്ണാസുധാൻറു കൂഴിനവും വിഹഗങ്ങളുടെ രമ്പരാനങ്ങളും അതിനു് പ്രഭാതത്തിന്റെ അത്രമുഖ്യത്തെ സ്നേഹപ്പീക്കുന്നതു്.

“ഉദയഗിരിചുവന്നു ഭാനവിംബും വിഷ്ണുവി
നളിനമുകളിജാലേ മനഹാസം തൃഞ്ചി
പനിമതിമഹാക്ഷീ ശാഖാഭം മുഴ്ഞാം.”

എന്നിളിച്ചുവന്നു ഭാനവിംബും വിഷ്ണുവി
പ്രഭാതത്തിനു സ്പാദതപ്പായുന്നതു്. ഇതുപോലെ
തന്നെ മറ്റു കാൽപ്പാളിയും പ്രതിജ്ഞയുടെ ഭാവങ്ങൾം അഡി
സംസ്ഥാനം നിൽക്കുക്കപ്പെടുന്നതു്. പ്രതിജ്ഞയുടെ
നിത്യസന്താനങ്ങളായ വുക്ഷബന്ധം, സസ്പ്രാംഭം, ലത
കർമ്മ, ധാന്യങ്ങൾം ഇവയെ നട്ടു നന്നയുള്ള ഉയ്യാ വഴിയെ
പരിപരിക്കുന്നും ചെയ്താണു് പ്രതിജ്ഞയുടെ മഹിയായ
മനസ്സും പ്രധാന തുല്യാംശം. ഇതിന്റെ പ്രതി
ഫലമായി അവ മനാശ്ചരം അതേരാഗ്രവും ഏഴുപ്പത്ര
വും മനസ്സുമാധാനവും നൽകുന്നു. “നീഹാരാത്പൈ വാ
യുവാംഗാദിക്” എല്ലാം അയാളുടെ സഖാക്കളാണു്. ന
ദിജും, ഗിരിജും, വനവും, വയലും, സരസ്സും, പ്രസ്ത്രഭാഗ
ങ്ങളും അയാളുടെ നിത്യസൂഹ്യത്തുക്കളാണു്. അയാൾ
ഇവയിൽ നിന്നുണ്ടാം താനിയാത്തതനു ഒരു നിശ്ച
വിശ്വകരിയെ ഉംഗക്കാളിയും നും. “താഴുരകളിലെ ചെ

രിയ പുജ്ഞങ്ങളും, വാഴവിൽ ലക്ഷ്മണ മുഖലലളിത്തഗാ ന്നങ്ങളും വാഴവും ഭ്രമിച്ചും അനുകാശവും അന്താർക്ക താനകിടക്കനു സ്വന്തമാക്കുന്നു.” മധ്യവും അലിവും ഇല്ലാത്ത ചാഡാണ്ടിത്തികളുടെ ശ്രദ്ധസ്വീകാര്യം സം “പ്രഥമാവിപ്പുത്തലർ” തുകി നമേം അന്തരുഹിക്കുന്ന സംശ്വതനപ്രതിജ്ഞകൾ സാഹചര്യമൊന്നുകൂടി അനുസ്രാപ്യമായിട്ടുള്ളത് എന്നാലോചിക്കുക. ഒരു ചിന്താശീലനായ മനസ്സും ‘പ്രത്തി’ എന്നതു വൈ തന്റെ ക്രത്തമായ അതീതപ്രതിതിനെന്നായാണ്. ‘പ്രപദവുമെന്നതു’ നിന്തുപത്തിണ്ണറ സങ്കേപിത്തത്വപരമാണ്. അപരിഞ്ഞമഹമായ വസ്തുവിനെ പരിഹിതമായ മനസ്സിനു സൗഗ്രാഹിക്കുന്നതാണ് പ്രത്തി. പ്രത്തിയിൽ ലളിച്ചിരിക്കുന്ന സംബന്ധങ്ങളുടെയും സംക്ഷിപ്തത്വമാണ് “മനസ്സും.” മനസ്സും പ്രത്തിയും വൈദ്യുതൈല്ല. അവ ദണ്ഡാ ഒരു പൂർണ്ണവസ്തുവിണ്ണ അല്ലാല്ലാണ്. പ്രത്തിയില്ലാതെ മനസ്സും പൂർണ്ണനാക്കാണ്ടി. മനസ്സുനില്ലാതെ പ്രത്തിയും തന്നെവ. ഇതിൽനിന്നും പ്രത്തിസവും മനസ്സും ഷഡ്പത്രിക്കുന്നതു അവലും ഉണ്ടാക്കുന്നും ഉള്ളഹിക്കണിക്കുന്നു. മനസ്സും ആത്മതെചെതനയുള്ളാണ്ടായ സാധ്യങ്ങളിലും മറ്റും വസിച്ചാലും ഇടയ്ക്കിടെ പ്രത്തിയുടെ അലംഘനനിശ്ചയ ആശായും വശവൈദനായി, വിശ്രമത്തിനെന്നു നാട്ടിക്കിടുകയും പ്രത്തിയുടെ പരിശുദ്ധ സംജ്ഞതങ്ങളായ ഉഡനാട്ടകളിലോ, സാന്നല്ല ദേശങ്ങളിലോ, തടാകങ്ങളുടെയോ, സൈരാവരങ്ങളുടെയോ, ഒരുസരങ്ങളിലോ നാലിതീരങ്ങളിലോ ചോറി പ്രത്തിചെ സേവിക്കുന്നതു് അസാധാരണമല്ല

ശ്ലോ. ഗംഗാസ്താനം, തിരുമ്പ്രാനം മുതലായവ പ്രതിസേവനത്തിന്റെ അപദേശങ്ങളാണ് വാനപ്രസ്ഥാനം മഹാത്മവും ഇതിന്റെ മഹാരാജ ഭേദമാണ്. അംഗാർ, തൃഖിൾ, തുളി ഇവ നടു നന്ദിനാതം ഇതു തന്നെയാണ്. ഇവ ഒഴുക്കാദിപരമായിട്ടിരായതുകൊണ്ട് ഇവരുടെ സവ്�സാരാജ്ഞാനം അസബ്രാതിരാം പറവുന്നതാണ്. മനഃപ്രാണി അത്യുമതാ പ്രത്യുത്താരാധനായിരാൻ. പിന്നീട് അതു പ്രവചിക്ക തിരിച്ചേപ്പായിട്ടുള്ളതാണ്. ഇന്ന് ഈ തിരിവുകളിലൂം നാം സജ്ജതം പ്രാപിച്ചിരിക്കുന്നതു്.

മുഖംവരഹം വെളിച്ചുപു ഒരു ബോധിയിട്ടുള്ളതിന്റെ ചുവട്ടിൽ വച്ചാണ്. തപസ്പിക ഇംഗ്രേജിലും വനത്തിൽ വച്ച് പ്രതിജ്ഞാവനം ചെയ്യാണ് അംഗിൾഡ്രൂസഡി സാധിച്ചിട്ടുള്ളതു്. സകല വസ്തുകളും ഒരു പൂണ്ടിന്മാരു വസ്തുവിന്റെ അംഗങ്ങളാണ്. അതിന്റെ ശരീരം പ്രതിഭാസം അത്മാവു് ഇംഗ്രേസ് നിലാബന്ധം പോലു് എന്ന കവി ചായുന്ന. “പ്രതിചിൽക്കുടി നോക്കി പ്രതിജ്ഞാവനം ആദികാരണ തെരു അറിയുക” എന്നാം അദ്ദേഹം തന്നെ പാഠത്തിരിക്കുന്നു. പ്രതിജ്ഞിക്കു അസബ്രാം എന്നാനുണ്ടില്ല. അതു ചോദിക്കാതെതന്നെ നമേം അനന്തരമിക്കുന്നു. അതിനെ സേവിച്ചാൽ പിന്നു പാശണമോ?

“അന്തഃപു സാദയതി ശ്രോധയതീര്ത്തിയാണി
മോക്ഷം ച തുള്ളുതി കിം ചുനരത്മകാമൈ
സദ്ഗിതതാത്മയതി സന്നിധിതെതുജീവാ-
നാന്ദസിംഗ്യുവിവരണശ്ശു നിശ്ചജയന്തി”

ലോകത്തിൽ ഉന്ന വസ്തുക്കളാണ് മനഃശ്ചന നിർവ്വുതി നൽകുന്നതു്. അവ പ്രതിയുടെ വദനവും സ്നേഹിതന്മാരും പുസ്തകങ്ങളും മാണം. അതുകൊണ്ടു് പ്രതിയെത്തന്നെ സൈവികരും ഭജിക്കരും സ്നേഹിക്കരും അതരാധികക്കരും ചെയ്യുക. എന്നാൽ അതു് നമ്മകൾ കാമസ്വരംഡിയായിതെന്ന വത്തിക്കം.

അവതാരപ്പെട്ടപ്പന്മാരുണ്ടായി ലോകത്തിൽ അവിടവിടെ മതലുവ്യാപനം ചെയ്യുന്നതിനുമുന്തു് മനഃശ്ചന്റെ മതം പ്രശ്നാന്തരായ പ്രതിസിദ്ധ്യം തന്നെയായിരുന്നു. ഇനിയും മനഃശ്ചന്റെ പുവ്വവൽ ഇരു മതം തന്നെ അവലംബിക്കുമെന്നുള്ളതിനും ഇപ്പോൾ ലക്ഷ്യമില്ലാതില്ല. ഇംഗ്രേസ് സബ്വരാചരാത്മക നാണ്യാശ്രിത തത്പരാ നമ്മുടെ പ്രതിസിദ്ധ്യവന്നതിലേക്കു തന്നെ ആവിഷ്ടിക്കുന്നു. ശീതളിലും മരംഞ്ഞിലും “വിരാദ്”പുഞ്ചം വർന്നുന്ന ഇരു സുക്ഷ്മതപ്രതിശ്രീരം ഒരു സ്ഥലത്തുപാരുമാത്രമാണ്. മനഃശ്ചനു് എപ്പോഴും ഇംഗ്രേസിലും ഇംഗ്രേസിനാശിപ്പാരും ലഭിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതു് പ്രതിശ്രീവന്നുണ്ടാണെന്നു നിസ്സംശയം പായാം. പുഞ്ചരാധിതന്മാരുടെയും വിറുദ്ധങ്ങളുടെയും മാലപ്പും സ്ഥം കൂടാതെ പ്രതിശ്രീവന്നും സേവനമാണു് അധികം ഫലവത്തായിട്ടില്ലതും. ഇന്നു നമ്മുടെ വിഷമില്ലപ്പുണ്ടെന്നു കൈത്തുപരുവശന്തിയും നന്തതിനും ഇതു തക്കതായ ഒരു നിഖുതി നൽകുന്നു. ആക്കംഡിനായാണു അവലംബിക്കാവുന്ന ഒരു സേവനമാം ദ്രോം പ്രത്യാരാധന. ആതു വഴിക്കുള്ള അതീതപ്രതിജ്ഞനവും അതരാധനയും അപ്രകാരംതന്നെ. പ്രതിക്കു നാം ധനം നൽകേണ്ട അതുവ

ശ്രമിപ്പ്. അതു നമെന്ന ശപിക്കരുമില്ല. നമ്മുടെ സ്നേഹത്തെയാക്കുന്ന കേതിനെയാക്കുന്ന അതു് ഈ കീഴു് മടക്കിത്തുറന്നു. പ്രത്യുതിവസ്തുകൾ അനുരാധക നാഥരെ അതിന്തപ്രത്യിലേക്കു തെററാതെ വഴി കാണിക്കുന്നു. നേരേരുമില്ലു് മനസ്സും നമെന്ന പലപ്പോഴും വഴി തെററിക്കുന്നു. നമ്മുടെ ഉപനിഷത്തുകളും മറ്റും പ്രത്യുതിയിൽ നിന്നും തത്തുക്കത്തായ ആശികളുടെ മനസ്സിൽ ഉണ്ടിവീണു അനുത്തവിന്തുക്കളുണ്ടോ.

പ്രത്യുതി അനവരത്തായി നമ്മക്ക നിറ്റ്യബൃഥാക്കിട്ടാണെങ്കിലും അവണ്ണഗാഹരമായ വിധത്തിൽ ഉപദേശം തന്നെകാണിരിക്കുംതാണോ. നമ്മക്ക നമ്മുടെ ജീവാന്തത്തിൽ നാഥക്കു പരിഖിയെ വിസ്തൃതമാക്കുമെങ്കിൽ, നമ്മുടെ മനസ്സിനു ശാന്തിയും സമഭാവനയും ഉണ്ടാക്കുമെങ്കിൽ, നാം ലോകത്തിൽ രാഹദേപംശാശി ദോഷങ്ങളുണ്ടാണോ തുടാതെ ജീവിക്കുമെങ്കിൽ, നമ്മക്ക് ആത്മനിർവ്വതി സിലവിക്കുമെങ്കിൽ സജീവമായ പ്രത്യുതിയെ തന്നെ അവലുംവിക്കുന്നു. കവികൾ, ശാസ്ത്രജ്ഞരാർ, ആശികൾ, ദേശഗികൾ തുലം പ്രത്യുതിയിൽത്തുടിയാണോ അതിന്തപ്രത്യിയെ വിക്കുക്കുന്നതു്. വിശ്രദിക്കാവുന്ന ബന്ധവും, സ്നേഹിക്കാവുന്ന മിത്രവും, ചതിക്കാതെ സവാവും, അശാന്തവിക്കാവുന്ന ആചാര്യവും, തതപം ഉപദേശിക്കുന്ന തുരവും വാസ്തവത്തിൽ പ്രത്യുതി നേരുന്നൊയാണോ. പ്രത്യുതിയെപ്പോലെ അതിശയനീചമായ സംഘത്തും ഫുവിട കാണും? “പ്രത്യുതിയെപ്പോലെ ചിത്രമെഴുതുവാൻ ആക്ഷണം സാധിക്കും” എന്നു് ഒരു കവി തന്നെ ചോദിക്കുന്നു. മനസ്സു തന്നെ പ്രത്യുതിയുടെ ഉറു

ൽ ആരാണതു. അതുകൊണ്ട് മനസ്സം പ്രതിജ്ഞം ഒരു വസ്തുവിന്റെ വകുങ്ങലും മാത്രമാണ്. അവ തന്മിൽ അകുറുമുായ ബന്ധങ്ങളും. “ബാജോ മണം തരിക്കിലും ലോകചരിത്രത്തിലെ ഒരു മഹത്തായ അപ്രായം ഫേബ്രൂട്ടത്തിയിട്ടാണ്” എന്ന തത്പര്യാനുഭവ പറയുന്നു. മനഷ്യൻറെ ജീവിതത്തിനു പല വര്ഷങ്ങളുംജുണ്ട്. അതിന്റെ ഒരു വര്ഷം പ്രതിജ്ഞിക്കുകയും ചെന്നിരിക്കുന്നു. പ്രതിജ്ഞിയിൽ നിന്നും ഭൂകിശക്കാണിരിക്കുന്നു ഒരു ദിവ്യപ്രവാഹം മനഷ്യൻറെ പ്രതിവാഗത്തെ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നു. പ്രതിജ്ഞിയിലെ ഒരു മഹത്തായ വസ്തുവാണ് സൗംഖ്യം. സൗംഖ്യനമസ്താരം പ്രതിജ്ഞിസേവനത്തിന്റെ ഒരു വിശിഷ്ടഫലമാണ്. സൗംഖ്യം പല വിശിഷ്ടഫലങ്ങൾ തന്നെ പ്രതിജ്ഞാടുക്കുന്നു.

“ദേവതിന്ത്രം മനഷ്യാണാം
സരിസ്പച്ചാവിഡയാം
സർജിവനികാധാനാം
സൗംഖ്യാത്മാദഗീശപരഃ”

ഈ മാഹാത്മ്യാഥ്മ പ്രതിജ്ഞയെ അടബാ പ്രതിജ്ഞാതിസ്ഥിരന ആരാണ സേവിക്കാതിരിക്കുന്നതു്? ഇപ്രകാരമുള്ള സേവനക്കൊണ്ട് മനഷ്യാം ഇംഗ്രേസാഖീപ്യം അല്ലെങ്കിലും ലഭിക്കുന്നു. ഇപ്രകാരം മനഷ്യൻ ആല്ലെങ്കാലത്തു് അവലംബിച്ചിരുന്നു, ദിവ്യവൈതന്മാരും, സൗഖ്യവും, അനന്തരാസേന സാധിക്കാവുന്നാഥമായ സജീവപ്രതിജ്ഞാസേവനത്തെ ത്രജിച്ചു്,

ഇന്ന മറ്റ പല വഴികൾ തിരിത്തെ” അന്നോന്നും കല
ഹത്തിനും വൈരത്തിനും ഫേതുവാംഗവിയത്തിൽ അ
തീതപ്രതിജ്ഞാവനം ചെയ്യുന്നതിന് ഉദ്ധചിക്കുന്നതു്
എന്നുകൊണ്ടാണുവന്നു് അതു വെളിവാക്കുന്നില്ല. പ്ര
തുതി മനസ്സുന്നിൽ നിക്ഷിപ്തമായ ഇഷ്ടപരമെവത്രു
തിനിന്നും ഭാവത്തെന്നും അഭാവത്തെന്നും കാണിക്ക
നു ഒരു ഉദ്ദീപ്തമാനയ്ക്കുമാണുണ്ടാക്കുന്നതു്. ഇതു
പ്രതിജ്ഞാവാടു് അടുത്ത സവൃക്കുംബതെ സാധി
ക്കുന്നില്ല. എന്നതനും നാം കാണുന്ന പ്രതി
തനു ഒരു ദൃതിമത്തായ ചിന്തയാണുണ്ടു് ഒരു മ
ഹാൻഡ് പാഡിനു്. പ്രതി അതിന്നും ബാഹ്യമായ
ഭേദിക്കാനും എന്നും ഉത്തരവും ഉണ്ടു് എന്നു
ഒരു ദശക്കു് തിരെയ വഹിക്കുന്നു്. ഇതിനും ചുരുക്കു
പ്രചാരം ഒരു മഹത്തായ ബുദ്ധിശക്കു് തിരുട്ടു പ്രതി
മധ്യാണുണ്ടു് പറഞ്ഞുകാണുന്നു്. ഇതിൽനിന്നും
ക്കൈയും അനമുന്നിക്കണ്ടിരു് പ്രതി സംശയനവും
സജീവവും ഒരു വസ്തുവാണുണ്ടു്, അതിന്റെ പല
വശങ്ങളും മനസ്സുന്നിലേക്കു തുറന്നിരിക്കുന്നു് എന്നും
ഈ. തന്റെ ഭവിത്വം തുറന്ന കിടക്കുന്നതു്, തനു
അതിലേക്കു് ആകർഷിക്കുന്നതു്, തന്റെ ശക്കു് തിരെ
മനസ്സുന്നിലേക്കു സംകുമിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതു് ഒരു
ഒരു അനുഭൂതിയും തിരെയ വഹിക്കുന്നതുമായ പ്രതി
തിരെ വിച്ഛ തുതിമമായും അവലംബിച്ചു വഴിതൊരി
ഭിച്ചു കൂടാനും എന്തിനാണു് അറിത്തെങ്കിലും
ഡം. നാം കനിഞ്ഞേന്നുണ്ടു് ഉയരുന്നുണ്ടു് സാക്ഷാ
തു ഇന്ത്യന്തെതാട്ടക്കുന്നതു് എന്നു് ഒരു മഹാൻഡ്
പരമുന്നു്. നമുക്കു സദാ പലയം ചെയ്യുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു

നിസ്ത്രേഖണികമായ പ്രതി നൽകുന്ന സദ്വാലം വാസ്തവത്തിൽ പ്രതിയെ കവിതയുനിൽക്കുന്ന ഒരു ശക്തിയുടെ സ്വീപ്പിംഗ് അഭിഭാഷണം". അവ നമ്മുടെ ഉള്ളിൽ ഇരുളംതുകിടക്കുന്ന ഇഹക്ഷേഖ്യം രെയ്‌റ് അഭേദ്യം പ്രകാശമാനങ്ങളാക്കിത്തീക്കിനു. "എതു നിസ്ത്രാരമായ ഒരു പ്രശ്നത്തിനും എന്നിൽ വാചാമന്ദാ ചരണങ്ങളായ ചിന്തകളും ഉള്ളപാഠപ്പൊന്തിക്കാൻ കഴിയും" എന്ന പ്രതികവിധായ വേർഡ്‌സ്‌വത്ര് പറയുന്നു. ഇതേപ്പറ്റി പ്രതിജ്ഞയുടെ നിരന്തരാഹപാനത്തെ സാദരം സ്പീകർമ്മ സേവിച്ചു ഒരു കവിക്കാണ്. ഈ തിന്റെ അത്മെ എന്നാണ്? വാക്കിനും എന്നാൻ പാടിപ്പാത്ത വിധാ അഗാധമായ ചിന്ത എന്നാണ്? അതു പ്രതിയെ കവിതയുനിൽക്കുന്ന ഒരു വസ്തു വാണ്. ലോകത്തിൽ ക്ഷേത്രം (ദേവാലയം) നേരു മാതൃമായി ഇരുത്തു. അതു പ്രതിതന്നെന്നാണ്" പ്രതി സേവനം അത്യുത്തമ്പിംഗസ്ഥായിട്ടുള്ള സംസ്കർമ്മാണ്. ഒരു പ്രസ്താവനം ഉത്തരവിക്കുകയോ നമ്പി രൂപകക്കയോ ചെയ്യുന്ന സ്ഥലത്ര വേണും അതായനസ്ഥലം നിമ്മിക്കുവാൻ: അവിടം ചുന്നുസ്ഥലമാണ്. നാം പ്രതിയേടുക്കുന്നോടു സദ്ഗുണത്താടം അടക്കിനു. നിമ്മലവും നിശ്ചലവുമാണിരിക്കുന്ന ജലത്തിലെ വസ്തുകൾ യഥാർത്ഥത്തിൽ പ്രതിഫലിക്കുന്നു. അതു പോലെ തന്നെ പ്രതിജ്ഞയും ശാന്തമായിരിക്കുന്നോരും മാത്രമേ അതിൽ ഇംഗ്രേരെച്ചതനും പ്രത്യക്ഷമാക്കുന്നു. സുവിസ്തുതമായ ലോകപുസ്തകം നമ്മുടെ മുന്നിൽ തുറന്ന കിടക്കുന്നോരും അതുമാജിത്താനത്തെ തേടി മുരൈ പോകുന്നതു് എന്നിനും? അതുകൊണ്ടു

പ്രതിയെത്തന്നെ സേവിക്കെ. അതുതന്നൊധ്യാണോ സ്റ്റാൻഡിംഗ്ഹായ കാമറാർട്ടി. അരുരോഗ്രു, വേണമെങ്കിൽ അതിനും, മന്ദ്രാക്കി വേണമെങ്കിൽ അതിനും, നിശ്ചലമായ സുവാ, വേണമെങ്കിൽ അതിനും, പരമ മായ ജിതാനം വേണമെങ്കിൽ അതിനും, സത്യം വേണമെങ്കിൽ അതിനും, ചതിക്കാത്ത മിത്രം വേണമെങ്കിൽ അതിനും, ക്ഷമിക്കാത്ത സ്ഥാന്ത്രം വേണമെങ്കിൽ അതിനും, ജിള്ലാക്കൾ ഫലം കിട്ടണമെങ്കിൽ അതിനും, ജനസാഹ്യം വേണമെങ്കിൽ അതിനും പ്രതിയെത്തന്നെ ത്രിവിധകരണങ്ങൾക്കാണ്ടു സേവിക്കും സ്റ്റാൻഡിംഗ്ഹായും അതിരിക്കും ചെയ്യുന്നും. പ്രതിഖാക്കട്ട ധമാത്മഞ്ഞിൽ,

സപ്രദ്ധാരോധണനിഃഗ്രഹി
ഒമക്ഷമാദ്ധ്യാധിഷ്വതാ
ഉദാരഭ്രതോത്താര-
ഹാരിണി ഭർത്താരിണി.

സമ്പ്രസിദ്ധമാരായ ശാസ്ത്രജ്ഞനാബല്ലാവ തും ദുഃഖമായ പ്രതിസ്വീകാരാണാണ് പ്രതിഖിൽ ആന്തർഭീനങ്ങളായ ഗ്രാമങ്കളിക്കെഴു അപ്പാവരണം ചെയ്തിട്ടുള്ളതു്. പരിണാമവാദത്തിനും അതിപ്രശ്നകതാവായ ഡാറ്റിൻ ഒരു വിശിഷ്ട പ്രതിസേവകനായിരുന്നു. വസ്തുക്കളുടെ പരസ്യരാക്കപ്പണ ശക്തി, തൊഴ്യങ്ങളുടെ വീഞ്ഞങ്ങൾ, നീരാവി, വിഭ്രഷ്ട ക്രമി, സസ്യങ്ങളുടെ വിവിധാവച്ചവങ്ങൾ, അവയുടെ പ്രവൃത്തികൾ, ശാസ്ത്രം, മുകാശം, ഇവകളുടെ സപാഭവികളും, ശാസ്ത്രം, മുകാശം, ഇവകളുടെ സപാഭവികളും, രേഖിയം, ഹിലിയം, എന്ന അത്തര ഉദാർത്ഥങ്ങൾ, എഴും ഇങ്ങനെ ഇന്ന് മനസ്സ്

നോ അനന്തസമവത്തായും പലവിധത്തിൽ ഉപദാന
പ്രദാനിക്കായും ദിരുക്കതിനാംയുക്തങ്ങളായുണ്ട് എ
തും നിറുമ്പരമാപ്പേജും പ്രതിശയാടിനൊഞ്ചി മ
നഷ്ടപ്പെട്ട കൈക്കലാക്കിക്കഴിവിന്തിരിക്കുന്നു. “ജന്മാ
നോ” തന്നെ ഏന്താണോ? ദ്രുതിവസ്തുക്കളുടെ യാമാ
ത്മവൈത്ത ഗ്രഹിക്കകയല്ലോ? ധർവ്വപ്രഭാഗ്രാഹങ്ങളും
അപാവരണം ചെയ്യാനുള്ള ത്രാവും ഹിന്ദവദാരോഹ
ബോദ്ധവും ദ്രുതിസവന്തിന്റെ വകുലങ്ങങ്ങൾ
ഉല്ലംഖനിച്ചു? അനന്തനായ ആകാശവീമിച്ചിൽ സപ്തഃ
ദാ വിഹരിക്കുന്ന ആനകാശിനമാരായ മുഖക്കുരുക്കു
ഓളിച്ച് കശവപ്രഭാവാചയും അവയുടെ കേന്ദ്രങ്ങളും ച
ലന്തുത്തവും മറ്റൊരു ഗ്രഹിക്കാൻ സാധിച്ചതും പ്രതി
തിസവന്തകോണഭല്ലജിൽ പിന്നൊരു എന്നുകൊണ്ടാ
ണോ? അവ നമ്മുടെ പ്രഭുക്കിൾ ദാഹവരമായ പ്രവാന്ന
പ്രാന്തങ്ങളിലേക്കു നമ്മുടെ ജിജ്ഞാസയെ ആക്കപ്പി
ക്കിയല്ലെങ്കിൽ ചെയ്യുന്നതു്. ഇന്ത്യമൊക്കെ നമ്മകു ന
ലുക്കാമെങ്കിൽ പ്രതിരീത കവിതയും നില്ക്കുന്ന അന്തിത
പ്രതിയിഴലക്കം നമ്മുടെ ചുണ്ണിക്കാണിക്കവാൻ സാധി
ക്കുന്ന നശഭാലപ്പഗമായം ഇല്ലെന്ന ചരകമാ? നമ്മു
ടെ ഉപനിഷത്തുകൾ കേവലം നിർത്തുകക്കാണ്ടായ
അരരണ്യങ്ങളാണും അംഗാ പ്രതിസേവനത്തി
ന്റെ ഫലമായി ലഭിച്ച അനന്തരാജാജീവാ ഏതാ
ണോ? മനസ്സും പരിശുദ്ധിക്കാണ്ടിട്ടുണ്ട്. ഇവയുടെ വാ
ഭാഗങ്ങളായും വിഷയമായി പ്രതിയിൽ അപം,
ശബ്ദം, രസം, രസം, സ്പർശം ഇവയും ഉണ്ട്. എ
നാൽ മനസ്സും ഇത്തരം പ്രതിശയങ്ങളിൽ നിന്നും തിനമാ
യും അവ ഗ്രഹിക്കാത്ത വസ്തുക്കളെ ഗ്രഹിക്കുന്നതമായ
യീറ്റിയം കുടിച്ചണ്ട്. ഇതുപോലെ പ്രതിയിൽനി

നൂം ഭിന്നമായും അതിനുകാരം സുക്ഷ്മതരമായും ചി
ന്തയുടെ റൂപാവരകോണ്ടഭാഗതും ഗഹികവാൻ സാ
ധികനാതുമായ ഒരു വശം പ്രതിക്കും ഉണ്ടായിലിക്കാ
മെന്ന വിചാരിക്കുന്നു് അസംഗതമായി വരികയില്ല.
പ്രതിയേ സേവിച്ചു സ്വാധീനംകിഴാൽ മാത്രമെ
ല്ലതു സാധിക്കുകയുള്ളൂ. ചുന്നുക്കണ്ണള്ളം ഗ്രന്ഥങ്ങളും ഈ
തിഹാസചുരാണങ്ങളും ഭാദം എന്താണ്? അവ പ്ര
തിയിൽക്കിന്നം വികലഹന്നുങ്ങളാൽ അവചിതങ്ങളാ
യ അപൂർക്തജ്ഞാനാശങ്ങളാണ്. അവ ഇന്നും പ്രതി
തിസ്വീത്യാൽ നേരിട്ട് സന്ധാരിക്കുപ്പുട്ടവയാണെ
നു വിചാരിച്ചുള്ളൂ. പ്രതിയേ പരിചന്നുകൊണ്ട്
നും കടപ്പെട്ടിരുക്കുക; എന്നാൽ അതിനും സന്ധ
യംസൃഖലമായ ബോധം അല്ലെങ്കിലും തുറന്ന കാ
ണിക്കും.

വുലമാക്ക്

ചെരുപ്പമാകാനുള്ള മാർഗ്ഗം

ഈ ലേവന്തിനും തലക്കെട്ട് കണ്ട് അ
സൂഖ്യമണ്ണായ അശീതിവയസ്യമാരായം ഭേദിക്കു
തെന്നാണ് ആദ്യത്തെ അപേക്ഷ. വല്ല “വാല്ലക്കു
സംഹാരി” ലേഫുമോ “പുനർധനവനവിധാനിനി”

രസയനങ്ങൾ “പലിതാച്ചാദിനി” ലേപനങ്ങൾ, ദാഡാ ഇംഗ്ലീഷ് വൻ കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടിരുണ്ടെങ്കണ്ണം വിവാഹിച്ചുപാക്കാതു്. വാനരരോഹിണായെല്ലാ മനസ്സാഡു മനസ്സാഡു തുടർന്നുപോലെ ജീവിക്കുന്നവർക്കും സാധിക്കാതാണോ എന്നും സംശയിച്ചുപാക്കാതു്. ഇവരെയാ ക്ഷേമം ഇന്ത്യ വിഷയത്തിൽ പരിത്രനിക്കേണ്ടും ഗവേഷണാ ചെയ്യും ചെയ്യുന്നവർക്ക് മാത്രമേ സാധിക്കും. ലേവകൻറും ഗജവിഷയം ആ വഴിക്കൊന്നമല്ലതാണോ; ഇന്ത്യ ലേവകൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്ന മാർഗ്ഗം എന്നാണെന്നും വഴിക്കു അറിയാവുന്നതാണോ. അപ്പിം ക്ഷമിക്കണമെന്ന മാത്രമേയുള്ളൂ.

മനസ്സുജീവിതത്തിന്റെ അന്തരൂഹട്ടത്തിനു “വാല്ലക്കുപ്പ്” എന്നാണു പേര് പായുന്നതു്. “ക്ഷയമെ” എന്നാം “ക്ഷീണതപ്” മെന്നാം ചരയാറില്ല. “വാല്ലക്കുപ്പ്” എന്നുള്ളതിനു “വാല്ലിച്ചതൊ—വാല്ലിക്കുന്നതൊ ആരു സ്ഥിതി” എന്നാണെന്നു തോന്നുന്ന അത്മം. ഭാഷയിൽ “മൃദു” എന്നും പായാം. ഇതു കാലത്തിന്റെ “മീറ്റ്” മാത്രമല്ല സൂചിപ്പംമായ ഒരു ഘട്ടമാണോ. അതുകൊണ്ട് “വാല്ലിക്ക്” എന്ന ക്രിയ അവസ്ഥാനിക്കാത തുടന്റെക്കാണ്ടുപോകയാണോ എന്ന വിവാഹിക്കുന്നതു് അരുക്കത്തമായിരിക്കുന്നതില്ല. വാല്ലിക്ക് നാടു വയസ്സും വാല്ലിക്കേണ്ടതു അതോന്നവുമാണെല്ലോ. അതുകൊണ്ട് “വാല്ലക്കുപ്പ്” എന്ന പദം അധികവും മനസ്സിന്റെ സ്ഥിതിയെയാണോ, ശരീരസ്ഥിതിയെയും, സൂചിപ്പിക്കുന്നതു്. ശരീരസ്ഥിതിയെ സൂചിപ്പിക്കുന്നതിനു “ക്ഷീണി” മെന്നാം ”ദൈർബല്യം” മെന്നാം

നാം ഉപദേശഗിക്കാൻബന്ധമല്ലോ. ജീരയും നന്തരയും മറ്റൊരിനിക്കച്ചവാദം മാത്രമാണമല്ലോ. ഇതിൽനിന്നും വാർദ്ധമായും നിങ്ങളുംഡാഹായ വിധത്തിൽ വ്യക്തം ചെയ്യുന്നത് ഒരു ജീവിതത്തല്ലടക്കമല്ലോ¹. അഥവാഖരവുന്നതാണോ. പലതട്ടേക്കും അഭിപ്രായം വാദം² എന്നരംഭിച്ചാൽ പിന്നു തങ്ങളുടെ ജോലി (ചുമതല) തീവ്രമാവുന്നം അലസത്തെയും അവലുംബിച്ചു കഴിച്ചുള്ളടക്കിയാൽ ഒരിഞ്ഞാംമാണോ³. എന്നാൽ ജീവിതത്തിന്റെ രാഖരാനിലീഷ ചും നെബു ദിലാക്കംഗരത്തിലുക്കു സമാധപാനം ചെയ്യുന്നണ്ടോ⁴. നാം ഒക്കംകാൻ ഭാവാഖിപ്പേണ്ടാണെങ്കിൽ. ജീവിതപരിധിയിൽ നിന്നും ശൈലേഖവല്ലടക്കാ മാത്രമെ തങ്ങൾബന്ധമായ ചുത്തവായിൽ നിന്നും ചേരിവായി വിചാരിക്കാൻ സ്വാധീനിക്കു.

കാലം അനവരുചിയായ വേഗത്തോടുകൂടി ചൂയുന്നു. ലോകം കാലഘട്ടിക്കന്നസരിച്ചു ആന്തരാതി തിൽ മുന്നൊട്ട് ഗമിക്കുന്നു. മനസ്സുവർദ്ധം പ്രതിഭിന്നമനസ്ഥിപാലെ നവനവജാളായ ഇന്ത്യാനും സമ്പാദിച്ചു ചുരംഗമനമാർഗ്ഗത്തിൽ വ്യാപരിക്കുന്നു. ഒരുവാക്കുന്നായും മലബാറുന്നും നോർമ്മുന്നും ലോകമെത്തിന്റെ മുന്നിക്കുളു തൊഴുകൊടുത്തു⁵ മുന്നൊട്ട് തുള്ളുന്നു. സ്ഥലവിഭാഗവും, ജലവിഭാഗവും, ആകാശവും, ഭൂമിയും ഭേദങ്കുടാതെ മനസ്സുന്നേരം ശവാശണവിഷയമായി ഭവിക്കുന്നു. ലോകം മുഴുവൻം സംഖ്യാതീതങ്ങളും വിവിധങ്ങളുമായ മനസ്സുവ്യാഹാരങ്ങളുടെ നിരന്തരം ഹപാനശബ്ദങ്ങളുടെ മാറ്റവാലിക്കാളുള്ളും മാറ്റുന്നു. ആശയങ്ങളും വീക്ഷണങ്കാണാണുള്ളും മാറ്റുന്നു. കൂഷിച്ച

സ്ഥനാകാതെ ചെറുപ്പുക്കാരനായിത്തന്നു ജീവിക്കുന്നു. ഇതാണ് “വുലുന്നാർ ചെറുപ്പുക്കാരാകാനുള്ള ദിവ്യം ഷയം.” ലോകഗതിക്കൊന്നുംരണമായി സ്വന്മണാഗത ഒരു അനീകരിക്കുന്നവർ എന്നും യഞ്ചന്ദ്രക്കതരായിത്തന്നു ഡിവിഡിക്കുന്നു. “വാല്മിക മനിവൃത്തിനാം” എന്ന പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതിന്റെ സാരം “മെത്തനി” ശരീരപ്രാം പാരവിരമിതനായി ലോകഗതിഈ വീക്ഷിച്ചു് അതിനന്നതുപോലും ചിത്തനിധിമനവും ജീവിതനിധിനും മും ചെയ്യുന്നമെന്നാണ്. വുലുന്നാക്കൾ ഇതിനു ചെറുപ്പുക്കാക്കില്ലോത്തതായ ഒരു ബൗദ്ധക്കുന്നും വിജയശാൽ ഉണ്ട്. ചെറുപ്പുക്കായട ചിന്തയെ പലവഴിക്കാക്ക പിംക്കുന്ന പ്രലോഭനങ്ങളും വികാരങ്ങളും ഒന്നാതന്നു യില്ലെന്നുള്ളതാണ് അതു്. അവർ ജീവിതസമുദ്രത്തിലെ വിഷയവീചിച്ചയങ്ങളിൽനിന്നും എറുക്കരെ വിമുക്തനാരാണ്. അവൻ്തേ എത്രയും സൗകര്യപ്രഭാവായ ഒരു വീക്ഷണമാനം ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവർ ചിന്തയാകുന്ന കൂരദർശിനിഈ ലോകത്തിലുക്കു തിരിച്ചാൽ മതിയാകും. അതുവഴിക്കു ലോകവ്യാപാരങ്ങളുടെ സ്ഥിതിഗതികളും അപ്പോളപ്പോരി ഗ്രഹിക്കാൻ സാധിക്കുന്നതാണ്. അവയ്ക്കുംരണമായി തന്റെ വീക്ഷണകോണുക്കും കുമ്ഭപ്പുട്ടന്തിയാൽ ഉതിയാക്ക. അതല്ലോതെ കാലമഹരണം സംഭവിച്ചു വല്ല മാർഖക്കേളിയും ആചാരങ്ങളേളിയും കാലേഖചിത്രമല്ലാത്ത മനസ്യിതിയേയും സങ്കച്ചിതങ്ങളുായ അനുഭ്രംഖങ്ങളേയും മരക്കിള്ളിച്ചുംകൊണ്ടു്, നവീനാരൈങ്ങൾക്കു് പ്രവൃഥനും തടങ്കരു വാതലടച്ചുംകൊണ്ടു്, ജീവിക്കുന്നവർ

വുംനാതമല്ല, ചെറപ്പുക്കാരമല്ല. വല്ല തിന്റെയോനിയിലുംരില്ലെട്ട് സതപണങ്ങളായിരിക്കാനെന തരു
ള്ള. ഇവിധമുള്ള വുത്തിനിമിത്തമാണെ ലോകം വു
ഡംബരെ ദ്രോക്കരാ ചുമ്പാവേദത്താട്ടുടിവിക്ഷിക്ക
നാൽ. ഗൈശവം പിഞ്ചാലുംസത്തിനാ പറിച്ച ഒരു
മല്ലുഡായിരിക്കുന്നതുപാലെ തന്നെ വാല്മീകി ചിന്ത
യും നിരീക്ഷണത്തിനാം പാർിയ കാലമാണ്. ഇ
താണം ചിന്മാരിലന്നായ മനഷ്യൻ്റെ ചിന്തയുടെ പു
ണ്ണ തെളവനകാലം.

വുഡംബരും അവക്കു സിഖിച്ചിട്ടിട്ടുള്ള ദിനമായ
ലോകംനാഭവംകൊണ്ട് അന്ധനാക്കു ഉപദേശം നിരീക്ഷ
നാതിനു പ്രാപ്തനാരാധി ഭവിക്കുന്നു. അന്തോട്ടുടി
അവരുടെ വാല്മീകിഡശൈലിലും നിരീക്ഷണത്തിന്റെയും
ചിന്തയുടെയും പലതുടി ചുത്താതാഥാൽ അവർ
യഞ്ചുവന്നതിന്തുലന്നാൽ വാല്മീകിഡശൈലിലും
നാരാധി ഭവിക്കുന്നു. എന്നാൽ ദേഹരേക്കതിയുടെ
ക്ഷീണത്തോട്ടുടി പ്രായേണ ബുദ്ധിശക്തിയും ക്ഷയി
ചേരുക്കാനിടയ്ക്കുണ്ട്. ഒക്കെ ഇതു സംഘര്ഷം ദിനമാ
യ വാല്മീകിത്തിന്റെ ഗ്രസപമായ ചരമല്ലത്തിൽ മാ
ത്രം സംഭാര്യായ ഒരു കാംത്രജാണനം നാമ്മിക്കുന്നു.
പലയും വാരംലുക്കുംരംഭത്തിൽ തന്നെ മനോന്മാപാര
ത്തെ തീരെ നിരത്തിയും ചിന്താശക്തിയെ ഉപാധ്യാഗി
ക്കാതെയും ഉത്തേജിപ്പിക്കാണതും അവരെ ത്രഞ്ചു
പിടിപ്പിക്കും നിദ്രേശം ക്ഷയിപ്പിക്കുംചെരുന്നണ്ട്.
ഇവരുടെ മനസ്സ് ഒരു ത്രഞ്ചപ്പേശം തന്നെ അ

കിൽക്കനു. ഇവർ “വുലന്റു” അല്ല “ക്ഷയി” കളാണ്. ഈ ഘട്ടത്തിലെത്തിയാൽ പിന്നു ആ ശ്രദ്ധ വഴിയില്ല.

വാല്ക്കും സാധാരണമായി ആരംഭിക്കുന്നതു അദ്ദേഹതു വയസ്സിലാണെന്ന വിചാരിക്കാം. സക്കാർ നിയമപ്രകാരം അനുബന്ധത്തിലും വയസ്സ് തികയുന്നതോ ട്രിടിയാണ്¹ ഈ ഘട്ടത്തിന്റെ അനുഭൂം. എന്നാൽ പ്രതി ഈ നിയമനും അനാസരിച്ചപ്പും പ്രവർത്തിക്കുന്നതു. വാല്ക്കും ആരംഭിച്ച കാഞ്ചത്തുക്ക്ഷം രെറിയൈ തുക്കാലും വലിയ വിഷയങ്ങളാൽ മാറ്റുന്നതു ജീവിതം നാഡിക്കാവുന്നതാണ്. ഈ ഘട്ടമാണ്² മനസ്സുജീവി തത്തിന്റെ പ്രശ്നങ്ങൾ ചിന്താവബ്ലുവും ആനീപുത്രി കിവിപ്പുകൾവും കാലം. അതു ജീവിതത്തിന്റെ സാധാരണമാണെന്ന പറയാം. ലോകക്കാള്ളവിഹം നത്തിനും തത്പച്ചിനകൾ കൊം ഇതുവും സഞ്ചത്തുപ്പു മാരം അവസരം മാറില്ല. ചുറ്റു നടക്കുന്ന സംഭവ ആശീര്ഷാളിപ്പും ഗ്രഹിച്ച വശ്രമാനന്ദാജിരിക്കുന്ന ശിഥാനത്തെ സപാത്യാദ്ധോക്കി ലോകനാഡിച്ച ലന്തത്തിനും പ്രമാണി തന്റെ നാഡിക്കേള്ക്കും ചലിപ്പിക്കുന്ന മനസ്സും അമാത്മത്തിൽ ഒഴവന്തുക്കൽ തന്നെയാണ്. ഈഓഗനയ്യും പണ്ടി വല്ലതും താൻ ഗ്രഹിച്ചിട്ടുണ്ടാണെങ്കിൽ അതു പിടിവിടാതെ വച്ചുകൊണ്ടും അന്നത്തെസംഭവങ്ങളേയും മാറ്റുണ്ടും ശവിച്ചുകൊണ്ടും പ്രത്യേക്കും മുഖ്യമായി വര്ത്തിക്കുന്ന മനസ്സും സ്ഥിതി കവി പാട്ടുന്നതുപോലെ “പ്രത്യേകിന്നും ജീവിച്ചിരിക്കില്ലോ” എന്നാണ്³ യപാത്മാർത്ഥിയാണു മനസ്സുനിൽ ജീവന്നു

യി സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതു്. ട്രൈക്കിതശായ ചിന്താം
ക്രിയാട്ടക്രിയ യുവാവു നിശ്ചരനായ “വുഡാണ്”
ഇതുവരാവെത്തന്ന ചിന്താനിരതനായ വുഡൻ സജര
നായ “യുവാവു”ഡാണ് ലോകം ഘനീഭവിച്ച ചി
ന്തയാണെന്ന പറയപ്പെട്ടുന്നു. അലു ലോകം ഇന്നും
യൗവനദശയിലാണ് വത്തിക്കുന്നതു്. ആർ അതി
നോട്ട് ചിന്താത്രാപത്തിൽ സഹകരിക്കും സഹചരി
ക്കും ചെയ്യുന്നവോ അവർ ധമാത്മത്തിൽ യുവാവു
തന്നൊഴാണ് ചിന്ത വാല്ക്കുയുഖവനാവന്മാ
ദേശങ്ങളെ ഇല്ലാതാക്കുന്നു. ചിന്ത ലോകത്തിലുള്ള
സബീകരണശക്തികളിൽ പ്രധാനമായിട്ടുള്ള തുംബാണ്.
അതു കാമസുരഭിയേ അവലംബിച്ചു വത്തിച്ചും വുഡൻ
നാർ യുവാക്കുന്നരാക്കെന്നതുനാഉല്ല, അമർത്തുന്ന
യമാക്കുന്നതാണ്. ഇതു തന്നൊഴാണ് പരമമായ
പിബൃത്യഷയം.

മനഷ്യസ്താവത്തിന്റെ മാറ്റം

വാല്സ്രൂം കായികവും മാനസികവുമായ പല
അവധതകൾക്കും അധീനമാണെങ്കിലും അതു ചില
പ്രസാർഥ ഒരു അംഗരഹമായിട്ടും ഭവിക്കാം. സൗഖ്യ
പ്രമായ വാല്സ്രൂ കേവലം ഫലത്രസ്യമായി വരാൻ
തരമില്ല. അശ്രീതിവയസ്തുനായ ഒരു മനഷ്യൻ നി

രീക്ഷണശീലമന്ത്രി ഉണ്ടക്കിൽ തന്റെ ബാലപ്രതിലെ
ലോകസ്ഥിതിയും വാല്പന്നത്തിലെ ലോകാവസ്ഥയും
എങ്ങനെ റൂത്യാസപ്പേട്ടിരിക്കുന്നവെന്ന ഗ്രഹിക്കാൻ
സാധിക്കും. നാം ഇതിന് കാലഭ്രതം എന്നാണെന്ന സാ
ധാരണ പാതയുവരുത്തുന്നതു്. എന്നാൽ കാലം എ
നൊരു ‘വസ്തു’ ഇല്ലെന്നും അതു് ഇതും യാതൊരുക്കണ്ണാം
ചരമായ മനസ്സിന്റെ ഒരു സാങ്കല്പികധനമാം മാത്രമാ
ണെന്നും പാതയുവരുത്തുന്നു. ഇതു സ്ഥിതിക്കു് അതിനു
ലോകത്തെ മാറ്റവാനും മറിക്കവാനും ശക്തിയില്ല
നുതനും വിചാരിക്കണമെന്നിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ സാ
ധാരണ ലോകവൃദ്ധഹാരത്തിൽ കാലത്തിനു് ഒരു വ
ലിയ ശക്തി കല്പിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്:

“സദ്യൈ കാലപരാധിനാഃ
ന കാലഃ കന്ദപിപശ”

എന്നാൽ പ്രമാണം കേട്ടിട്ടുണ്ട്. ഇതു് എ
ങ്ങനെയുണ്ടിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ കാലശക്തികോണഭ്ര
മാറ്റ കാരണങ്ങളാലും ലോകത്തിൽ റാറം സംഭവി
ക്കുന്നണിക്കുന്നതും തക്കില്ല. ഒരു ശതവർഷത്തി
ന്റെ മുക്കാൽ ഭാഗത്തിലെയിക്കും ജീവിച്ചിരിക്കുന്ന ഉ
ന്തിലിതാക്ഷയായ ഒരു മരംപുന്നു് ഈ മാറ്റങ്ങൾ ദു
ഷ്ടിംഗാചരണങ്ങളാകാതിരിക്കുന്ന തരമില്ല. പ്രത്യേ
ക്കു ലോകത്തിലുണ്ടാകുന്ന മാറ്റങ്ങളെക്കുറിച്ചുല്ല, മനംപു
ലോകത്തിലുണ്ടാവുന്നവയെക്കുറിച്ചുണ്ടു് ഇവിടെ പറ
യണമെന്ന വിചാരിക്കുന്നതു്. ഇതു പരിധിയിലുണ്ടാ
യിട്ടുള്ള മാറ്റങ്ങൾനും സംഖ്യാതീതങ്ങളായതുകൊ
ണ്ട് അവയെല്ലാം സ്വീച്ഛയും കൊണ്ടുള്ള ഒരു വിശദനം

കേവലം അസാല്പുന്തനായാണ്. ഈനു ലോകത്തിൽ എവിടെയും മാപ്പുന്നും സുവൃക്തമായ അംഗളിന്റെ പതിയാത്ര യാതൊരു വ്യാഹാരവും വസ്തുവും ഇപ്പോന്തന്നു പായാം. മനഷ്യൻ വല്ലതും തൈട്ടിട്ടണ്ണെങ്കിൽ അതിൽ ഭാരവും വരുത്തിട്ടണ്ട്. മനഷ്യമരിതും നിന്നേരംഡയ മാറ്റത്തിന്നും ചരിത്രം തന്നായാണ്.

“ലീലാപരമായ ദേശഭവം മുതൽക്കൂടുമുന്നു പരമായ വാല്മീകിയാണ്” എൻപച്ചത്രകാല്പന്തോഷം മാറ്റത്തിന്നും ലോകവിച്ചിത്രം സഖവിച്ച ഒരു മനഷ്യനും അനുഭവയും ഇന്നാതേയും സ്ഥിതി ശത്രുക്കുള്ള താരത മുഖ്യപ്രതിനിധികൾ ചുണ്ടെന്നു മരുന്നു എന്നു നേരക്കാതിനു വേണ്ട സഞ്ചക ത്രംജണ്ട്. പ്രതിനിധിഷം എന്നുംപാലെ ലോകത്തിന്നും പാശ്ചാത്യപദ്ധതികളും മാനവക്കാണ്ടിക്കിക്കുന്ന മനഷ്യനും തന്നെ ചുറ്റു നടപ്പിനു സംഗതിക്കുള്ള യട്ടാവസരം വീക്ഷിക്കുന്നതിനു സഞ്ചകത്രം ലഭിക്കുന്നതും അതു സാധ്യാദാന്തയിലും എന്നാൽ വഴിക്കുക്കാലത്തു അപ്പാല്പുണ്ടായെങ്കിൽ ദാരം ടുടിവിൽ ഒട്ടുവരു സ്ഥലിച്ചുകാണുന്ന ഇടങ്ങുക്കവാട അവയിൽ ചിലതിന്നുംപുറിക്കുള്ളൂ ചിന്തിക്കാതിരിപ്പുണ്ടായെങ്കിലും കാലാന്തരങ്ങളിലും പുജരാഗമനം സാധിച്ചിട്ടിട്ടിരിക്കുന്നതിനും സാശ്രയമില്ല. കാലങ്ങുമാനക്കാണ്ട് അപ്പാല്പുണ്ടായും തന്നിമിത്തം അടുണ്ടായും സാഖോച്ചി കൂടി ഇതു വക്ക് ദാരംപും ഇന്ന് നന്നിച്ചുചേരും” അ

തിന്മുള്ളമായി കാണാനുള്ളടക്കം. എന്നാൽ മനഷ്യർ സപാവത്തിന് ഈ ഭിംഗകാലത്തിനിടയ്ക്ക് വനിക്കുള്ള മാറ്റത്തെപ്പറ്റി മാത്രമെ ഈപ്പോൾ ഇവിടെ ചിന്തിക്കുന്നുള്ളൂ. ഈ ഒരു ഒരു ലാളവായ ജോലിയല്ല. ഈ സപാവമാറ്റത്തിൽ പ്രവർത്തിച്ചിട്ടുള്ള ശക്തികൾ എത്തല്ലാതൊന്നും വണ്ണിച്ചുപറിവാൻ പ്രയാസമാണോ.

ജനസംവ്യൂഹതെ വല്ലന്നു്, ജീവസന്ധാരണ തിന്നുന്ന നേരിട്ടിട്ടുള്ള പ്രയാസം, ഭ്രമിക്കുന്ന വിളിവുകൾ എംബു്, മനഷ്യവാസസ്ഥലങ്ങളുടെ പോരായ്ക്കു, തൊഴിലിലി സ്ഥായി, ഉല്പന്നങ്ങളുടെ വിലക്രമത്തു, വർദ്ധിക്കവിന്ത, വിശ്വാല്പാസത്തിന്റെ ഗതിഭേദം, ധനവിതരണത്തിലുള്ള അസമതപം, ഭിന്നസപാവദത്താട്ടം ഭിന്നാദർശങ്ങൾ കൂടാട്ടം ഭിന്നപരിശോരങ്ങളുടാട്ടം കൂടിയ വിവിധജാഗ കാരണമായുള്ള സംസ്കർം, യഥാന്തരം, ശക്ത്യാരാധന ഇവ മനഷ്യസപാവമാറ്റത്തിനു പഴരാക്കുവും പ്രത്യേകിയ കാരണങ്ങളിൽ ചിലതുകളാണോ. ഈ കാരണങ്ങൾ എത്തുവഴിക്കാണോ മനസ്സുപാവത്തെ ബാധിക്കുന്നതെന്ന നിശ്ചയിക്കാൻ പ്രയാസമാണോ. മനഷ്യൻ ശക്തിവുള്ളലമായ പ്രചയുത്തിന്റെ മല്ലത്തിൽ സഹിതിചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടു നിരന്തരമായി അടിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന അതിന്റെ വീചീചയങ്ങൾ അവനെ നിശ്ചയലന്നായി നില്ക്കുന്നും അംഗവിക്കുന്നില്ല എന്ന മാത്രമെ പാരവാൻ സാധിക്കുകയുള്ളൂ. പ്രതിക്കുണ്ണം മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു രംഗത്തിൽ നേരം തന്നെ സുസ്ഥിരമായി നിന്നനിലയിൽ നില്ക്കുന്നില്ല.

മാറ്റമാണ് പ്രതിയുടെ നിയമം. അതാണതിന്റെ രക്ഷ; അതിന്റെ ജീവൻ.

എന്നാൽ ഏതെല്ലാം വഴിക്കാണ് മനഷ്യ സപാവാ മാറ്റിച്ചു തെന്നാണ് ഈ നോക്കണംതു്. ഈനു് മനഷ്യസപാവത്തിൽ പ്രധാനമായി വന്നിട്ടുള്ള മാറ്റം സപാത്മപരമായി വന്നിട്ടിള്ളതാണെന്ന തീച്ഛ്യായും പായാം. പണ്ടി സപാത്മതയ്പരത ഒരു കൂർജ്ജംമായിട്ടാണ് മനഷ്യർ ഗണിച്ചുവന്നിരുന്നതു്. ഈ നേരേമെനിച്ചു്, അതു് ഒരു സ്ഥാനമായി തീനിട്ടിട്ടു്. ഈനു് അതില്ലാത്ത മനഷ്യൻ ആ ക്ഷേപാർഹനായിട്ടാണ് ഇരിക്കുന്നതു്. സപാർത്ഥമ ത്രാശം കേവലം ഒരു വിവേകത്തുന്നും പ്രവൃത്തിയായിട്ടാണ് ഗണിക്കപ്പെട്ടുവരുന്നതു്. ഇതുമാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ള വൈകിൽ വലിയ തരക്കെല്ലായിരുന്നു. സപാർത്ഥലാഭത്തിനവേണ്ടി മറ്റൊരു സകല തിനേയും സംഘരിക്കാൻ പലതും ഒരക്കമാണ്. സമാർഥ്വോധനത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തെന്ന സപാത്മതയ്പരതയാണെന്ന വാദിക്കുന്നവയും ധാരാളിട്ടുണ്ട്. തനിക്കു വല്ലതും ഇന്നും സിലിക്കന്നബേജിൽ അതുമാത്രം നീതിയും അല്ലാത്തതു് അനീതിയുള്ളായിട്ടാണ് ഗണിക്കപ്പെട്ടുവരുന്നതു് മനഷ്യൻറെ ഏതു പ്രവൃത്തിയിലും ഈ മഴച്ചും നീല്ക്കുന്നതായി കാണുന്നതു് സപാത്മതനും കാണാം. മുമ്പുള്ളവർ ഇതിനെ ഏറാക്കരു മോചനം ചെയ്തു വന്നിരുന്നു. ഈനു് അതു് അതിന്റെ നഗ്നവും വികുതവുമായ സപാവാത്തിൽത്തനു പ്രസ്തുക്കപ്പെട്ടുന്നു്. “തന്റെകാര്യം ചൊന്നകാര്യം” എന്നാണ് ഈനാത്തെ വേദബാക്ത്യം.

ഈ സപ്രാവം റൂക്കതിക്കളേഴ്ച്ചും സമുദ്ദായങ്ങളേഴ്ചും ബാധിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈന്ന സ്ഥലിൽ കാണുന്ന സംബന്ധമും ഈ മാതിരി സപാത്മതയുടെ ഒരു വകുപ്പിൽ ദമാണം. സപസമ്ഭായങ്ങൾഹാ ഫ്രോഫ്ലൂപ്പംതന്നെയെ കിലും അതു് അഞ്ചുസമുദായങ്ങപ്പോൾ പ്രതിഭരിച്ച പ്രത്യേകഭ്രംബവോറം സപാത്മരഖലാലുപതയുടെ വണ്ണം ഒരു മാതൃഭാഷി റണ്ടിക്കളേപ്പട്ടാനെ തരമില്ല. ചുരുക്കിപ്പുറായുന്നതായാൽ ഈന്നാതെതെ ലോകത്തിന്റെ അതാര്യനാളുത്തി സപാത്മംതന്നെയാണ്. അതിന്റെ മുമ്പിൽ മരിപ്പാറിഃനങ്ങും നാശ ബഹി കഴിക്കുന്നു. “പദ്മരാപകാരാത്മഖിദം ശരീരം” “പദ്മരാപകാരായ സത്താം വിശ്രതയഃ” എന്നം മറ്റൊരു ണടക്കവികൾ പാടിട്ടിണ്ടുകൂടി അതു് “എട്ടിലെയ പ്ലടി പയറാറിലെയിപ്ലടി” എന്ന പ്രമാണരിത്രം റണ്ടിക്കാനെന്നുണ്ട്. ഈതാണ് ഈന്നാതെതെ പ്രായോഗികവേദാന്തം എങ്കിൽനും മിരിക്കുന്നു.

അതു ജീവിച്ചാലും കൊള്ളിംബു, ചത്താലും കൊള്ളിംബു, അതു പവസിച്ചാലും കൊള്ളിംബു, അതു വബ്ദിച്ചാലും കൊള്ളിംബു, അതു ക്ഷയിച്ചാലും കൊള്ളിംബു തനിക്കു സവ്വലോഗനുവാനഭവതേതാട്ടം അതു ബാധ തേതാട്ടംതുടി ജീവിതം നയിക്കണമെന്നാണ് ഓരോ മനസ്സുണ്ടായും ഈന്നാതെതെ മനോഭാവം. ഈന്നാതെതെ മനസ്സുണ്ടായും എത്രതുപ്രതിഭിലും എത്ര ചിന്തയിലും എത്ര ധാക്കിലും മും തത്പരം തന്നെ സ്വഭാവമായി പ്രതിഭിംബിച്ച കാണാവുന്നതാണ്. ഈ തും ഒരു മാതിരി അഭേദപതം തന്നെയാണ്.

മനഷ്യസപ्तാവത്തിൽ സപാത്മതയുടെ ശാ
ഖാപരാവകളായി മററനേകകം മാററങ്ങൾ സംഭവി
ച്ചിട്ടണ്ട്. സാമീപ്രകാണ്ടം സാഹചര്യക്കാണ്ടം
വസ്തുക്കൾക്കു സപ്താവദ്ദേശം വരുന്നതു സാധാരണയാ
ണ്ടെല്ലാ. ഈ സപാത്മത്തിന്റെ ഫലമായി ഒരു
മാതിരി നിഞ്ഞയപ്രവും മനഷ്യനിൽ വല്ലിച്ചുവരുന്ന
തായി കാണുന്നണ്ട്. സപാത്മസില്പിക്കു പലപ്പോൾ
ഒരുമിംസ വേജിവണ്ണനക്കാം “ഭ്രതസദരുദാ”
ഒരു വിരിപ്പിച്ചുനായി ഒരിക്കൽ കൂത്തി വന്നിരുന്നു
എന്ന നമ്മുടെ പുരാണവും സാഹിത്യരൂപം തെളിയിക്കു
ന്നണ്ട്. “അധിസാപരമോധമംഗി” എന്ന പ്രഥാ
ണം എത്രയോ ഉത്കൃഷ്ടമായി പൂർണ്ണാർ ഗണിച്ചു
വന്നിരുന്നു. അദ്ദേഹമാണ് ഒപ്പിലാനാജാളിൽ
പ്രധാനമായ ചന്ദ്രം ഇതായിരുന്നു. “സത്യഭാവിത
സ്നായുരസാധുനിർദ്ദയസ്ഥിതി” എന്നും അപ്പുവാ
ക്രൂം ഉണ്ട്. ഇങ്ങനെ പല പ്രമാണങ്ങളും, ഉലരിക്കാ
നണ്ട്. എന്നാൽ ഇന്നത്തെ മനഷ്യനെ സംബന്ധി
ച്ചു് അവയൊക്കെയും ജലരേവദ്ദോഹരാണ്. സപ
കാര്യസാമ്പ്രദായിന് അതു പ്രതിബന്ധമായി നില്ക്കു
ന്നവോ അവൻ നമ്മുടെ ദയയുടു് അർധനാല്ലെന്നു മാ
തഃപ്പി, അവനെ നമ്മുടെ മാർത്തിന്തനിനും ഉടനെ
ഡേനകന്നപ്പകാരേണ നീക്കേണ്ടതും അത്യാവശ്യമാ
ണ്. ജഗ്നഹിംസ ഇരിക്കുട്ട; മതാവൈന്നോ, ചിത്ര
വൈന്നോ, സോദരനൈന്നോ, സോദരിയൈന്നോ, സ്ത്രീ
വൈന്നോ, ശിത്രവൈന്നോ യാതൊരുവിധ ഭാക്ഷിണ്ണ
വും ക്രിക്കറ്റ മനസ്സും ഇന്ന ചെയ്യുന്ന നിഞ്ഞയഹിംസ
യെപ്പുറാറി അലോചിക്കിനാതായാൽ ഇതാണോ നീരു

ହୁଣଁ ଅନ୍ତିମାନିକଣା ପରିଷ୍ଠାରତୀଙ୍କୁ ଧୂଯାଗପି
ଯାଏମଣ୍ଣ ତୋଣାଟ୍ରେପ୍ରାକଂ. ହୁତେକାକେରୁ ଫୋକି
ଯାଏ ଲୋକର ଏହିଜୋଡ଼ାଳି ଗାୟିକଣାତେଣ ଶଙ୍ଖ
କେବଳିକିରିକଣା. ହୁଣଁ ପଲ ରାଜୁଙ୍କଳ୍ପି ଧୂଲତୀ
ର (ମନସ୍ତ୍ରେଵତ୍ତ୍ୟ) ସନ୍ଗାଳିଶରାୟିରିକଣାଣ୍ଟି. ମନ
ଶୁଗ୍ରପତ୍ରାଵତତିରୁ ବାଣିଟ୍ରୁଷ୍ଟ ହୁଣଁ ମାରାତିଙ୍କୁ
କାରଣେ ଚିନନ୍ତିରିଲୁଣ୍ଟାଣ୍ଟି. ମାନସ୍ତ୍ରେ ଜିବାଙ୍ଗ
ପଲ ବଶିଷଣ ପଲ ବିଯତ୍ତିଲୁଣ୍ଟ ବନ୍ଦିତ୍ରେବଜନ. ଏହି
ନାହିଁ ହୁଣଁ ପରମାତ୍ମତିର ନିରାମ ସହଜମାହି ଲ
ଭିକାର୍ଯ୍ୟା ଆନନ୍ଦମାନତିରୀଣ୍ଟି ଏତୁତ୍ୟଃ ବିପରୀତମାଯ
ବିଯତ୍ତିର ମନସ୍ତ୍ରେଙ୍କୁ ସପତ୍ରାବ? ଦେବାଷ୍ଟାଷ୍ଟାତିଥିରୁ
ଯି ମାନିକାଣଙ୍ଗାତ୍ ଭର୍ତ୍ତାଙ୍ଗମାଯ କେ ସଂଗତିଯା
ବୋଣ ମେତ୍ରମେ ପାବାନ୍ ବଶି କାଣନ୍ତିଲୁଣ୍ଟାଣ୍ଟି. ଜିବା
ନତିରୀଣ ସପତ୍ରାବତେତ ସଂଗ୍ରହିକଣବାନ୍—ବୁଲିଶ
କତିକି ହୃଦୟରେ ପ୍ରେରିଷ୍ଟିକଣବାନ୍—ଶକ୍ତିରିଲୈପ୍ର
ନ ବିଦ୍ୟାରିକଣାମେ? ଚିନନ୍ତକଣାକୁ ବିଦ୍ୟିକର୍ତ୍ତ.

നെ പലവിധഭാശാം. ഈനു കാഞ്ചലാഭത്തിനു ഫേഖാടിയുള്ള കൂട്ടകെട്ടാനാല്ലോതെ മനസ്സും തമ്മിൽ യദ്യാ ത്വന്നേറ്റുഹം ഉള്ളതായി പാര്യാൻ നിവൃത്തിച്ചില്ല. കാഞ്ചലാഭത്തിനും നിലവേണ്ടി മാത്രം നേറ്റുഹവും നിലനിൽക്കുന്നു. വിവാഹബന്ധം ഒരു നിയമപ്രകാരമുള്ള കരാറും ഭാഗമാണ്. ഗ്രാന്റും സ്പത്തിനെ അവലബിച്ചു മാത്രമുള്ളതാണ്. മറ്റൊരു പലതരം നേരു ഹത്തികൾക്കും അടിസ്ഥാനം നോക്കിയാൽ ഉള്ളശ്രദ്ധ ബി ഇല്ലാത്തതായി കാണാം. യദ്യാത്വനേറ്റുഹം മനസ്സും തമ്മിലുണ്ടായിരുന്നുകൂടി ഈനു ലോകത്തിൽ നിന്നുന്നരമായി നടക്കുന്ന അന്ത്യാന്ത്യഹിസ്സയ്ക്കും സമാധാനം പായും? അതിനെ ഒരു വിധത്തിലല്ലാതെ വ്യാപ്രാന്തിക്കാൻ തരമില്ല. ഒന്നിച്ചു വസിക്കുകയും കൂടിക്കുകയും മക്കണം കൂടിക്കുകയും മറ്റും ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടണംകാവുന്ന ഒരുമാതിരി നേരുഹം എത്രതനു ദ്രോഢമായിരുന്നാലും സ്പാത്വത്തുടെ അഫപാനഷ്ടിൽ നിന്നേറ്റും ദിപിലമായിപ്പോകുന്നു.

“അന്ത്യാന്ത്യഹിസ്സനോബന്ധഃ
സബദവാനമതഃ സൃഷ്ടി
ജ്ഞകക്രിയം ഭവേന്നിതും
സമ്പ്രാണ സവാ ഇത്”

എന്ന പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതുപാലെയുള്ള ഒരു ബു ന്ധവിനേന്നൈ, സൃഷ്ടിന്തിരനൈ, മിത്രങ്ങിനൈ, സവാവിനേന്നൈ ഈനു കാണാൻ പ്രധാസ്ഥാം. ഈനു ലോകത്തിൽ നമ്മകാവശ്രൂതിയും സാധനങ്ങളിൽ നേന്നുകാണുന്നും മായം ചേരാത്തതായി കാണുകയില്ല. നിമ്മായമായ നേരുഹവും മേൽപ്പുകാരംതനു.

മനഷ്യസപ्तावத്തிற் വനിക്കും മാറാക്കേണ്ട ഒരു ശില്പക്കിൽ വിനയമില്ലായ്ക്കാണ്. ഇതു സ്പാത്മത്തിന്റെ ഒരു വിദ്വരഹലമാണ്. ഈ നീ ഒരു മനഷ്യനും അപുന്നോട് താഴുമയായി പെരുമാറുന്നതു പ്രയാശക്കവാബന്നനാണും ഭാവം. ശൈലിയാർ ഗ്രാഫിക്കോടും, ദുർബനാർ റാജാവിന്നോടും, ക്രൈസ്തവാർ സപ്താമിയോടും, കടിയാനാർ ഭ്രസ്പദമിക്കളിാടും, ഗ്രഹാം ഗണപതിം ഗ്രഹനായകനോടും, സമുദ്രാധാരാം അല്ലെങ്കിനോടും മറ്റൊ പെരുമാറുന്നതു എത്തു മനസ്സിൽ തിരിയാട്ട തൃടിയാബന്നനു സുക്ഷിച്ചുവരുന്നതാണ്. രാഹം മാറാരാളി വണങ്ങളുകയെന്നു തുരു നില്പ്പുമായിട്ടാണ് ഈ പലകയും ഗണിച്ചുവരുന്നതു. മനഷ്യരക്കുടയിൽ ധനംകൊണ്ടു നീഡാനംകൊണ്ടു ഉണ്ടാക്കാവുന്ന അസുമതപ്രകാശജീവി നിരുദ്ധപ്പാ മല്ലാതാക്കണ്ണമെന്നുള്ള ആത്രുഹത്തിന്റെ ബീജാക്കരമായിട്ട് വേണം മല്ലിനനു ഗണിക്കുവാൻ. താൻ അനുമാരു അംഗപക്ഷിച്ച നിസ്സാരാനാബന്നനുള്ള ചിത്രവുത്തിയാണു വിനയം. അതു ഒരു പ്രധാനസാർഹമായ മല്ലാമായിട്ടാണു വിദ്വാനാർ കരതിവന്നതു. എന്നാൽ “ബഹുമാനിയാ തൊനാരെയും തുണവൽ” എന്ന കവി പാണതത്തുപാലെയാണും ഇന്നത്തെ മനഷ്യരക്കു മഴനാഭാവം. പക്ഷേ വിനയം അനേകം സത്ത്രം മല്ലാം പലമാക്കുകാണ്ടും ഇന്നത്തെ വിനയാഭാവം സുചിപ്പിക്കുന്നതു അതിനു ഫേതുകൾക്കായി സത്ത്രം മല്ലാം മനഷ്യനും മല്ലേന്നതനൊക്കുല്ലെയാണും ദ്രോക്കം നേരുക്കുക:—

“ഭവതിന്ത്രാസ്യരഹഃ പദലേഖയഗമൈ
നവാംജപ്പിഃ യുരവലംബിക്കാ, എന്നാഃ
അനാലശതാഃ സർപ്പജഷാഃ സൃഷ്ടിഭിഃ
സപ്രാവദ്ധൈവൈഷപ്പജരാപകാരിണാം.”

എന്നാൽ മനഷ്യവർദ്ധം ആക്ഷ്യാട പഴയ പ
ഡതിഖിൽ നിന്നും ഒന്ന് തിരിഞ്ഞിരിക്കുന്നതിനാൽ
ഈ സപ്രാവദ്ധവുതിചലനത്തെ എന്നാണെന്ന മാത്രം എവ
നമാവിലേക്കു തിരിക്കുവാൻ സാധിക്കുകയില്ല. സപ്താ
ത്മവും അതിന്റെ സഹജംപ്രാപ്തംകൂടി ലോകത്തെ
ഭരിക്കുവാൻ വിനയത്തിനാവിടെ സ്ഥാനം ലഭിക്കു
വാൻ ദോഷങ്ങളും മദം, മത്സരം, സംഭരം, അഹംകാ
രം മുതലാശ ഭൂതിണങ്ങൾ ഭൂതിനയത്തിന്റെ സന്താന
അഭ്യാക്കന്നു. മനസ്സുപ്രാവദ്ധത്തെ ഭഷിപ്പിക്കാൻ ഈ
വയസ്സിൽ ഒന്നമാത്രം മതിയായിരിക്കുവാൻ ഇവയുടെ
സാങ്കേതികപ്രാപ്താരി പാരിശീലനില്ലല്ലോ.

ഇനിയൊരു മാറ്റം വനിക്കുള്ളിൽ ഇന്ന് മനസ്സു
രിൽ സ്വർത്തു വല്ലിച്ചുകാണുന്ന ‘കാപള’മാണ്. സ
ത്രും എന്നാളുള്ള വാക്കിലും പ്രവൃത്തിയിലും അതി
ന്റെ അഹംഭാവംകൊണ്ടാണ് ശോഭിക്കുന്നത്. “സ
ത്രാന്നാസ്തിപ്പജരാധർമ്മഃ” “സജത്ര സർജം പ്രതിജ്ഞി
തം” “സത്രം പദം” എന്നാളു പ്രമാണങ്ങൾ ഇന്ന് കേ
വലം മുതാക്കിരജായിട്ടാണിരിക്കുന്നത് മുമ്പ് സ
ത്രം ചായക എന്നാളുള്ള നിയമവും അസത്രം പറയ
കു എന്നാളുള്ള വൃത്താസ്താനിക്കുന്നതുണ്ട്. ഇന്ന് നേരെ
മരിച്ചാണ് കാണപ്പെടുന്നത്. രംബം—കറം ചെ
ണ്ണവൻ—കറം ചെണ്ണിട്ടില്ലെന്ന് വാദിക്കയും വല്ല

സാക്ഷികളുടെബന്ധം പറയിപ്പിക്കേണ്ട് ചെയ്യാൻ ശി
ക്കിപ്പു. വാങ്ങിച്ചുമതക വാങ്ങിച്ചില്ലെന്നും, ആ
ഴതിക്കൊട്ടതു പ്രഖാണം ഏഴതിക്കൊട്ടതിടില്ലെന്നും
അരല്ലുകീൽ കൊട്ടത്തുതീര്ത്തോൻി എന്നുംഞം സാ
ധാരണ നിവിൽക്കാട്ടകളിൽ നടക്കുന്ന വാദരിതി.
സത്യത്തിനുമലാണ് ഇപ്രകാരം ഭാഷിക്കാട്ടക്കുന്ന
തും. സത്യത്തെക്കാരം ഇന്ന യുഹിയാണ് പ്രഖാല
മായി ഗണിക്കുപ്പുടുന്നതും യമാത്മത്തിൽ കുറഞ്ഞ
ചെയ്യാലും അതു നിഖമവ്യവസ്ഥാനസിച്ചല്ലുകീൽ
ശിക്ഷാർഹമാക്കാൻമാറ്റില്ല. പ്രവരാരകാത്മജിലെന്ന
പോലെ റൂപാംഗവിഷയത്തിലും ഒരു സാധനം ആവ
ഗ്രഖ്യപ്രകാരം അതിനും ഏകദേശം സാനുമാളി ഒരൊ
രു സാധനം നൽകപ്പെട്ടുന്നു. ചിലപ്പോൾ ലാഭത്തിനു
വേണ്ടി മറ്റു സാധനങ്ങളും കൂടിക്കലാത്തി വിശ്വാസം. വി
ലയിലും തരംപോലെ ഏററവും ഇംഗ്രേജിലും ഉണ്ടാകും
നാം ആവഗ്രഖ്യപ്പെട്ടുന്ന സാധനം ദരിക്കലും നമ്മുകൾ
ഈ സമയിലും ലഭിക്കുകയില്ല. രാജ്യതന്ത്രത്തിലും ഇതിനു പ്ര
വേണ്ടിയുണ്ടാതില്ല. അവിടെ ‘നയ’മെന്നും തന്ത്രജ്ഞ
നേനും ഒരു വിധിയാണെന്നിവാക്കിൽ പായപ്പെട്ടുന്നു. ഇതി
നംബുതെ ഒരു റൂജസ്തൂതിയും ഇപ്പോൾ നടപ്പ്
ണ്ട്. വലിയ ഉള്ളാഗ്രംമാക്ഷം മാറ്റം മംഗളപത്ര
ഭോ ആശീർവ്വാദംഡംസദേഹ സമ്പ്രീക്ഷണം; അവസര
ത്തിൽ അവക്കില്ലാതെ ഗ്രാജുഡിക്കേറും അവരിൽ
ആരോപിച്ചു പ്രശംസിക്ക പതിവായിത്തീന്തിനിരിക്കുന്നു.
ഇതിപ്പോൾ ഉള്ളാഗ്രംബന്ധവത്തിലും സഭകളിലും മ
റഡം സർവ്വത വ്യാപിച്ചുകാണുന്ന ഒരു നടപ്പായിത്തീ
ന്തിട്ടണ്ട്. ചുരക്കിപ്പാരുന്നതായാൽ ഇന്ന ലോക

ത്തിൽ കളിക്കാണെങ്കിനാണ് നല്ലവയെക്കാരം പ്രചാരം സിഖിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ‘സദ്ഗുസ്വം പ്രതിഷ്ഠിതം’ എന്നത്തു് ഈനു മാറിവായിരുന്നേംതായിരിക്കുന്നു. ഈനു ലോകം ഏതു ലക്ഷ്യത്തിലുക്കാണ് ചാരിക്കുന്നതുനു നിശ്ചയിക്കാൻ പാടില്ല.

ഈ കുടാളേത്തും മനഷ്യസ്പഭാവത്തിൽ പല അനുഗാഥാനുഃഖലിയ മാറ്റങ്ങളിലും വന്നുള്ളതിലുണ്ട്. അവയെല്ലാം ഇവിടെ വിസ്തരിച്ചു പറയുന്നതിനു ശ്രദ്ധാസ്ഥാണു്. ഗ്രാമക്കമാരോടും ഗ്രാമജനങ്ങളോടും ഭക്തി, ആര്ദ്ധരം, ബഹുമാനം ഇവ കുറഞ്ഞാണെന്നു വരുന്നതു്. ഇവരുടെ വരത്തിയന്നസ്ഥിക്കുന്നതിൽ ഒരു വൈദികപ്രവൃത്തം വലിച്ചുവരികയാണു്. ഇവ ദോഷക്കാരിയും നമ്മക സിഖിക്കുന്ന വില്ലാലൂസ്വത്തിന്റെ നടപ്പത്തെയാ, അപൂർവ്വത്തെയാ, മാർഗ്ഗംഡേമൊന്നിമിത്തമാണെന്നും പക്ഷാന്തരമില്ലാതില്ല. അതു ബുദ്ധിയെ സംസ്കരിക്കുന്നണണംകുംബിലും സ്പഭാവഭ്രതയും വികാരത്തെയും സ്വർഖിക്കുന്നില്ലെന്ന പറയപ്പെട്ടുണ്ട്. അമാ വാ സ്വർഖിക്കുന്നണംകുംബിലും അതുപരിശോഭത്തെ മാത്രമെ താഴെനുള്ളൂ. വില്ലാത്മികളുടെ സംഖ്യാധിക്കും, അവർക്കും വിഷയങ്ങളുടെ ബാഹ്യലും, സമയത്തിന്റെ ഗ്രാഫത്, അല്പാപകൾന്റെ ജോലിത്തിനു കൂടുതലില്ലെന്നും പാരപലാതിയിലില്ലാത്തസ്പഭാവസംസ്കരണത്തിനു സാക്കും ഈനു കുറവാണെന്നു വേണു പറയാൻ. ഈനുന്നതു ഗ്രാമക്കമാക്കിയും ഹാരാഗിഷ്യത്തെല്ലാം വിഷ്യംവായിരുന്നു. അംഗീസ്റ്റിക്കണ്ടിഡിക്കുന്നതു്. അതുകൊണ്ടു വുക്കി

സാക്ഷിക്കെള്ളുക്കൊടം പറയിപ്പിക്കേയും ചെയ്യാൽ ശി
ക്കയില്ല. വാങ്ങിച്ചുമതൽ വരുമ്പോതിപ്പില്ലെന്നും, എ
ഴതിക്കൊട്ടതു പ്രഥാണും ഏഴതിക്കൊട്ടതിട്ടില്ലെന്നും
അല്ലെങ്കിൽ കൊട്ടത്തുതിത്തുപോയി എന്നും സാ
ധാരണ നിവിൽക്കാട്ടകളിൽ നടക്കുന്ന വാലർത്തി.
സത്യത്തിൽമലാണ് ഇപ്പോരം നൊഴിക്കൊട്ടക്കുന്ന
തു. സത്യത്തെക്കാരം ഇന്ന യുക്തിയാണ് പ്രഖ്യാല
മായി ഗണിക്കുപ്പുടുന്നതു് യമാർത്തതിൽ കരം
ചെയ്യാലും അതു നിശ്ചയപ്രവസ്ഥനുണ്ടിച്ചെല്ലാം
ശിക്ഷാർഹമാകുന്നില്ല. റൂഖഹാരകാര്യങ്ങളിലെന്ന
പോലെ റൂഖാരവിഷയത്തില്ലും ഒരു സാധനം ആവ
ശ്രദ്ധപ്പെട്ടാൽ അതിനു് ഏകദേശം സാന്നിദ്ധ്യം ഉണ്ടാ
യ സാധനം നൽകപ്പെട്ടുണ്ട്. ചിലപ്പോൾ ലാഭത്തിനു
വേണ്ടി മറ്റു സാധനങ്ങളെ കൂട്ടിക്കലാതാൻ വില്ലെന്നും. വി
ലയിലും തരംപോലെ ഏററവും ഇക്കരും ഉണ്ടാകും
നാം ആവശ്രയപ്പെട്ടുന്ന സാധനം ദരിക്കലും നമ്മക്ക ശ്രൂ
ഈമാനി ലഭിക്കുകയില്ല. രാജൂതന്ത്രത്തിലും ഇതിനു പ്ര
വേശനമില്ലാതില്ല. അപിടെ ‘നയ’മെന്നും തന്ത്രമെ
ന്നും ഒരുവിധം മെന്നിവാക്കിൽ പായപ്പെട്ടുണ്ട്. ഇതി
നംബുതു ഒരുതരം റൂജസ്തിയും ഇപ്പോൾ നടപ്പ്
ണ്ട്. വലിയ ഉള്ളാഗ്രംമന്മാർക്കും മറ്റും മംഗളപത്ര
നൊ ആയിർപ്പാദാരംസെയും സമ്പ്രീക്കുന്നും അവസര
ത്തിൽ അവക്കില്ലാതെ ഗ്രാമങ്ങളുംകൈയും അവരിൽ
ആരോപിച്ചു പ്രശംസിക്ക പതിവായിത്തിന്നിരിക്കുന്നു.
ഇതിപ്പോൾ ഉള്ളാഗ്രംഡണ്ഡലത്തിലും സഭകളിലും മ
റ്റും സത്ത്വതു വ്യാപിച്ചുകാണുന്ന ഒരു നടപ്പായിത്തിനു
നീട്ടണ്ട്. ചുരക്കിപ്പായുന്നതായാൽ ഇന്ന ലോക

അതിൽ കൂളിനാണയത്തിനാണ് നല്ലവരെക്കാരം പ്രചാരം സിലിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ‘സമേരുസപ്പം പ്രതിഷ്ഠിതം’ എന്നതു് ഈനു മാറ്റിവായിക്കുണ്ടതായിരിക്കുന്നു. ഈനു ലോകം ഏതു ലക്ഷ്യത്തിലേക്കുണ്ട് ചുരിക്കുന്നതെന്നു നിശ്ചയിക്കാൻ പാടില്ല.

ഈ കുടാതേഴ്സം മഹാശ്രസപ്പഭാവത്തിൽ പല അനുനാസന്ത്വനകളായ മാറ്റങ്ങളും വന്നുള്ളടക്കിയിട്ടുണ്ട്. അവയെല്ലാം ഇവിടെ വിസ്തീര്ണ ചൗധുര്യനാൽ ശ്രദ്ധാസമാണു്. ഗ്രാമക്കമാരോടും ഗ്രാമജനങ്ങളോടും ഭക്തി, അരുദരം, ബഹുമാനം ഇവ കുറഞ്ഞാണെന്നു വരുന്നതു്. ഇവരുടെ വര്ത്തിയന്നസരിക്കുന്നതിൽ വൈമുന്നപ്പും വല്ലിച്ചുവരികയാണു്. ഇവ ദോക്കുകളും നമ്മകൾ സിലിക്കുന്ന വില്ലാല്ലാസ്വത്തിന്റെ നൃനാത്യാഡാ, അപൂർവ്വതയാഡാ, മാർഗ്ഗംംശമൊന്നിലെ മാണംനാം പക്ഷാന്തരമില്ലാതില്ല. അതു ബുദ്ധിയെ സംസ്കരിക്കുന്നണണംബുക്കിലും സപ്പഭാവഭ്രതയും വികാരഭ്രതയും സ്വർഖിക്കുന്നില്ലെന്നു ചരിച്ചെടുത്തുണ്ട്. അമുഖം വാ സ്വർഖിക്കുന്നണണംബുക്കിലും അതുപരിഭ്രാന്ത മാത്രമേ താട്ടുന്നുള്ളൂ. വില്ലാത്മികളുടെ സംഖ്യാധിക്കും, അവക്കിയിഹാമിക്കാനുള്ള വിഷയങ്ങളുടെ ബാഹ്യലും, സമയത്തിന്റെ ഗ്രാഫത്, അല്പാപകന്റെ ജോലിത്തിരക്ക് ഇവയെല്ലാം കണക്കാക്കുന്നോടും പാരപലാതിയിലില്ലാത്തസപ്പഭാവസംസ്കരണത്തിനു സഞ്ചരിച്ചും ഈനു കുറവാണെന്നു വേണും പറയാൻ. ഈനാൽ ഗ്രാമക്കമാക്കിയുള്ള ഹാരാശിഷ്യത്തെല്ലാം സംഘരണയാണു് അംഗീക്കിക്കുന്നിരിക്കുന്നതു്. അതുകൊണ്ടു വുക്കി

കളിട സപ്പാവണ്ണങ്ങളും മറ്റൊ ഗുഹിക്കാനോ ഉരച്ചു നന്നാക്കവാനോ സാധിക്കുമല്ല. ഏന്നാൽ സംഘം സംഘമായി വിദ്യാലയങ്ങളിൽ അല്ലെൻ്തിക്ക് പ്രേരിച്ചുവരുന്നതിനും തിരിഞ്ഞെന്നും ലോകത്തിൽ പെത്തമാറുന്നതും. അവിടെ സംസ്കരിക്കപ്പെട്ട സംഘാസപ്പാവമല്ല, അസംസ്കൃതമായ വ്യക്തിസപ്പാവമാണ്, പ്രവർത്തിക്കു ചിന്നിയുള്ളുന്നതും. ഈ തായിരിക്കാം മാറ്റത്തിനുള്ള ഒരു കാരണം. മറ്റൊരണ്ണങ്ങളും മറ്റൊരിന്നും ഭാവി അതു സുപ്രസന്നമായി കാണപ്പെടുന്നില്ല.

ശ്രദ്ധം.

